ESTE TATĂL, FIUL ȘI DUHUL SFĂNT O SINGURĂ PERSOANĂ?

(MODALISM)

Calea Creştină
2017 – Arad
caleacrestina.ro@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro

CUPRINS

CAPITOLELE: **PAGINA:**

Notă:

Citatele Biblice sunt scrise cu text **bold**, iar alte citate sunt scrise cu text *italic*. Citatele sunt puse în ghilimele „”, iar parafrazările unui text biblic sau a unei părţi din text, cât şi anumite expresii teologice care nu apar în Biblie sunt încadrate în: ‘’.

Dacă nu se face nici o menţiune, citatele biblice sunt luate din (BC) Biblia Cornilescu sau (BCR) Biblia Cornilescu Revizuită de GBV.

Siglele altor traduceri la care se face referire în acest material:

SS 1874 - Sfânta Scriptură tipărită la Iaşi în 1874.
NW - Traducerea Lumii noi a Sfintelor Scripturi.
BO - Biblia Ortodoxă.
Ntît - Noul Testament pe înţelesul tuturor.
NT’ Pascal - Noul Testament Dr. Emil Pascal (Ediţia II - 1992).
CLV - Noul Testament din 1993 (Christliche Literatur-Verbreitung).
NTR - Noua Traducere românească (2007).
GBV - Biblia editată de Gute Botschaft Verlag în anul 2001.
NTTF - Noul Testament Traducerea Fidelă (2007; 2008).
SCC - Scripturile Calea Creştină.

Prescurtări:
n.s. - notă subsol.
î.C. - înainte de Cristos.
d.C. - după Cristos.
V.T. - Vechiul Testament.
N.T. - Noul Testament.

Introducere:
Înţelegerea termenului de **persoană**, poate fi găsită în teologia creştină, în străduinţa de a uşura înţelegerea Fiinţei lui Dumnezeu, chiar dacă termenul în sine nu apare în Biblie, însă caracteristicile unei persoane, sunt: conştienţa de sine, capacitatea de a avea relaţii, de a iubi şi de a comunica, o persoană are o voinţă, raţiune şi sentimente şi de aceea putem spune că Dumnezeu este o persoană.
Însă unii creştini se întreabă: Este Dumnezeu o singură persoană sau mai multe? Este Dumnezeu o trinitate de persoane, sau Dumnezeu este doar o persoană? În zilele noastre se răspândesc multe teorii şi doctrine despre Dumnezeu. Unii care susţin că Dumnezeu este o treime de persoane, alţii care susţin că Dumnezeu este o dualitate de persoane, alţii care susţin că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt o singură persoană!
Încă din secolul II d.C. această învăţătură, precum că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt ar fi o singură persoană, a apărut în creştinism, iar în zilele noastre, anumite mişcări religioase o propagă cu insistenţă.
Astfel unii oameni, nemulţumiţi de explicaţia unui Dumnezeu trinitar, punând un accent doar pe latura unicităţii persoanei lui Dumnezeu, au ajuns să adopte acest crez.
Dar atât aceştia, cât şi toţi care îl iubesc pe Dumnezeul Bibliei, indiferent dacă sunt trinitarieni, unitarieni, dualişti, sau altceva, ar trebuie să studieze cu atenţie materialul de faţă; pentru că Domnul Isus a spus în Ioan 17:3 o condiţie pentru ca oamenii să primească viaţa veşnică: **„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu."** Astfel este în joc, viaţa noastră, relaţia noastră cu Dumnezeu; căci, viaţa veşnică depinde de cunoaşterea Adevăratului Dumnezeu şi a Fiului Său, Isus Cristos.
De asemenea dorinţa oricărui om sincer, este să aibă o teologie sau o imagine corectă despre Adevăratul Dumnezeu, ca să nu descopere doar în ziua judecăţii, că a avut până atunci o imagine deformată despre Dumnezeu, sau chiar că a slujit unui Dumnezeu fals, închipuit şi creat de mintea omenească, şi nu pe Adevăratul Dumnezeu, aşa cum îl prezintă Sfânta Scriptură.
Pericolul constă în faptul ca doar atunci în ziua judecăţii să ne dăm seama căci noi de fapt am slujit unui alt Dumnezeu nu Dumnezeului Celui viu şi adevărat, că am crezut într-un alt Isus, într-un Isus fals, şi am primit un al duh, un duh fals, nu pe Duhul Sfânt (2Corinteni 11:4). Ba mai mult, acceptând o teorie despre Dumnezeu pe post de doctrină biblică, o teorie falsă care nu rezidă din Biblie, şi pe care dacă am vestit-o, suntem în pericolul de a fi blestemaţi, căci am predicat o altă Evanghelie (Galateni 1:6-8)!

1. CE ESTE ŞI CUM A APĂRUT MODALISMUL ŞI RAMURILE LUI?

Modalismul sau Monarhismul: îl explică pe Dumnezeu în felul următor**:** Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt, **nu** sunt nişte entităţi separate şi distincte; ci, ele sunt trei manifestări ale esenţei divine; adică: o singură persoană în trei ipostaze. În acelaşi sens în care cineva este: artist, învăţător şi prieten. Monarhismul explică pe Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, ca trei moduri de existentă, trei modalităţi diferite de înfăţişare, a singurului Dumnezeu. De aceea monarhismul a mai fost numit şi modalism.

Modalismul vorbeşte de o *natură întreită* a lui Dumnezeu, Dumnezeu, având natura de: Tată, de Fiu, şi de Duh Sfânt.

Principalii reprezentanţi ai acestei învăţături au fost Noetus din Smirna si Praxeas în secolul al doilea d.C. şi Sabellius în secolul al treilea d.C. Această învăţătură a modalismului, a pornit la Roma de către Praxeas în jurul anului 190 d.C., apoi continuată de Sabelius.

Sabelianismul: astfel Sabelius, în cca. anul 200 d.C., învăţa că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, formează o unitate ne-distinctă, dar care iese din Sine în timp, pentru scopurile lumii. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt persoane distincte; ci, trei numiri într-o singură ipostază, **trei moduri** sau trei manifestări ale dumnezeirii, şi că între Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt nu există nici o deosebire.

Combătând arianismul, care separa pe Tatăl de Fiul în sensul că doar Tatăl este Dumnezeu deplin, Fiul fiind creatura Tatălui, şi având o natură *asemănătoare* cu Tatăl; Sabelius susţinea că: Tatăl şi Fiul trebuie sa fie interpretaţi ca diferite aspecte, moduri sau condiţii în care fiinţa dumnezeiasca apare în exterior, şi nu ca persoane distincte.

El învăţa, că Dumnezeu, în propria Sa Fiinţă este numai o singură persoană; dar, în relaţiile cu creaţia Lui se exprima în trei moduri (de unde denumirea de modalism): El este Tatăl când îl considerăm ca Fiinţă supremă care a creat universul, aşa cum se descoperă mai ales în Vechiul Testament; şi este Fiul revelat în Cristos, ca şi Mântuitor. Dumnezeul care este exprimat de Cristos este Tatăl însuşi, care a luat trup din Maria şi a devenit Fiu, care este deci umanitatea lui Cristos, şi care a suferit pe cruce; iar ultimul mod, de arătare a lui Dumnezeu, este Duhul Sfânt ca Ajutor, Mângâietor şi Sfinţitor.

În contrast cu modalismul, Sabelius susţine o trinitate a revelaţiei nu a naturii (Sabelianismul). Această doctrină susţine că Dumnezeu, ca Tată a creat, aceeaşi persoană ca Fiu, a împlinit slujba de răscumpărare, şi tot aceiaşi persoană, dar revelată diferit, a împlinit serviciul Spiritului Sfânt. Aceeaşi persoană, aceeaşi natură divină, acelaşi Dumnezeu, însă revelat (descoperit) diferit.

Astfel în timp ce modalismul vorbeşte de o *natură întreită* a lui Dumnezeu, Dumnezeu în modalism, având natura: de Tată, de Fiu, şi de Duhul Sfânt;

Sabelius susţine că Dumnezeu are *o singură natură*, însă *o trinitate a revelaţiei* (arătării lui Dumnezeu) nu a naturii.
În zilele noastre, doctrina lui Sabelius a fost înviată şi promovată de: Biserica Unită Penticostală şi Biserica Unită Apostolică, Only Jesus, şi de alţii.
Monarhismul lui William M. Branham: O învăţătură asemănătoare, este susţinută de ramurile mişcării religioase iniţiate de W.M. Branham. W.M. Branham a fost influenţat în doctrina despre Dumnezeu, de mişcare Only Jesus cu care a avut părtăşie un timp.
W.M. Branham, susţinea că Elohim este Dumnezeu, care este o plinătate de Duh şi lumină, dar care se manifestă în exterior, printr-o arătare în afara plinătăţii de Duh şi Lumină. Această arătare (manifestare), în afara lui Elohim în Vechiul Testament este YHWH, iar în Noul Testament este Isus.
Astfel se susţine, că doar în Noul Testament, Dumnezeu devine Tată, după ce Isus se naşte într-un trup de carne prin Maria. Iar Isus, nu este o persoană distinctă de Dumnezeu; ci, însuşi manifestarea lui Dumnezeu care a luat un trup de carne.
Vom face referire la literatura mişcării religioase a lui W.M. Branham, în special la ramura Ewald Frank, pentru a arăta ceea ce cred ei, ceea ce învaţă, ceea ce susţin cu atâta tărie, din păcate este în contrazicere cu adevărului Biblic.
Prin urmare, pentru Sabelius distincţia dintre Tatăl şi Fiul este doar nominală; Tatăl şi Fiul fiind simple modalităţi în care Dumnezeu apare. Fiinţa lui Dumnezeu sau dumnezeirea este în fond ne-diferenţiată; personalitatea trinitară reprezentând doar forma, sau imaginea/arătarea pe care o i-a Dumnezeu în manifestarea Lui în afară. Potrivit acestei concepţii, Dumnezeu S-a revelat succesiv în trei forme sau modalităţi diferite: forma Tatălui, Care a creat lumea şi a dat legea; forma Fiului, care a salvat lumea; forma Duhului Sfânt care lucrează în credincioşi. În acest fel, Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt distincţi în mod real, nu sunt trei persoane; ci, trei titluri ale aceleiaşi persoane!
W.M. Branham, susţinea că în timp ce ELOHIM este persoana lui Dumnezeu, din ea iasă şi se manifestă YHWH, în Vechiul Testament, în afara sferei de duh şi lumină, iar în Noul Testament se manifestă în trup, ca Isus Cristos, care este o manifestare a lui Dumnezeu născută prin Maria. Fiul nu s-a născut din Tatăl, şi în viziunea lor, El nu are o existenţă preumană.
Atât modalismul, cât şi sabelianismul, cât şi învăţătura lui W.M. Branham, învaţă că nu a existat un Fiu al lui Dumnezeu înainte de naşterea din Maria, şi că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt manifestări ale lui Dumnezeu (Elohim), şi astfel se neagă că Tatăl, Isus şi Duhul Sfânt, ar fi persoane distincte.
În contrast, trinitarieni învaţă că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt trei manifestări ale aceleiaşi persoane, ci, trei persoane distincte prin care se manifestă Fiinţa unică a lui Dumnezeu.

Există şi **Monarhismul dinamic**, care spune că Dumnezeu este doar Tatăl, iar Isus este Fiul lui Dumnezeu, şi afirmând că Duhul Sfânt este doar o forţă, putere sau o prezenţă a lui Dumnezeu.
În prezent, grupările din această categorie sunt Unitarieni, Christadelfiani şi Martorii lui Iehova.
În plus, anumiţi monarhieni dinamici antici mai erau cunoscuţi şi ca Adopţionişti, care spuneau că Isus a fost testat de Dumnezeu şi după ce a trecut testul, la botezul Său, a fost înzestrat cu puteri supranaturale de Dumnezeu şi adoptat ca Fiu.
Învăţătorii antici ai monarhianismului dinamic, au fost Theodotian, un tăbăcar din Bizanţ de prin 190 d.C. şi Pavel din Samosata, un episcop de Antiohia din Siria pe la 260 d.C.
Însă noi ne vom concentra asupra modalismului, în raport cu Biblia.

2. ÎNVĂŢĂTURA BIBLICĂ DESPRE SINGURUL DUMNEZEU: IEHOVA

I. Un singur Dumnezeu: Iehova

Biblia de la început până la sfârşit, vorbeşte despre **un singur** Dumnezeu adevărat, care este unic, şi care s-a descoperit sub numele de: YHWH în limba ebraică.

Numele lui Dumnezeu se scria în ebraică sub forma a patru litere YHWH, la care cititorul adăuga din minte vocalele corespunzătoare, deoarece scrierea ebraică scria doar consoanele fără vocale. Este bine de ştiut însă că evreii au pierdut ei înşişi pronunţarea corectă a acestei perifraze notate în textul vechi doar cu consoane.
Anumite curente religioase învaţă că pronunţia ar fi Yahweh!
Există informaţii şi dovezi că pronunţia Numelui divin este **Iehova** şi nu Iahve, sau Yahweh!
Să le prezentăm ân continuare:

A fost găsită în Egipt pe o inscripţie scrisă cu heroglife datând din timpul lui Amenophis III (1391–1353 î.C..), cu doar aproximativ 100 de ani după ce Dumnezeu şi-a prezentat numele lui Moise, iar Moise a folosit numele divin în faţa Faraonului din Egipt (comp. cu Exod 5:2; 7:5). Pe acea inscripţie Numele Iehova este redat sub forma **„Yehoua”**. Deci nu Yahweh! Şi egiptenii au auzit pronunţia folosită de evreii (Exod 5:2-4)!

Numele lui Dumnezeu este tetragrama în greacă, care în ebraică se scrie Ioth, He, Vau, He; aceste patru litere serveau ca vocale, care corespund cu I, E, O, A în greacă, pentru că în această limbă nu există o vocală anume pentru sunetul OU (litera U în greacă se pronunţă ca şi litera Ü în franceză). Astfel, transliterarea IEOUA în greacă ar fi mai exactă şi ar reflecta mai bine sunetul

OU al numelui ebraic I-e-ou-a, care devine în latină Iehova sau Ihehova, pentru că litera H nu se aude şi vocala U serveşte de asemenea ca şi consoană (V).

În cartea: „**Numele divin Y.eH.oW.aH care se pronunţă aşa cum se scrie I_Eh_oU_Ah**", de Gerard Gertoux, se spune: *„Este amuzant de observat că forma Yahweh, care a fost susţinută de unii dintre cei mai străluciţi teologi, cei mai competenţi gramaticieni, cei mai de seamă biblişti, cei mai prestigioşi autori de dicţionare este în final acceptat ca fiind falsă. Regele Solomon, despre care se spune ca a primit înţelepciune de la Dumnezeu, nu a folosit niciodată tetragrama în cartea sa renumită Eclesiastul, însă în mod misterios a folosit o formă gramaticală rară yhw' pentru yhwh (Qo 11:3), care apare o singură dată în întreaga Biblie. Culmea ironiei, bilbliştii traduc această formă cu: "va fi" (Bible of the King James, Darby, etc.) care este sensul de bază al tetragramei. Traducătorii Septuagintei de asemenea au tradus această formă prin "El va fi" (estai). În plus, vocalizarea ebraică a acestui cuvânt, păstrată de Masoreţi, este: "Yehou[a]", care constituie vocalizarea naturală a tetragramei."*

El în aceeaşi carte mai aduce următorul argument în favoarea pronunţiei ***„Iehova"***: *„Flavius Josephus, care a înţeles preoţia din acest timp foarte bine, a spus clar că în momentul când romanii au atacat templul iudeii chemau numele inspirator de teamă al lui Dumnezeu. (The Jews War V:438) El a scris că nu are dreptul să dezvăluie acest nume cititorului său (Jewish Antiquities II:275), totuşi el a oferit detalii importante referitoare la pronunţia pe care dorea să o ascundă. În lucrarea sa The Jewish War V:235 el spune: <<Marele preot avea capul acoperit cu o tiara de in subţire cu o bordură violet şi înconjurat de o coroană de aur pe care erau inscripţionate literele sfinte; acestea sunt patru vocale>> Această descriere este excelentă; ea completează pe cea din Exod 28:36-39.*
Acum este evident că 'literele sfinte' se referă la Tetragrama scrisă în paleo-ebraică, nu în greacă. Ba mai mult, în ebraică aceste consoane Y, W, H, servesc în realitate drept vocale; de fapt ele sunt aşa numitul sistem (matres lectionis). Scrierile de la Qumran arată ca în secolul întâi Y folosit ca vocală servea sa indice doar I şi E, W servea doar pentru sunetul O şi U, iar un H final servea pentru sunetul A. Aceste echivalente se pot verifica în mii de cuvinte. Litera H se folosea ca vocală numai la sfârşitul cuvintelor, niciodată în interiorul lor. Deci citirea numelui YHWH ca patru vocale ar fi IHUA, adică IEUA, pentru că între două vocale H se pronunţă cu o nuanţă de E."
Astfel autorul acestei cărţi: Gerard Gertoux, susţine în cartea sa că numele divin YHWH, se pronunţă aşa cum se scrie: I_Eh_oU_Ah, pe baza faptului că consoanele YHWH pot servi ca vocale, iar Josephus Flavius confirmă această citire ca vocale. Atunci tetragrama sar citi: IEUA sau I_Eh_oU_Ah. Căci aceste patru litere serveau ca vocale, care corespund cu I, E, O, A în greacă, pentru că în această limbă nu există o vocală anume pentru sunetul OU (litera U în greacă se pronunţă ca şi litera Ü în franceză). Astfel, transliterarea IEOUA

în greacă ar fi mai exactă şi ar reflecta mai bine sunetul OU al numelui ebraic I-e-ou-a, care devine în latină Iehova sau Ihehova, pentru că litera H nu se aude şi vocala U serveşte de asemenea ca şi consoană (V).
Recent interpretarea lui Gerard capătă acceptare şi câştigă tot mai mulţi aderenţi în rândul cercetătorilor.
Numele Fiului lui Dumnezeu este Iehoşua, care înseamnă „Iehova este salvare“, deci Ieho de la Iehova şi şua de la salvare, deci chiar Numele Fiul arată pronunţia Numelui Tatălui (comp. cu Ioan 17:6).
De fapt, forma: „Iehova”, este forma cea mai intrată în uz în limba română şi cea mai folosită în traducerile din limba română. După cum putem observa în continuare:
Doar în În Biblia Galaction, la Facerea (Geneza) 22:14, numele divin este redat sub forma **„Iahveh“**. În Biblia ortodoxă sinodală 1999, Numele divin apare în Facerea (Geneza) 22:14 şi în Ieşirea (Exod) 33:19; 34:5-6 sub forma **„Iahve”**. Iar în Biblia Bartolomeu Anania (2001), la Facerea (Geneza) 22:14, apare **„Iahvé-irè”**.
În timp ce **„Iehova”** apare în Biblia de la Pesta 1873 şi în Biblia de la Iaşi din 1874, apare forma: **„Iehova”**, de aproape 7000 de ori.
În Biblia Cornilescu (BC) la Geneza 22:14; Exod 17:15, apare la nota de subsol numele divin.
În Biblia Cornilescu Revizuită (BCR) de Societatea Biblică GBV, găsim Iehova doar la note de subsol şi în prefaţă, unde se spune că peste tot unde apare în text DOMNUl cu majuscule acolo în original este YHWH (Iehova). Iar forma prescurtată **„Iah”**, apare chiar în text (Psalm 122:4; 130:3; Isaia 12:2; 26:4), cât şi în expresia Halellu-Iah, care înseamnă lăudaţi-l pe Iah (Apocalipsa 19:1 n.s.).
În Biblia Bucureşti 2001 GBV, apare la prefaţă precum şi în text forma Iehova la Geneza 22:14 sub forma de **„Yehova-Iire”**.
Iar în Scripturile Traducerea Lumii noi (2006) apare de peste 7000 de ori în text.
Iar în Noul Testament Traducerea Fidelă 2007, apare de peste 100 de ori în text.
În anul 2009 apare Biblia Fidelă în Cluj tradusă de un comitet baptist, unde apare numele divin sab forma Iehova după cum urmează: Geneza 22:14; Exod 6:3; Exod 17:15; Judecători 6:24; Psalm 83:18; Isaia 12:2; 28:4.
Iar în Scripturile Calea Creştină, apare de 168 de ori!

Un singur Dumnezeu: Iehova!

Faptul că există un singur Dumnezeu, şi că acesta are numele: YHWH (Iehova) reiese din zeci de pasaje biblice, ca de pildă:

- 🕮 Deuteronom 4:35: **„…ca să cunoşti că DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **El este Dumnezeu şi <u>nu este alt Dumnezeu afară de El</u>**”.

- 🕮 Deuteronom 6:4: **„Ascultă, Israele! Domnul** („**Iehova**” SS 1874) **Dumnezeul nostru, <u>este singurul Domn („Iehova”</u>** SS 1874)**.”**
- 🕮 Deuteronom 7:9: **„Să ştii, deci, că Domnul („Iehova”** SS 1874), **Dumnezeul tău, <u>este singurul Dumnezeu</u>. El este un Dumnezeu credincios şi Îşi ţine legământul şi îndurarea până la al miilea neam de oameni faţă de cei ce-L iubesc şi păzesc poruncile Lui.”**
- 🕮 2Regi 19:15: **„căruia i-a făcut următoarea rugăciune: „Doamne („Iehova”** SS 1874), **Dumnezeul lui Israel, care şezi pe heruvimi! <u>Tu eşti singurul Dumnezeu</u> al tuturor împărăţiilor pământului! Tu ai făcut cerurile şi pământul.”**
- 🕮 Isaia 37:16: **„Doamne („Iehova”** SS 1874) **al oştirilor, Dumnezeul lui Israel, care şezi pe heruvimi! <u>Tu eşti singurul Dumnezeu</u> al tuturor împărăţiilor pământului! Tu ai făcut cerurile şi pământul!**
- 🕮 Isaia 44:6,8: **„Aşa vorbeşte Domnul, Împăratul lui Israel şi Răscumpărătorul lui, Domnul („Iehova”** SS 1874) **oştirilor: „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi <u>în afară de Mine, nu este alt Dumnezeu</u>. Nu vă temeţi şi nu tremuraţi; căci nu ţi-am vestit şi nu ţi-am spus Eu de mult lucrul acesta? Voi Îmi sunteţi martori! <u>Este oare un alt Dumnezeu în afară de Mine?</u> Nu este altă Stâncă, nu cunosc alta!”**
- 🕮 Isaia 45:21: **„Spuneţi-le şi aduceţi-i încoace, ca să se sfătuiască unii cu alţii! Cine a prorocit aceste lucruri de la început şi le-a vestit de mult? Oare nu Eu, Domnul („Iehova”** SS 1874)**? <u>Nu este alt Dumnezeu decât Mine</u>, Eu sunt <u>singurul Dumnezeu drept şi mântuitor, alt Dumnezeu în afară de Mine nu este</u>.”**

După cum observăm şi din aceste pasaje, care sunt doar câteva exemple din mulţimea de pasaje ce se pot reda, indică faptul că evreii erau monoteişti (închinători la un singur Zeu); şi tot aşa şi creştinii, după cum vom vedea şi din câteva exemple din Noul Testament.

Domnul Isus şi apostolii, au susţinut de fapt aceeaşi învăţătură monoteistă a Vechiului Testament:

- 🕮 Marcu 12:29-33: **„Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! <u>Domnul</u> („Iehova”** NW)**<u>, Dumnezeul nostru, este un singur Domn</u> („Iehova”** NW)**;” şi: „Să iubeşti pe Domnul („Iehova”** NW), **Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta”; iată porunca dintâi. Iar a doua este următoarea: „Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi.” Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” Cărturarul I-a zis: „Bine, Învăţătorule. Adevărat ai zis că <u>Dumnezeu este unul singur</u>, că nu este altul în afară de El, şi că a-L iubi cu toată inima, cu tot cugetul, cu tot sufletul şi cu toată puterea şi a iubi pe aproapele ca pe sine, este mai mult decât toate arderile-de-tot şi decât „toate jertfele.”**

🕮 Ioan 17:3: **„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, <u>singurul Dumnezeu adevărat</u> şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.”**

🕮 1Timotei 1:17:**„ A Împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi <u>singurului Dumnezeu</u>, să fie cinstea şi slava în vecii vecilor! Amin.”**

🕮 Iuda 1:24,25: **„Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere şi să vă facă să vă înfăţişaţi fără prihană şi plini de bucurie înaintea slavei Sale, <u>singurului Dumnezeu</u>, mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii şi acum şi în veci. Amin.”** (vezi şi Romani 3:30; Galateni 3:30; Iacob 2:19).

Până aici şi modaliştii sunt de acord; şi anume că există ‘un singur Dumnezeu’, însă ei cred că acest Dumnezeu s-a manifestat în trei moduri sau expresii: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Dar susţine undeva Biblia aşa ceva? Nu, toate argumentele interpretării modaliste se bazează nu pe afirmaţii clare din Cuvântul lui Dumnezeu; ci, pe corelări de texte, şi pe deducţiile din aceste corelări. Deci nu există afirmaţii clare şi directe în care Dumnezeu să se prezinte ca fiind o singură persoană în trei moduri de exprimare: de Tată, de Fiu şi Duh Sfânt. Dar atunci ce prezintă clar şi direct Scripturile? Biblia de la început până la sfârşit învaţă că:

Dumnezeu este doar Tatăl, având numele YHWH (Iehova), şi care este o persoană distinctă de Fiul Său cu numele: Isus Cristos şi de Duhul Sfânt.

Dumnezeu Tatăl, însă nu se limitează la a se manifesta doar în propria entitate; ci, El se manifestă prin Fiul, Duhul Sfânt, îngerii fideli, astfel Dumnezeu, îşi manifestă prezenţa Sa, puterea Sa şi anumite atributele ale Sale *în* şi *prin* ei.

Astfel în Biblie, îngerii fideli şi Domnul Isus, se prezintă uneori ca fiind ‘Dumnezeu’, sau ‘Iehova’, pentru că Iehova Dumnezeu era în ei şi lucra prin ei.

Prin urmare, cu toate că Dumnezeu este o persoană distinctă de Isus, Duhul Sfânt şi îngeri, totuşi există situaţii când Aceştia Îl reprezentau pe Dumnezeu, şi astfel Isus şi îngerii credincioşi primeau Numele şi identitatea lui Dumnezeu, fără ca ei să fie Dumnezeu prin sine. Astfel existând şi rămânând doar Un singur Dumnezeu care era mai presus de ei; dar care se exprima/arăta/manifesta şi lucra prin ei.

Astfel, în Scripturi nu găsim un Dumnezeu care să fie o persoană dar în trei manifestări, nici un Dumnezeu în trei persoane; ci, un Dumnezeu UNIC, adică o singură persoană, un singur Dumnezeu, un singur Iehova! Însă, acesta nu se manifestă doar prin Sine; ci, şi prin creaturile Sale fidele. Astfel, nu este o manifestare în trei persoane, nici în trei ipostaze sau moduri de manifestare; ci, El se manifestă prin toate creaturile fidele Lui (1Corinteni 12:6; Efeseni 4:6).

Dumnezeu, ca entitate, este atât separat şi superior faţă de creaţia Sa; dar şi este prezent *în,* şi *prin* creaţie, după cum învaţă Biblia. Dumnezeul Bibliei nu este doar transcendent; ci, şi imanent, adică nu numai transcede, sau este dincolo de creaţie; ci, este prezent şi în creaţie.
Avem un singur Dumnezeu: Iehova, izvorul vieţii, Stăpânul Suprem, care este deasupra tuturor, şi care are un corp spiritual şi locuieşte în ceruri (1Regi 8:43; Ioan 4:24). Dar ceea ce nu a înţeles Sabelius, şi alţii (modaliştii, trinitarienii, unitarienii, etc.) este că acest Dumnezeu, descris de Pavel ca fiind: **„un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi”** (distinct faţă de creaţie dar şi superior creaţiei) este şi un Dumnezeu **„care lucrează prin toţi şi care este în toţi.”** (Efeseni 4:6; 1Corinteni 12:6). El nu se manifestă doar în trei persoane; ci, prin mai multe, prin toate creaturile fidele Lui!
Dar ca să intrăm mai adânc în miezul problemei, în primul rând, să argumentăm cu Biblia, nu într-un mod deductiv; ci, în mod clar, şi direct prima afirmaţie pe care am făcut-o despre Dumnezeu: **Dumnezeu este doar Tatăl, având numele YHWH (Iehova), şi care este o persoană distinctă de Fiul Său având numele: Isus Cristos şi de Duhul Sfânt.**

II. Doar Tatăl este Dumnezeu

Revenim din nou la problema: Cine este Adevăratul Dumnezeu? Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, sau doar Tatăl?
Învăţătura clară a Domnului Isus arată clar că Dumnezeul evreilor, nu este nici o trinitate de persoane, sau de ipostaze, nici trei moduri de manifestare. Nu, El nu este: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; ci, **doar Tatăl**, după cum reiese în mod elocvent din Ioan 8:54 unde se precizează: **„…<u>Tatăl meu</u> mă slăveşte, El, despre care voi ziceţi: <u>El este Dumnezeul nostru</u>”** Deci Dumnezeul evreilor, pe care Isus îl descrie ca fiind: **„Tatăl Meu”**, este o singură persoană, şi Dumnezeul lor, şi Cel Adevărat.
Cu o altă ocazie, Isus Cristos declară în Ioan 17:3, o învăţătură simplă, dar care contrazice flagrant atât trinitatea cât şi modalismul: **„…Isus şi-a ridicat ochii spre cer şi a zis: Tată, a sosit ceasul!…Şi viaţa veşnică este aceasta: să te cunoască pe tine SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT, şi pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.”** (Ioan 17:1,3). Deci Singurul Dumnezeu Adevărat este Tatăl, la care se ruga Isus. De fapt poate Dumnezeu să se roage la Dumnezeu? Domnul Isus nu a spus că Adevăratul Dumnezeu este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, nici că Tatăl este doar o manifestare a lui Dumnezeu; de fapt Isus a vorbit cu Tatăl, ca şi cu o persoană distinctă de El, atunci când a spus: **„pe tine”** sau **„Tu”**.
Şi apostolii au înţeles tot aşa, după cum reiese din învăţătura lor despre faptul că **„Dumnezeu este Unul singur”**, nu trei în Unu, nici Unu care se manifestă în trei moduri de manifestare (Galateni 3:20; Iacob 2:19; 1Corinteni 8:5). Observaţi ce învăţau ei şi cum Dumnezeu era prezentat ca fiind cineva care nu-l include pe Fiul, sau pe Duhul Sfânt; ci, distinct de ei:

Romani 1:8-9: **„Mai întâi mulţumesc <u>Dumnezeului meu, prin Isus Hristos</u>, pentru voi toţi, căci credinţa voastră este vestită în toată lumea. <u>Dumnezeu</u>, <u>căruia Îi slujesc</u> în duhul meu, <u>în Evanghelia Fiului Său</u>, îmi este martor că vă pomenesc neîncetat în rugăciunile mele”**. Observăm cum Pavel în salutul introductiv face o distincţie clară între Dumnezeul lui, şi Isus Cristos, prin care mulţumea la Dumnezeul lui. Daca citim introducerile de la toate epistolele Noului Testament, vom găsi aproape în toate această distincţie, între Dumnezeu care este: Tatăl faţă de Fiul Său care este Domnul Isus Cristos.
Romani 16:26: **„dar a fost arătată acum prin scrierile prorocilor, şi, prin porunca <u>Dumnezeului celui veşnic</u>, a fost adusă la cunoştinţa tuturor Neamurilor, ca să asculte de credinţă, a lui <u>Dumnezeu, care singur este înţelept</u>, să fie slava, <u>prin Isus Hristos</u>, în vecii vecilor! Amin.”** Observăm din text, că Dumnezeul Cel veşnic, doar El singur este înţelept în sensul absolut, şi El este distinct de mijlocitorul Isus Cristos **prin** care Îl glorificăm, **„în vecii vecilor! Amin.”**
1Corinteni 8:5: **„Deci, cât despre mâncarea lucrurilor jertfite idolilor, ştim că în lume un idol este tot una cu nimic şi că <u>nu este decât un singur Dumnezeu</u>. Căci chiar dacă ar fi aşa numiţi „dumnezei” fie în cer, fie pe pământ (cum şi sunt într-adevăr mulţi „dumnezei” şi mulţi „domni”), <u>totuşi pentru noi nu este decât un singur Dumnezeu: Tatăl</u>, de la care vin toate lucrurile şi pentru care trăim şi noi şi un singur Domn: Isus Hristos, prin care sunt toate lucrurile şi prin El şi noi.”** Textul acesta spune clar şi fără echivoc, că pentru creştini nu există decât un singur Dumnezeu, şi că Acesta este: **„Tatăl”**, şi nu cum susţin modaliştii, şi nici trinitarienii cum că Dumnezeu este: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt.
Iar Tatăl este diferit de Isus, pentru că **„de la”** El vin toate lucrurile; pe când Isus, are rolul de intermediar sau agent, fiindcă: **„prin El …sunt toate lucrurile”**. Astfel natura Tatălui este de izvor, iar a Fiului de agent (intermediar).
În Cartea: Creştinismul Tradiţional - Adevăr sau falsificare? la Capitolul 9 intitulat: MĂRTURIA PROPRIE A LUI DUMNEZEU se spune: *„În acest text biblic ni se arată că există doar un singur Creator şi o singură Creaţie, deşi Lui ne adresăm odată ca Dumnezeu, şi altădată ca Domn.”* Aceasta este doar o mostră de răstălmăcire a Scripturii pentru a se potrivi cu un crez inventat de mintea omului.
Textul biblic, nu spune că Tatăl e Fiul şi că odată este Dumnezeu, şi că altădată este Domn. Nu! Aici Pavel ne învaţă că este un singur Dumnezeu: Tatăl, iar Fiul Său este singurul Domn rânduit de Dumnezeu Tatăl (vezi Fapte 5:30-31), prin care Tatăl a creat şi lucrează.
1Corinteni 11:3: **„Dar vreau să ştiţi că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii şi că <u>Dumnezeu este capul lui Hristos</u>.”** Ne întrebăm cum Cristos care este tot Tatăl, adică tot Dumnezeu, are un cap: pe Dumnezeu? Cum poate capul bărbatului să fie Cristos, adică tot Tatăl şi

Dumnezeu, şi totuşi Cristos să aibă un cap (conducător): pe Dumnezeu? Să fie o ierarhie şi nivele de subordonare între arătările (manifestările) aceluiaşi Dumnezeu?
După cum bărbatul şi femeia sunt două persoane, tot aşa Dumnezeu şi Cristos sunt două persoane, faptul că Dumnezeu este capul lui Cristos, indică faptul că Cristos nu face parte din Fiinţa lui Dumnezeu, ci este o altă persoană inferioară şi distinctă de ea!
1Timotei 1:17: **„A Împăratului veşniciilor, a nemuritorului, nevăzutului şi singurului Dumnezeu, să fie cinstea şi slava în vecii vecilor! Amin."** Cine să fie acest Singur Dumnezeu nemuritor şi nevăzut? Conform Scripturii, Domnul Isus a şi murit, şi a şi fost văzut (Ioan 1:14,18; 1Ioan 4.10-12; Romani 6:4-10). Deci acesta nu poate fi decât Tatăl care locuieşte în ceruri şi care nu a murit şi nu a fost văzut de nici un om (Ioan 6:46).
1Timotei 5:21: **„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus şi înaintea îngerilor aleşi, să păzeşti aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte şi să nu faci nimic cu părtinire."**
Observăm din acest text, că Biblia face o distincţie între Dumnezeu (Tatăl) şi Cristos Isus; după cum face o distincţie şi faţă de îngeri. Dacă Isus este o manifestare a lui Dumnezeu, de ce Biblia face această distincţie (diferenţă)?
Romani 15:30: **„Vă îndemn, fraţilor, prin Domnul nostru Isus Cristos şi prin dragostea Duhului, să vă luptaţi împreună cu mine în rugăciuni către Dumnezeu pentru mine"** (NTR). În acest pasaj se face aluzie la Domnul Isus, la Duhul Sfânt şi la Dumnezeu, însă nu este vorba de o triplă manifestare a lui Dumnezeu. Nu, Dumnezeu este prezentat distinct de Domnul Isus şi de Duhul Sfânt, **„prin"** care ne luptăm în rugăciuni către Dumnezeu. Prin urmare, Romani 15:30, nu susţine că Dumnezeu este o treime de persoane; ci, susţine că există un singur Dumnezeu, şi alte două persoane intermediare, prin care omul se roagă la Dumnezeu.
1Corinteni 12:4-6: **„Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; Sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; Sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi"**.
Expresia: **„Duh"**, din text, se referă la Duhul Sfânt, şi expresia **„Domn"**, se referă la Domnul Isus (vezi v.3). Astfel, în acest text, suntem învăţaţi că Duhul (Sfânt) dă darurile, Domnul (Isus) dă slujbele, iar Dumnezeu (Tatăl) face lucrările. Ne dăm seama în mod evident, că acest pasaj nu susţine un Dumnezeu în trei manifestări, de fapt, Dumnezeu este descris ca fiind distinct de Domnul Isus şi de Duhul Sfânt, astfel acest text susţine că Isus şi Duhul Sfânt nu fac parte din Fiinţa lui Dumnezeu.
Efeseni 4:4-6: **„Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi."** Iată crezul primilor creştini exprimat simplu, dacă îl studiem în contextul

Noului Testament, ne putem da seama că Acest: **„un singur Duh"**, este Duhul Sfânt (Efeseni 4:3; 1Corinteni 12:11), care dă darurile şi este distinct de Isus care dă slujbele şi de Dumnezeu care face lucrările (1Corinteni 12:4-6). Iar **„un singur Domn"**, nu este altul decât Domnul Isus (Efeseni 6:23; 1Corinteni 1;3; 2Corinteni 1.2; etc.), şi nu este acelaşi cu **„un singur Dumnezeu"**. Pentru că acest singur Dumnezeu este descris ca fiind: **„Tată al tuturor"**, şi deci şi Tatăl Domnului nostru Isus Cristos (vezi: Ioan 20:17; Efeseni 1:17; 3:14). Teoria modalistă că Dumnezeu (Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt) este descris aici ca fiind şi 'un singur Duh', şi 'un singur Domn' şi 'un singur Dumnezeu', şi că toate aceste trei descrieri se referă la aceiaşi persoană este falsă, după cum, 'o singură nădejede', 'o singură credinţă', 'un singur botez', ar fi aceeaşi lucru şi nu ar fi trei lucruri diferite!
2Corinteni 13:14: **„Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toţi! Amin."** Chiar dacă şi acest text face referire la Tatăl, Fiul şi Sfântul Duh, textul nu spune că ei sunt o singură persoană, sau că sunt egali, ba mai mult, se arată că Fiinţa lui Dumnezeu este separată şi distinctă de Fiul şi de Duhul Sfânt!
1Petru 1:2-3: **„după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfinţirea lucrată de Duhul, spre ascultarea şi stropirea cu sângele lui Isus Hristos: Harul şi pacea să vă fie înmulţite! Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos!"** Iată că şi apostolul Petru, învăţa ca şi Pavel, că Dumnezeu este Tatăl, şi că Acesta este distinct de Isus Cristos şi de Duhul Sfânt!
Iuda 1:20,21,25: **„Dar voi, preaiubiţilor, zidiţi-vă sufleteşte pe credinţa voastră Preasfântă, rugaţi-vă prin Duhul Sfânt, ţineţi-vă în dragostea lui Dumnezeu şi aşteptaţi îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viaţa veşnică...singurului Dumnezeu, mântuitorul nostru, prin Isus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii şi acum şi în veci. Amin."** Acesta este un alt text care surprinde diferenţa dintre: Duhul Sfânt şi Isus Cristos prin care ne rugăm la Dumnezeu.
Astfel, persoana **„singurului Dumnezeu"**, este distinctă de ce a lui Isus Cristos, şi a Duhului Sfânt **prin** care ne rugăm. Este interesant că această situaţie a unui 'singur Dumnezeu', care este altul decât Isus, exista încă înainte de naşterea lui Isus din Maria; căci Dumnezeu nu se schimbă, este acelaşi, mai înainte de epoci, acum şi pentru totdeauna. Întrebarea care se ridică pentru tine iubite cititor, este următoarea: *Dumnezeul Tău, este Acelaşi, Unicul, Singurul, diferit de Isus, şi Duhul Sfânt, PRIN intermediul cărora Îi dăm lui Dumnezeu:* ***„slavă, măreţie, putere şi stăpânire, mai înainte de toţi vecii şi acum şi în veci."*** ???
Fie ca fiecare cititor să-şi răspundă personal la această întrebare, pentru a se asigura că îl recunoaşte ca Dumnezeu pe Tatăl, Dumnezeul Bibliei, Dumnezeul

lui Isus, Dumnezeul apostolilor, şi nu pe alt Dumnezeu inventat de mintea omenească.
Acum după ce am dovedit că **Dumnezeu este doar Tatăl, o persoană distinctă de Fiul Său: Isus Cristos,** am dori să argumentăm că doar El are numele de YHWH (Iehova).

III. Numele de Iehova este al Tatălui:
În continuare vom prezenta câteva texte clare, care arată că numele de Iehova îi este rezervat lui Dumnezeu Tatăl şi astfel El este singurul: Iehova!
Deuteronom 6:4: **„Ascultă, Israele! Domnul** (**„Iehova”** SS 1874)**, Dumnezeul nostru, este singurul Domn** (**„Iehova”** SS 1874).**”** Observăm din legea dată lui Israel, că, nu numai că Dumnezeu e Unu; ci, că Iehova Dumnezeu este unul singur, sau unicul Iehova.
Isaia 63:16: **„…dar Tu, DOAMNE** (**„Iehova”** SS 1874)**, eşti Tatăl nostru…numele tău este din veşnicie”**.
Isaia 64:8: **„Dar, Doamne** (**„Iehova”** SS 1874)**, Tu eşti Tatăl nostru; noi suntem lutul şi Tu olarul, care ne-ai întocmit: suntem cu toţii lucrarea mâinilor Tale.”**
Deci acest nume de Iehova, se aplică în mod unic, la **„Tatăl nostru”**. Acest nume este din veşnicie şi pentru eternitate (vezi şi Psalm 106:48; 145:21), iar dacă se va dovedi că Fiul are început, atunci nu El este Iehova. Isus este Fiul Celui Prea Înalt, nu Însuşi Cel prea Înalt care are Numele de Iehova (comp. Psalm 83:18 cu Luca 1:32).
Marcu 12:29-30: **„Isus i-a răspuns: „Cea dintâi este aceasta: „Ascultă Israele! Domnul** (**„Iehova”** NW)**, Dumnezeul nostru, este un singur Domn** (**„Iehova”** NW)**;” şi: „Să iubeşti pe Domnul** (**„Iehova”** NW)**, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău şi cu toată puterea ta”; iată porunca dintâi.** (vezi şi Matei 22:37-40; Luca 10:27). Tot la fel, Noul Testament întăreşte mărturia că Iehova este UNUL şi anume: Dumnezeul suprem, despre care a vorbit Isus.
Dar unii s-ar putea întreba: cum se armonizează aceste texte cum că doar Tatăl este Dumnezeu, şi că doar El este Iehova, cu cele în care Isus şi îngerii sunt descrişi ca: **„Dumnezeu”** sau ca **„Iehova”** ?

IV. Şi alţii se prezintă sub Titlu de: Dumnezeu, şi sub numele de: Iehova
Problema este că în Biblie şi alte persoane se prezintă sub titlul de ‘Dumnezeu’ şi sub numele de ‘Iehova’; şi aceste realităţi parcă vin în contradicţie cu afirmaţiile prezentate mai sus, că există ‘Un singur Dumnezeu, şi un singur ‘Iehova’ şi anume: Tatăl ceresc!
Acesta este un motiv pentru care oamenii (unii teologi) au interpretat pe Dumnezeu ca fiind o trinitate de persoane, sau de manifestări, şi nu au reuşit să explice corect această aparentă contradicţie. Dar să dăm doar câteva exemple Biblice în acest sens:

Osea 12:3: **„Încă din pântecele mamei, a apucat Iacob pe frate-său de călcâi şi în puterea lui, s-a luptat cu Dumnezeu.”**

Osea 12:4: **„S-a luptat cu îngerul şi a fost biruitor, a plâns şi s-a rugat de el.”** Observăm în Geneza 32:28 că Iacob s-a luptat cu Dumnezeu; însă în Osea 12:3-4 se spune, că de fapt, a fost îngerul lui Dumnezeu.

Geneza 22:15: **„Îngerul Domnului[1] a chemat a doua oară din ceruri pe Avraam şi a zis: „Pe Mine însumi jur” zice Domnul** („**Iehova**” SS 1874)**„pentru că ai făcut lucrul acesta şi n-ai cruţat pe fiul tău, pe singurul tău fiu…”**. În acest text, la început se spune că îngerul lui Iehova a vorbit cu Avraam, iar apoi acesta se prezintă ca Iehova, jurându-se pe Sine însuşi.

Exod 3:2-4: **„Îngerul Domnului i s-a arătat într-o flacără de foc, care ieşea din mijlocul unui rug. Moise s-a uitat; şi iată că rugul era tot un foc şi rugul nu se mistuia deloc. Moise a zis: „Am să mă întorc să văd ce este această vedenie minunată şi pentru ce nu se mistuie rugul.” Domnul** („**Iehova**” SS 1874) **a văzut că el se întoarce să vadă; şi Dumnezeu l-a chemat din mijlocul rugului şi a zis: „Moise! Moise!” El a răspuns: „Iată-mă!”** În acest text ni se relatează cum Moise a văzut o flacără de foc, şi un înger în ea; ca, mai târziu, relatarea să spună că Iehova Dumnezeu era în flacără, şi vorbea cu Moise. Atât în relatarea din Exod, dar mai clar în Noul Testament se confirmă că a fost un înger şi nu Iehova personal (vezi Fapte 7:30-38).

Judecători 6:12: **„Îngerul Domnului i s-a arătat şi i-a zis: „Domnul este cu tine, viteazule!” Ghedeon I-a zis: „Rogu-te, domnul meu, dacă Domnul este cu noi, pentru ce ni s-au întâmplat toate aceste lucruri? Şi unde sunt toate minunile acelea pe care ni le istorisesc părinţii noştri când spun: „Nu ne-a scos oare Domnul din Egipt?” Acum Domnul ne părăseşte şi ne dă în mâinile lui Madian!” Domnul** („**Iehova**” SS 1874) **s-a uitat la el şi a zis: „Du-te cu puterea aceasta pe care o ai şi izbăveşte pe Israel din mâna lui Madian; oare nu te trimit Eu?”** Aceasta este iarăşi o relatare, în care personajul ceresc este descris când a fi îngerul lui Iehova, când Iehova (vezi şi Judecători 13:21-22; Zaharia 12:8).

În alte situaţii se relatează despre mai mulţi ‘dumnezei’ şi nu doar unul. Să dăm câteva exemple:

Psalm 8:4: **„îmi zic: „Ce este omul, ca să Te gândeşti la el? Şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă? L-ai făcut cu puţin mai pe jos decât îngerii** (Elohim) **şi l-ai încununat cu slavă şi cu cinste.”** (Evrei 2:7).

Observăm că în acest text se vorbeşte despre om, că a fost făcut mai prejos ca îngerii (vezi Evrei 2:7), iar în textul ebraic, apare de fapt, Elohim, adică:

[1] **„Îngerul DOMNULUI”**, nu este cum cred unii trinitarieni sau unii modalişti: Domnul Isus, căci „îngerul DOMNULUI” a apărut şi în Noul Testament, atunci când deja Isus era în pântecele Mariei (Matei 1:20-24), sau după ce Isus s-a născut (Luca 2:1-9). Conform Bibliei „Îngerul DOMNULUI” era Arhanghelul Mihail, căpetenia sau îngerul păzitor al poporului Israel (comp. Zaharia 3:1-2 cu Iuda 1:9).

‘dumnezeu’ sau ‘dumnezeii’. Tot la fel în Psalm 97:7, unde din nou îngerii sunt descrişi ca fiind „dumnezeii” (vezi n.s. BCR).
Psalm 82:1-7: **„Dumnezeu stă în adunarea lui Dumnezeu; El judecă în mijlocul dumnezeilor. Până când veţi judeca strâmb şi veţi căuta la faţa celor răi? Faceţi dreptate celui slab şi orfanului, daţi dreptate nenorocitului şi săracului, Scăpaţi pe cel nevoiaş şi lipsit, izbăviţi-i din mâna celor răi.” Dar ei nu vor să ştie de nimic, nu pricep-nimic, ci umblă în întuneric; de aceea se clatină toate temeliile pământului. Eu am zis: „Sunteţi dumnezei, toţi sunteţi fii ai Celui Prea Înalt.” Însă veţi muri ca nişte oameni, veţi cădea ca un domnitor oarecare.”**
Observăm în acest text că judecătorii din Israel, sunt numiţi „dumnezei”, iar Dumnezeul Cel Prea Înalt stă în adunarea dumnezeilor (Elohim). Deci din text ar reieşi că ar fi mai mulţi ‘dumnezei’, şi nu doar Unul singur.
Ioan 10:34-35: **„Isus le-a răspuns: „Nu este scris în legea voastră: „Eu am zis: sunteţi dumnezei?” Dacă legea a numit „dumnezei” pe aceia, cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu şi Scriptura nu poate fi desfiinţată”**.
Vedem că însuşi Domnul Isus confirmă că unii oameni sunt numiţi: **„dumnezei”**, şi afirmaţiile Scripturii nu pot fi desfiinţate.
Evrei 1:8-9: **„pe când Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate: Tu ai iubit neprihănirea şi ai urât nelegiuirea: de aceea, Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decât pe tovarăşii Tăi.”** Aici, Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu, este numit: **„Dumnezeule”**, şi este prezentat astfel, ca fiind Dumnezeu (vezi şi Ioan 1:1; 20:28; Isaia 9:6).
Să tragem oare concluzia, citind aceste pasaje din Scripturi, că există mai mulţi Dumnezei? Cum se armonizează aceste afirmaţii cu textele care arată că există doar ‘un singur Dumnezeu’, Şi care este doar Tatăl?
Unele secte sau teologi, trec cu vederea unele texte, acceptând doar unele, alţii dau un sens simbolic sau figurat. Însă orice creştin autentic, trebuie să creadă ca fiind adevărată orice declaraţie a Cuvântului lui Dumnezeu (Psalm 119:160; Proverbe 30:5-6; Ioan 17:17); chiar dacă în mintea lui pare să se contrazică, sau pare paradoxal. Şi e normal să fie aşa căci Cuvântul lui Dumnezeu este nemărgint (Psalm 119:96), pe când mintea omului este mărginită (1Corinteni 2:7-9). Chiar dacă noi nu înţelegem, trebuie să acceptăm toate afirmaţiile din Biblie ca fiind adevărate (Psalm 119:160); şi să cerem lumină de la Dumnezeu, şi înţelepciune (Iacob 1:5). Însă nu vom primi dacă neglijăm sau minimalizăm unele părţi din Cuvântul sacru (2Petru 3:16-18).
În mod asemănător, există pasaje, unde sunt prezentate, două persoane identificate ca fiind Iehova; cu toate că ştim că în unele pasaje Biblice, se afirmă clar că nu există decât ‘un singur Iehova’.
În Geneza 18:1-14, textul spune că Iehova i s-a arătat lui Avraam, şi a vorbit cu Avraam; iar relatarea arată că au fost trei bărbaţi în vizită la Avraam.

Unii trinitarieni interpretează că a fost Sfânta Treime prezentă la Avraam, însă textul, mai târziu arată că doi dintre ei erau îngeri (Geneza 19:1). Deci nu a fost vorba de Sfânta Treime, sub forma a trei bărbaţi; ci, a fost vorba de trei îngeri, după cum arată şi Noul Testament (Evrei 13:2). Doi din ei au plecat la Sodoma, şi unul a rămas de vorbă cu Avraam; dar relatarea, îl prezintă şi pe acesta ca fiind Iehova (Geneza 18:16-33). Deci în text apar doi Iehova, astfel mai târziu, în Geneza 19:24 se relatează:

- 🕮 **„Atunci DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **a făcut să plouă peste Sodoma şi peste Gomora pucioasă şi foc de la DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **din cer.”**

Deci din acest text apar doi Iehova; dacă suntem sinceri, Unu care face să cadă foc din cer de la celălalt Iehova din cer. Alte texte în care apar doi Iehova sunt:

- 🕮 Exod 19:24: **„Şi DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **I-a zis:…să nu rupă barierele ca să se suie la** (celălalt) **DOMNUL („Iehova”** SS 1874)**, ca nu cumva să fie nimiciţi.”**
- 🕮 Numeri 25:4: **„DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **I-a zis lui Moise:…spânzură-i înaintea** (celuilalt) **DOMNULUI („Iehova”** SS 1874) **…pentru ca mânia aprinsă a DOMNULUI („lui Iehova”** SS 1874) **să se întoarcă de la Israel.”**
- 🕮 Osea 1:1,7: **„Cuvântul DOMNULUI („Iehova”** SS 1874)**, care a venit la Osea…îi voi mântui <u>prin</u> DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **Dumnezeul lor…”**(Iehova îi salvează prin Iehova).
- 🕮 Zaharia 2:10: **„Strigă de veselie şi bucură-te, fiica Sionului! Căci iată, Eu vin, şi voi locui în mijlocul tău, zice Domnul („Iehova”** SS 1874). **Multe neamuri se vor alipi de Domnul („Iehova”** SS 1874), **în ziua aceea, şi vor fi poporul Meu. Eu voi locui în mijlocul tău, şi vei şti că Domnul („Iehova”** SS 1874) **oştirilor m-a trimis la tine.”** Observăm din text cum Iehova vine şi locuieşte în Ierusalim, trimis de celălalt Iehova, din context ar reieşi că primul Iehova ar fi un înger care vorbeşte în Numele lui Iehova (vezi v.3-11).
- 🕮 Zaharia 3:1-2: **„…Iosua stând în picioare înaintea îngerului DOMNULUI („lui Iehova”** SS 1874)**, şi pe Satan stând la dreapta lui, ca să i se împotrivească. DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **a zis Satanei: DOMNUL („Iehova”** SS 1874) **să te mustre, Satan!”** (Deci îngerul lui Iehova numit aici: **„Iehova”**, îi spune lui Satan, ca celălalt Iehova, să-l mustre, prin cuvintele: **„Iehova să te mustre, Satan!”**.

V. Încercări de armonizare:

Aici este aparentul paradox, aparenta contradicţie, pe care de veacuri teologii încearcă să le împace, adică, afirmaţiile din Biblie în care se spune că: există **‘un singur Dumnezeu’**, **‘un singur Iehova’** cu alte texte, care arată că şi alte persoane sunt numite ‘Dumnezeu’ sau ‘Iehova’, sau vorbesc, sau se prezintă ca ‘Dumnezeu’ sau ca ‘Iehova’.

Astfel pentru a încerca să se armonizeze această aparentă contradicţie, unii au neglijat sau au minimalizat textele în care Isus este numit: 'Dumnezeu' (Isaia 9:6; Ioan 1:1; 20:28; Evrei 1.8,9) şi 'Iehova' (Ieremia 23:6; 33.16; Zaharia 12:7-10; compară şi Isaia 40:3 cu Matei 3:3; Marcu 1:3; Luca 1:76; Ioan 1:23); punând accent doar pe textele care-l descriu pe Tatăl ca Dumnezeu Unic, şi ca singurul Iehova (acest lucru l-au făcut Unitarienii, Martorii lui Iehova şi alţii).
Alţi teologi, au recurs la explicaţia Sfintei Treimi, în care Singurul Dumnezeu, Iehova, sunt de fapt trei persoane: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt. Dar această explicaţie, nu explică de ce şi îngerii sunt descrişi ca fiind 'Iehova' (Exod 3:2-6; Zaharia 3:1-2), sau 'Dumnezeu' (compară Geneza 32:28 cu Osea 12:3-4); şi nu explică de ce Biblia susţine în multe locuri că, 'Singurul Dumnezeu' este doar Tatăl!
O altă încercare de armonizare a textelor, este cea din versiunea modalistă sau sabellianistă, prin care ei spun că 'Singurul Dumnezeu' este o persoană, care se manifestă în trei moduri: ca Tată, ca Fiu, şi ca Duh Sfânt. Şi astfel nu este nici o problemă dacă Isus este prezentat ca Dumnezeu sau ca Iehova, fiindcă şi Isus de fapt este o manifestare a lui Dumnezeu. Însă această explicaţie, aparent logică, neglijează textele care afirmă în mod clar, distincţia dintre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt ca persoane, şi textele care afirmă că doar Tatăl este Dumnezeu şi Iehova, precum şi pasajele din Biblia unde îngerii sunt numiţi: 'Dumnezeu' sau ' Iehova '.
Teologia modalistă nu dă o explicaţie satisfăcătoare la faptul că şi îngerii sunt prezentaţi ca Iehova. Deci ei nu sunt consecvenţi, căci atunci şi îngerii sunt doar manifestări ale lui Dumnezeu, şi nu persoane distincte de Iehova; iar dacă sunt persoane distincte de Dumnezeu, tot la fel poate fi şi Isus şi Duhul Sfânt!
Atunci care este explicaţia care armonizează toate textele acestea aparent contradictorii?

VI. Un 'Dumnezeu' dar prezent în toţi

Pentru a înţelege această aparentă contradicţie, cum că, există **'un singur Dumnezeu'**, **'un singur Iehova'**: Tatăl, cu alte texte, care arată că şi alte persoane sunt numite 'Dumnezeu' sau 'Iehova', sau vorbesc, sau se prezintă ca 'Dumnezeu' sau ca 'Iehova', trebuie să precizăm câteva lucruri:
Titlu de 'Dumnezeu', se referă la persoane sau lucruri care au putere, autoritate. Îi vom împărţi în două categorii:

Dumnezei falşi: Titlu de 'dumnezeu' sau 'dumnezei'[2] apare în Biblie şi la numirea dumnezeilor falşi (idolilor), care nu sunt dumnezei reali; ci, doar aşa sunt consideraţi de oamenii care nu îl cunosc pe Adevăratul Dumnezeu, şi se închină lor (1Corinteni 8:5). Aceştia sunt dumnezei, datorită faptului că oamenii se închină la ei, şi că au o anumită putere asupra lor; de fapt, toţi

[2] Precizare: faptul că aceşti dumnezei sunt scrişi cu d mic şi când e vorba de Dumnezeul Adevărat este tipărit cu D mare este din cauza traducătorilor, nu pentru că aşa apar în manuscrisele originale.

dumnezeii falşi, au în spate spirite demonice (Deuteronom 32:16-17). Chiar Satan este numit ‘dumnezeu’ (2Corinteni 4.4). În aceste texte cuvântul: ‘dumnezeu’, se referă nu la manifestarea Adevăratului Dumnezeu; ci, la acele persoane-lucruri (idoli), la care oamenii sau popoarele, se închinau şi credeau că sunt reale şi au puteri supranaturale (vezi Fapte 19:26-28; Filipeni 3:19). Puterea acestor dumnezei cât şi numirea lor ca ‘dumnezei’ stătea în minciună, înşelăciune sau în puterea Satanei şi a demonilor. Tocmai de aceea, pentru creştini aceşti ‘dumnezei’, sunt falşi, pentru ei aceşti ‘dumnezei’ sunt nimic, şi nu există (1Corinteni 8:4-6).

Dumnezei, într-o poziţie relativă, ca reprezentanţi ai Dumnezeului absolut şi Suprem: persoane cu autoritate de la Adevăratul Dumnezeu, numite de către Dumnezeul Prea Înalt: ‘dumnezeu’ sau ‘dumnezei’. Astfel de exemplu, Moise este **„Dumnezeu pentru faraon”** deci nu un Dumnezeu absolut pentru toţi, nu Dumnezeul Prea Înalt; ci, Dumnezeu pentru faraon, adică un Dumnezeu relativ cu autoritate restrânsă, numit (rânduit) de Cel Prea Înalt. Astfel, titlul de ‘Dumnezeu’ sau ‘Dumnezei’ apare în Biblie şi la adresa oamenilor buni, ca: Moise (Exod 4:16; 7:1); sau, ca cei care au redactat Sfintele Scripturi (Ioan 10:34-35); sau, ca judecătorii din Israel, care judecau strâmb dar care au primit autoritatea de la Dumnezeul Suprem (Psalm 82); sau, ca îngerii fideli (Psalm 8:5 compară cu Evrei 2:7), care au primit autoritatea şi numirea de la Tatăl ceresc. În aceste texte expresia ‘dumnezeu’ sau ‘dumnezei’ are sensul de persoană cu autoritate, cu putere; dar nu sensul de Dumnezeu Suprem, deplin, absolut.

Teofanii - adică Titlu de ‘Dumnezeu’ sau numele de Iehova se aplică la acele persoane prin care se manifestă/arată/exprimă pe Iehova: În alte texte, în care îngerii sunt prezentaţi drept **„Iehova”** sau **„Dumnezeu”**, este din cauza identităţii pe care o primesc ei prin faptul că-L reprezintă pe Dumnezeu în misiunea lor; adică prin faptul că ei fac lucrarea lui Iehova, şi fiindcă El este prezent în ei şi El se exprimă prin ei.

În aceste cazuri, ei nu sunt Iehova **prin sine**; ci, ei sunt Iehova **ca manifestare**, ei sunt reprezentanţii Lui care vin în Numele şi cu autoritatea Lui, ei sunt manifestările Lui, în sensul că ei nu se exprimă pe ei înşişi; ci, pe Dumnezeu, astfel ei devin un fel de prelungire a lui Iehova sau purtătorii Lui, de cuvânt, de chip, de identitate.

Îngerii în general nu şi-au spus numele lor, nici chiar când au fost întrebaţi (Judecători 13:15-20), tocmai pentru că s-au prezentat ca Iehova, şi astfel, ca toată gloria pentru lucrarea lor să fie a lui Iehova!

Şi în cazul Domnului Isus, El este prezentat ca **„Iehova”** sau **„Dumnezeu”** datorită **unirii** cu Tatăl, şi datorită faptului că Tatăl era prezent şi în El (Ioan 1:23,29; 10:30-33; 16:15; 17:10; Marcu 2:5-10; Coloseni 1:19; 2:9). El nu este Iehova **prin sine**, ci datorită **unirii**, şi a manifestării lui Iehova în el, şi datorită faptului că Tatăl a dorit să lucreze prin Fiul şi să-şi manifeste puterea şi autoritatea prin El (Ioan 5:19-23; 14:10).

În continuare, vom explica mai pe larg acest concept al unirii.
Dacă vă aduceţi aminte, pe lângă afirmaţia precum că **'Dumnezeu este doar Tatăl, având numele de: Iehova';** am făcut şi a doua afirmaţie explicativă la adresa lui Dumnezeu, după cum urmează:
Dumnezeu Tatăl, însă nu se limitează la a se manifesta doar în propria entitate; ci, El se manifestă prin Fiul, Duhul Sfânt, îngerii fideli, astfel Dumnezeu, îşi manifestă prezenţa Sa, puterea Sa şi anumite atribute ale Sale *în* şi *prin* ei.
Astfel în Biblie, îngerii fideli şi Domnul Isus, se prezintă uneori ca fiind 'Dumnezeu', sau 'Iehova', pentru că Iehova Dumnezeu era în ei şi lucra prin ei.
Prin urmare, cu toate că Dumnezeu este o persoană distinctă de Isus, Duhul Sfânt şi îngeri, totuşi există situaţii când Aceştia Îl reprezentau pe Dumnezeu, şi astfel Isus şi îngerii credincioşi primeau Numele şi identitatea lui Dumnezeu, fără ca ei să fie Dumnezeu prin sine. Astfel existând şi rămânând doar Un singur Dumnezeu care era mai presus de ei; dar care se exprima/arăta/manifesta şi lucra prin ei.
Astfel, în timp ce acceptăm ca adevărată, afirmaţia precum că Dumnezeu este Unul (Galateni 3:20; Iacob 2:19), şi că acesta este Tatăl (Ioan 17:3; 1Corinteni 8:6). În acelaşi timp, noi credem că Biblia îl numeşte pe Domnul Isus: Dumnezeu (Isaia 9:6; Ioan 1:1; 20:28). În mod asemănător, sunt numiţi şi îngerii şi oamenii: 'dumnezei' (Psalm 8:5; 82:6; 97:7; Ioan 10:35).
Astfel, noi credem şi mărturisim că Dumnezeu Tatăl, este unicul Dumnezeu prin Sine, dar că El, îşi manifestă: dumnezeirea, gloria, autoritatea, puterea, prerogativele şi atributele divine, nu doar în cadrul propriei fiinţe (entităţi); ci, şi prin unirea Sa cu copii Săi, fie ei oameni sau îngeri (Ioan 17:21-23; Exod 14:19-24; 23:20-22).
De fapt, creştinii sunt *una* cu Dumnezeu şi cu Isus (Ioan 17:21-23). Astfel El le dăruieşte şi lor, după măsura hotărâtă de El nu în mod deplin: autoritate, putere, prerogative şi atribute divine (Romani 12:3; 1Petru 4:11; Luca 10:16-19; Ioan 20:21-23).
În primul rând, le manifestă prin Fiului Său: Isus Cristos care este imaginea exactă a lui Dumnezeu (Evrei 1:3); şi prin Duhul Sfânt (Psalm 139:7; Isaia 40:12-14), dar, şi prin îngeri (Geneza 48:16; Exod 14:19; 23:20; Isaia 63:9; 2Petru 2:11) şi uneori prin oameni (Psalm 82), mai ales prin copiii lui Dumnezeu, care sunt chipul Lui (Efeseni 4:22-24; Coloseni 3:9-11).
Astfel Dumnezeu îşi revarsă puterea, autoritatea şi prerogativele Sale de Dumnezeu, peste Isus (Matei 28:18; Ioan 17:2,5; Coloseni 2:9); şi peste Duhul Sfânt (Ioan 16:13-15), peste îngerii, care uneori în Scripturi sunt descrişi ca fiind însuşi: Iehova sau Dumnezeu; cu toate că, ei nu erau însuşi Dumnezeu; ci, doar nişte mesageri ai lui Dumnezeu, veniţi în puterea, măreţia şi autoritatea lui Dumnezeu (Geneza 32:28; Osea 12:3 compară cu Osea 12:4; compară şi Exod 3:2 cu v.4), şi chiar peste oamenii (Efeseni 3:19; Evrei 12:10; 2Petru 1:4).

Nu trebuie să înţelegem de aici, că fiii lui Dumnezeu primesc în mod deplin: autoritate, putere, prerogative (privilegii) şi atribute divine ca şi cum ar fi egali cu Dumnezeu. Nu! Nimeni nici chiar Fiul nu are deplin toate atributele Tatălui sau la intensitatea care sunt în Tatăl!
Ci, Dumnezeu le împarte după nivelul fiecărui copil al Lui, ceresc sau pământesc, din autoritatea, puterea, şi atributele Sale.
Dumnezeu Tatăl este unic şi de neegalat (comp. cu Luca 18:19; Fapte 1:7; Romani 16:27; 1Timotei 1:17; 6:16; Iuda 1:25)! El este mai mare ca toţi (Ioan 10:29), cu sensul de mai tare ca toţi, de aceea El poate păstra oile în viaţa veşnică şi nimeni nu le poate smulge din mâna Lui!
Revenind la problema unirii, ca să înţelegem mai bine **conceptul de unire,** să dam câteva exemple Biblice:

- Matei 10:40: **„Cine vă primeşte pe voi, Mă primeşte pe Mine; şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine."**
- Matei 25:40 **„Drept răspuns, Împăratul le va zice: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie mi le-aţi făcut."**
- Luca 10:16: **„Cine vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă; şi cine vă nesocoteşte pe voi, pe Mine Mă nesocoteşte; iar cine Mă nesocoteşte pe Mine, nesocoteşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine."**
- Ioan 13:20: **„Adevărat, adevărat, vă spun că, cine primeşte pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primeşte; şi cine Mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine."**

Astfel, Domnul învaţă despre o unire cu ucenicii Săi, că dacă oamenii ne primesc pe noi, este tot la fel ca şi cum ar primi pe Fiul sau pe Tatăl. Noi nu tragem concluzia de aici, că noi suntem Tatăl sau Fiul, ci acceptăm realitatea că suntem persoane distincte de ei.
Tot la fel este situaţia cu Dumnezeu Tatăl, şi cu Fiul Său Isus Cristos; observaţi ce spune Biblia despre unirea lor:

- Ioan 15:23: **„Cine Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe Tatăl Meu."**
- 1Ioan 2:23: **„Oricine tăgăduieşte pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturiseşte pe Fiul, are şi pe Tatăl."**
- 2Ioan 1:9: **„Oricine o ia înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învăţătura aceasta, are pe Tatăl şi pe Fiul."**
- Ioan 14:10-11: **„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui. Credeţi-Mă că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine; credeţi cel puţin pentru lucrările acestea."**

Modaliştii interpretează că Isus nu era o persoană distinctă de Tatăl, şi ei spun: 'vezi nu există un Isus care să facă lucrări; ci, Tatăl făcea acele lucrări, deci Isus este Tatăl'

Însă textul nu spune că 'Isus este Tatăl', ci altceva, anume că Isus este **„în Tatăl"**, şi că Tatăl este **în** Isus. Aici este vorba de unirea a două fiinţe; dacă Isus ar fi Tatăl, cuvintele Lui: **„Tatăl, care locuieşte în Mine"**, ar fi un non sens, căci pentru modalişti, Isus nu putea să se exprime cu: **„Mine"** desemnând un Eu (Sine), adică o fiinţă distinctă de Tatăl.

Ceea ce este interesant din text revenind la conceptul unirii, este că Isus s-a manifestat ca Dumnezeu, deoarece Dumnezeu a lucrat prin El; şi astfel iudeii, când au văzut autoritatea Lui, prerogativele Lui, au spus că este Dumnezeu, sau egal cu Dumnezeu (Ioan 5:18-23; 10:32-33; Marcu 2:7; Luca 5:21).

Dar Isus nu era Dumnezeu; nici egal cu El; Nu! Ci, El fiind unit cu Dumnezeu, lucra ca Dumnezeu! Puterea nu era a Lui, ci a lui Dumnezeu (Luca 5:17).

Tot la fel, apostolii care au primit prerogative divine de a ierta păcatele (comp. Luca 5:21 cu Ioan 20:22-23). Păgânii când au văzut minunile făcute prin Pavel şi Barnaba, i-au considerat zei (Fapte 14:8-14). Însă ei nu şi-au atribuit meritul lor, ci ca şi Domnul Isus, şi ei au spus ceva asemănător: **„…nu Eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine"** (1Corinteni 15:10); Domnul a spus: **„Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui"**. Aici este taina unirii pe care mulţi nu pot să o înţeleagă.

Un alt exemplu elocvent este ceea ce îi spune Domnul Isus lui Saul pe drumul Damascului, în Fapte 9:1,4,5: **„Dar Saul sufla încă ameninţarea şi uciderea împotriva ucenicilor Domnului…El a căzut la pământ şi a auzit un glas, care-i zicea: „Saule, Saule, <u>pentru ce Mă prigoneşti</u>?" „Cine eşti Tu, Doamne?" a răspuns el. Şi Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigoneşti."** Observăm din această relatare că Saul, îi persecuta pe ucenicii (discipolii) Domnului, nu pe Domnul care era deja în cer, însă Domnul Isus îi spune: **„Saule, Saule, <u>pentru ce Mă prigoneşti</u>?"** Domnul considera că fie lovea în ucenicii Lui, fie că lovea în El, era tot acelaşi lucru. Aceasta este taina unirii! Prin urmare Tu eşti o persoană distinctă de Domnul, dar totuşi eşti şi o manifestare a Domnului (Coloseni 3:11).

Tot la fel, Dumnezeu în comparaţie cu Isus, El este o persoană distinctă de Fiul Său; însă Fiul primeşte identitatea Tatălui, atunci când Dumnezeu se manifestă prin El!

Să vedem şi alte texte care explică conceptul unirii:

- 🕮 Galateni 3:27-29: **„Toţi care aţi fost botezaţi pentru Hristos, v-aţi îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici Iudeu, nici Grec; nu mai este nici rob nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă <u>toţi sunteţi una în Hristos Isus.</u> Şi dacă sunteţi ai lui Hristos, <u>sunteţi „sămânţa</u>" lui Avraam, moştenitori prin făgăduinţă."**

Observăm din acest text că creştinii prin unirea cu Cristos, şi-au pierdut identitatea, naţionalitatea, rasa, sexul, sau chiar starea socială, şi au devenit: **„<u>una în Hristos</u>"**; corect traducerea din textul grecesc este: **„toţi sunteţi unu în Christos Iesus"** (SCC). Deci observăm din acest text conceptul unirii; şi anume,

ce se întâmplă cu un om, când se uneşte cu Cristos? El îşi pierde identitatea, el nu mai este (un exemplu): român, nici bărbat, nici om liber; ci, el devine un om nou, care îşi extrage identitatea din Cristos, el devine o manifestare a lui Cristos (Efeseni 4:20-24; Galateni 1:15-16; 2:20).
Cu toate că acel om este distinct de Isus, totuşi el este şi o manifestare a lui Isus, el este identificat cu El, el poartă calităţile, chipul Lui, el este o arătare a lui Cristos pe pământ!
Astfel, dintr-un punct de vedere (dintr-un unghi), nu mai este: grec, iudeu, român, maghiar, etc. **ci este Cristos**, Cel care se manifestă prin toţi. Însă din alt punct de vedere, creştinul este o persoană distinctă de Isus!
Astfel, din punct de vedere al omului nou, nu există bărbat şi femeie, nu există iudeu şi grec, aceeaşi roadă a Duhului lucrează în toţi acelaşi chip, acelaşi caracter (Galateni 5:22-23). Însă din punct de vedere natural (firesc), bărbatul rămâne tot bărbat, femeia tot femeie. Dar chiar şi în Domnul, bărbatul se distinge de femeie, şi în trupul lui Cristos există aceste diferenţa ca mădulare distincte (1Corinteni 11:11; 12:12-13).
Bărbatul în alte texte se diferenţiază de femeie ca poziţie, căci el a fost creat primul (vezi 1Timotei 2:11-13), dar ei ca manifestare a lui Cristos sunt **„unu”**, însă ca ordine, în rânduiala lui Dumnezeu şi în trupul lui Cristos, ei sunt doi, iar bărbatul este capul femeii (1Corinteni 11:3).
În adunare toţi suntem unu, toţi suntem fraţi, toţi formăm un singur trup, însă din punct de vedere al rânduielii divine, ca mădulare în trup, există servicii (slujbe) de conducere, daruri mai importante, toate acestea sunt expresia ordinii divine. Noi acceptăm ambele adevăruri, bărbatul cu femeia pot fi unu (o singură carne), însă din alt unghi, ei sunt doi; şi nu sunt nici aceeaşi persoană, nici având aceeaşi poziţie de răspundere, bărbatul fiind capul femeii (1Corinteni 11:3), iar femeia fiind un vas mai slab (1Petru 3:7).
Tot la fel stă situaţia cu Dumnezeu şi cu Fiul Său! Domnul Isus sau îngerii, au luat identitatea de Iehova, când Dumnezeu s-a manifestat prin ei, însă aceasta nu elimină celelalte adevăruri din Scripturi, precum că Dumnezeu e capul lui Isus, şi deci o persoană distinctă de El (1Corinteni 11:3)!
Ca să mai argumentăm conceptul despre unire pe care l-am dezvoltat mai sus, să luăm şi un caz negativ:

> 🕮 Matei 16:23: **„Dar Isus s-a întors şi i-a zis lui <u>Petru:</u> „Înapoia Mea, <u>Satan</u>: tu eşti o piatră de poticnire pentru Mine! Căci gândurile tale nu sunt gândurile lui Dumnezeu, ci gânduri de ale oamenilor.”**

Observăm că Domnul Isus îl numeşte pe Petru: **„Satan”.** Să fii exagerat Domnul? Nu! Căci el este Adevărul. Atunci, să tragem concluzia că Petru nu era un om; ci, doar o manifestare a Satanei? Nu! Petru era un om, un pescar care a devenit apostol; însă, pentru că a permis ca Satan să-l influenţeze la nivelul minţii, ca apoi să exprime verbal gândurile lui Satan, a devenit Satan.
Astfel înţelegem acest concept al unirii, explicat şi de Pavel în 1Corinteni 6:16-17: **„Nu ştiţi că cine se lipeşte de o curvă, este un singur trup cu ea? Căci este**

zis: „Cei doi se vor face un singur trup". Dar cine se lipeşte de Domnul, este un singur duh cu El." Astfel persoana unită cu Domnul, capătă chipul Domnului, calităţile Lui, atributele lui. Tot la fel cine se uneşte cu Satan, conştient sau inconştient ca şi Petru devine Satan având: gândurile, vorbele, comportamentul Diavolului.
Mai trebuie precizat, că Fiul, Duhul Sfânt, îngerii, în strălucirea, lor, gloria lor, puterea lor, cunoştinţa lor, carcterul lor, erau mai mult din Dumnezeu, decât putea să reziste omul muritor, de accea pentru om, acele Theofanii (manifestări ale lui Dumnezeu), Îl arătau mai mult decât suficient pe Singurul Dumnezeu Adevărat. Chiar dacă niciodată o Theofanie nu Îl poate reprezenta sau arăta pe Dumnezeu 100% în toată autoritatea, puterea sau atributele divine, dar aceste manifestări sunt mai mult decât suficiente pentru omul păcătos şi muritor.
Cei mai mari sfinţi din Biblie atunci când s-au întâlnit cu Theofaniile au fost şocaţi, marcaţi, au căzut la pământ, au fost mişcaţi, transformaţi. Theofania este arătarea lui Dumnezeu suficientă pentru om!
Dacă Dumnezeu Însuşi ar veni pe pământ, ar topi pământul cu prezenţa Lui nemijlocită (Isaia 64:1), dar El alege să se folosească de creaturile Sale care Îl pot reprezenta şi exprima!
În plus, ca Dumnezeu să poată veni pe pământ, şi ca pământul şi omenirea să rămână în viaţă, Dumnezeu ar trebui să se dispenseze de divinitatea şi slava Sa, ceea ce nu se poate, căci El este etern neschimbător (Maleahi 3:6; Iacob 1:17).
Un alt lucru ce trebuie precizat, este că prin unirea lui Dumnezeu Tatăl cu Isus, nu se formează o entitate, sau o Fiinţă, la care să contribuie ambele părţi; nu; ci, Dumnezeu Tatăl este Cel definitoriu, Cel care furnizează caracterul, atributele şi identitatea, Isus fiind expresia Lui. Nu degeaba este numit: **„chipul lui Dumnezeu"** (2Corinteni 4:4; Filipeni 2:6).
Tot la fel prin unirea creştinilor cu Domnul Isus, nu se formează o entitate la care să contribuie ambele părţi cu atribute, prerogative; ci, Isus este cel definitoriu în această unire, astfel noi devenim manifestări ale Lui.
Nu Dumnezeu i-a natura umană; sau nu se combină cu natura umană; ci, omul este făcut părtaş la natura divină (2Petru 1:4), şi astfel omul Îl poate exprima pe Dumnezeu, manifestând: chipul sau calităţile lui Dumnezeu pe pământ (Coloseni 3:5-10).
În concluzie: În Biblie, nu avem un Dumnezeu în trei persoane (erezie trinitariană), nici un Dumnezeu în trei modalităţi de manifestare (erzie modalistă), dar nici Unul care se manifestă ca divinitate doar în cadrul propriei entităţi (erezie unitariană); ci, avem un Dumnezeu care **„este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi,** (deci distinct de toţi, dar) **care lucrează prin toţi şi <u>care este în toţi</u>.[3]"** (Efeseni 4:6).

[3] Când spunem că Dumnezeu este în toţi, nu înseamnă că susţinem teza panteistă care susţine că creaţia este Dumnezeu, şi Dumnezeu e creaţia, Noi credem că Dumnezeu e distinct de creaţie, dar este prezent *în* creaţie tocmai ca să o facă să funcţioneze şi să-i dea viaţă (vezi şi Fapte 17:25; Evrei 1:3; Coloseni 1:17).

3. ARE FIUL LUI DUMNEZEU O EXISTENŢĂ PRE-UMANĂ?

Modalismul, sabellianismul şi mişcările religioase care îl susţin, dar şi socinianismul unitarian, învaţă că Domnul Isus, nu a avut o existenţă pre-umană; adică ei susţin că Fiul nu a existat în ceruri alături de Tatăl, înainte de a exista din fecioara Maria.
Socinianismul unitarian, susţine că Isus este o persoană distinctă de Tatăl, dar doar de când era în Maria, şi nu înainte de existenţa Sa în Maria.
Iar modaliştii susţin că Dumnezeu nu a avut un Fiu, înainte de existenţa Sa în Maria; şi, că de fapt, Domnul Isus, şi după naşterea din Maria, a fost tot o arătare sau manifestare a lui Dumnezeu pe pământ, şi nu o persoană distinctă de Tatăl. Dar acest aspect îl vom dezbate mai amănunţit în capitolul: **Este Domnul Isus o persoană distinctă de Tatăl?**
Dar acum avem această dilemă: a existat Isus ca Fiu, înainte de a exista în fecioara Maria sau nu?
Pentru început vom prezenta naşterea Fiului din Tatăl şi apoi argumentele modaliştilor, prin care încearcă să se susţină că Fiul lui Dumnezeu nu a existat înainte de a fi în fecioara Maria.
De fapt, dacă din Biblie ar reieşi că Fiul lui Dumnezeu a existat şi înainte de naşterea Lui din fecioară, aceasta ar fi fatal pentru socinianismul unitarian şi pentru doctrina modalistă şi sabellianistă, deoarece sabellianismul susţine o revelaţie (apariţie) succesivă a lui Dumnezeu; în Vechiul Testament, ca Tatăl, şi doar în Noul Testament, ca Fiu.
Pentru a înţelege corect, vom începe cu veşnicia, şi apoi cu creaţia din început, din începutul primei zile de creaţie.
Dumnezeu există din totdeauna (Pslam 90:2), însă Dumnezeu a gândit un plan al creaţiunii în Sine însuşi (comp. cu Efeseni 1:9).
Dumnezeu a început facerea cu naşterea Logosului (Cuvântului) o persoană distinctă de Dumnezeu. Când, cum, a venit El în existenţă? A fost El creat sau născut din Tatăl?
Să vedem în primul rând, când a venit în existenţă Fiul lui Dumnezeu?
Dumnezeu l-a adus în existenţă pe Logos nu din veşnicie aşa cum susţin trinitarienii şi chiar unii unitarieni, dar nici nu a venit în existenţă doar prin Maria, NU; Ci El a venit în existenţă **la început**, în începutul primei zile de creaţie! Noi nu trebuie să speculăm despre naşterea Fiului, Biblia este specifică în această privinţă, când învaţă următoarele:

> 🕮 **„Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor Lui; înainte de lucrările Lui cele mai de demult. Eu am fost din veac întemeiată de la început, înainte de a se fi făcut pământul. Nu era adâncul atunci când am fost născută, nici chiar izvoare încărcate cu apă. Înainte de a fi fost întemeiaţi munţii şi înaintea văilor eu am luat fiinţă."** (Proverbe 8:22-25 BO).

📖 **„...şi ieşirile Lui, din început, din zilele veacului.”** (Mica 5:2 - Biblia de la Blaj 1795 – Biblie catolică).

📖 **„...El este începutul...”** (Coloseni 1:18 BC).

📖 **„Vă scriu, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este de la început...V-am scris, părinţilor, fiindcă aţi cunoscut pe Cel ce este de la început...”** (1Ioan 1:13-14).

📖 **„...începutul creaţiei lui Dumnezeu...”**. (Apocalipsa 3:14 BCR).

Astfel datorită faptului că Fiul a fost creat la început, **„El era la început cu Dumnezeu”** (Ioan 1:2) – nu în veşnicie era cu Dumnezeu, pentru că veşnicia nu are început. În acel început a venit în existenţă şi timpul aşa cum Îl cunoaştem noi, când a început prima zi de creaţie (Geneza 1:1-5). Iată că Logosul nu a fost creat în veşnicia fără timp cum susţin trinitarienii; ci, în începutul primei zile de creaţie.

După ce Logosul a fost creat, Dumnezeu prin Logos, a creat toate lucrurile (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17).

Însă cum a venit în existenţă Fiul?

Atunci când Dumnezeu a vorbit prima dată în început, cu ocazia acelei rostiri, a ieşit din gura lui Dumnezeu: cuvântulul creator şi spirit sau suflare, aşa cum şi noi când vorbim din gura noastră ies: sunete articulate ce formează cuvinte, dar şi suflare (aer). Astfel suflarea (spiritul) ce a ieşit din Dumnezeu era o parte din Dumnezeu, iar cuvântul rostit ce avea putere creatoare, a modelat acea suflare rezultând: Fiul lui Dumnezeu sau Cuvântul (Logosul). Astfel Biblia afirmă despre El, atât că El este *născut* din Dumnezeu (Ioan 1:14; 1Ioan 5:18), pentru că acea suflare provenea din Dumnezeu, dar şi că este *creat* (Proverbe 8:22-25; Coloseni 1:15; Apocalipsa 3:14), căci cuvântul creator rostit de Dumnezeu a modelat suflarea ieşită din Dumnezeu, după asemănarea Tatălui şi astfel a apărut Fiul sau Logosul!

Logosul este prototipul creaţiei, iar noi ştim că creaţia a fost făcută prin Cuvânt şi prin Suflarea lui Dumnezeu:

Isaia 55:11: **„tot aşa şi Cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea şi va împlini planurile Mele”**.

Psalm 33:6: **„Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului şi toată oştirea lor prin suflarea gurii lui”**.

Dacă toată creaţia a fost făcută prin cuvânt şi suflare, şi Fiul care este întâiul născut al creaţiei, primul creat (Coloseni 1:15-17), a fost făcut tot prin cuvântul şi suflarea lui Dumnezeu.

Numai că El a fost făcut prin cuvântul rostit de Dumnezeu şi prin suflarea Lui proprie, pe când creaţia a fost făcută prin Cuvântul persoană (Fiul), şi prin Suflarea lui Dumnezeu, adică prin persoana Spiritului Sfânt.

Astfel Fiul este născut în mod unic faţă de restul creaţiei, fiind creat direct de Dumnezeu şi provine nemijlocit din El. Pe când restul creaţiei este creată prin Fiul şi provine şi din El!

De aceea, Cuvântul (Isus), poate să-l manifeste, să-L arate pe Tatăl, deoarece natura Lui provine din Tatăl, El are astfel o natura asemănătoare lui Dumnezeu. Fiul îl poate arăta sau manifesta pe Tatăl, sau pe Sine, El este atât Theofanie, adică arătarea lui Dumnezeu, cât şi o persoană distinctă de Dumnezeu.

Cuvântul nu a fost creat din nimic aşa cum a susţinut Arie, ci El provine din Tatăl, din cineva preexistent, după cum Eva, a fost creată din cineva preexistent, din Adam, din coasta lui Adam (Geneza 2:21-22). Eva nu a rămas mică cât era o coastă de om, nu, ci Dumnezeu a creat-o din coastă, prin înmulţire (aşa cum Isus a înmulţit pâinile) un trup căreia i-a dat suflare de viaţă. Dar nici Adam nu a rămas fără coastă; ci, Dumnezeu i-a făcut să crească alta în loc. Tot aşa Dumnezeu nu a rămas fără suflare, sau fără o parte din El, aceea parte din Dumnezeu din care a fost creat Logosul s-a refăcut la loc. Astfel substanţa, adică suflarea (spiritul) din care a fost creat Fiul, reprezintă o înmulţire/multiplicare a substanţei lui Dumnezeu nu o scădere a ei.

A fost El creat sau născut din Tatăl?

Sfânta Scriptură foloseşte cu privire la venirea în existenţă a Fiului atât termenul: **creat** (Proverbe 8:22-25; Coloseni 1:15-18; Apocalipsa 3:14), cât şi **născut** (Ioan 1:14; 1Ioan 5:18), de aceea şi noi folosim ambii termeni.

Am explicat mai sus, că suflarea (spiritul) ce a ieşit din Dumnezeu la prima rostire a Lui, era o parte din Dumnezeu, iar cuvântul rostit ce avea putere creatoare, a modelat acel spirit/suflare rezultând: Fiul lui Dumnezeu sau Cuvântul (Logosul), Cel unic născut din Tatăl (Ioan 1:14,18; 3:16-18).

Acum, să prezentăm argumentele lor:

În cartea: **„Creştinismul Tradiţional - Adevăr sau falsificare?”** de Ewald Frank (o ramură a mişcării lui W.M. Branham) se aduc următoarele argumente:

„În veşnicia ne-sfârşită, Dumnezeu era singur. Dumnezeu este Duh. Dumnezeu este Lumină. Dumnezeu este Viaţă. În această plinătate de Duh şi Lumină, El era singur. Nimeni nu L-a văzut astfel. Să începem de acolo de unde lucrarea lui Dumnezeu ne este relatată, de la începutul vizibil: „La început Dumnezeu a făcut cerurile şi pămîntul“ (Geneza 1:1). Din perspectiva noutestamentară se relatează, privind înapoi (Ioan 1:1): „La început era Cuvîntul, şi Cuvîntul era cu Dumnezeu, şi Cuvîntul era Dumnezeu.“ Cu acest verset este descris Cel ce Se descoperă devenind activ, în afara acestei plinătăţi de Lumină eternă, adică Dumnezeu ca Logos – Iahveh, Cel ce lucrează şi umblă, Cel care a devenit mai tîrziu trup şi a luat chip de Fiu. Ca Iahveh, El a fost arătat lîngă Elohim, adică în afara plinătăţii de Duh şi Lumină. De aceea este scris: „El era la început cu Dumnezeu“ (Ioan 1:2), – nu în veşnicie, pentru că veşnicia nu are început. Pentru ca toţi să ştie că aici este vorba de Iahveh, Creatorul, citim în vers. 3, cu referinţă la Cuvînt, Logosul: „Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.“ În acest context trebuie să vedem şi Cuvîntul din Coloseni 1:16: „Pentru că prin El au fost făcute toate

lucrurile care sînt în ceruri şi pe pămînt, cele văzute şi cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpîniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El."

În această carte observăm un amestec de texte, de păreri şi de corelări arbitrare. În carte se pleacă de la premisa că Dumnezeu era într-o lumină eternă, şi o manifestare a lui Dumnezeu numită *Iahveh* sau *Logos (Cuvântul) Cel ce lucrează şi umblă*, care *a fost arătat lîngă Elohim, adică în afara plinătăţii de Duh şi Lumină*.

Însă se ridică câteva întrebări: de unde ştie autorul cărţii, că Iahveh este Cuvântul? De unde ştie el, că Logosul nu este o altă persoană distinctă de Dumnezeu; ci, doar o manifestare în afară a lui Dumnezeu? Autorul acestei cărţi continuă: *„Naşterea Fiului nu a avut loc în veşnicie şi nici în timpul Vechiului Testament, ci, aşa cum ni se descrie clar, în timpul Noului Testament. În făgăduinţă este folosită noţiunea „astăzi". Tot ce se afla atunci conţinut în proorocia Vechiului Testament, se afla încă în viitor. Abia Noul Testament conţine împlinirea.*

Nu este o întâmplare, că noţiunea „hotărîrea Domnului" este folosită în versetul următor: „‚Eu voi vesti hotărârea Lui'– zice Unsul – Domnul mi-a zis: ‚Tu eşti Fiul Meu! Astăzi Te-am născut'" (Psalm 2:7). În Evrei 1:5 se spune: „Căci, căruia dintre îngeri a zis El vreodată: ‚Tu eşti Fiul Meu; astăzi Te-am născut?' ...Maria i-a zis îngerului Gavril care i-a adus mesajul divin despre Mesia cel făgăduit: „‚Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu ştiu de bărbat?' Îngerul i-a răspuns: ‚Duhul Sfînt Se va pogorî peste tine, şi puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfîntul care Se va naşte din tine, va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.'" (Luca 1:34-35). După mărturia Sfintelor Scripturi, nu Dumnezeu, ci Maria L-a născut pe Fiul."

Tot în aceea lucrare în altă parte se spune:

„În Vechiul Testament încă nu a existat relaţia Tată-Fiu. EL a fost anunţat doar profetic ca Fiu. Nici un prooroc nu s-a adresat lui Dumnezeu cu „Tată ceresc"; nimeni nu s-a adresat timp de patru mii de ani în Vechiul Testament către Fiul lui Dumnezeu. Nu a existat nici o convorbire între Tată şi Fiu, pentru că nu a existat încă această stare."

Ne oprim aici deocamdată cu argumentele, ca să trecem şi să le analizăm, dacă rezistă la o analiză atentă şi scripturală.

În primul rând, textul din Psalm 2, este cu adevărat unul profetic, şi nu se referă la naşterea Fiului din Dumnezeu; ci, se referă la învierea lui Isus (vezi Fapte 13:30-35). Dar acesta nu este un argument că Isus a avut doar o naştere din Maria, căci textul din Psalm 2 nu se referă profetic, la naşterea din Maria; ci, la învierea Sa din morţi (vezi şi Evrei 1:5-6).

În al doilea rând, Dumnezeu a avut atributul de *Tată* şi în Vechiul Testament, şi oameni ai lui Dumnezeu L-au cunoscut sub apelativul de „Tată", contrar a ceea ce susţine această carte, atunci când spune: *„Nici un prooroc nu s-a adresat lui Dumnezeu cu „Tată ceresc"*.

Deuteronom 14:1 BO: **„<u>Voi sunteţi fiii Domnului Dumnezeului</u> vostru...”.**
Iată că evreii sunt numiţi fiii lui Dumnezeu, dacă El nu este Tată cum îi numeşte pe evrei fiii lui Dumnezeu!
2Samuel 7:14: **„Eu îi <u>voi fi Tată</u> şi el Îmi va fi fiu. Dacă va face răul, îl voi pedepsi cu o nuia omenească şi cu lovituri omeneşti”** (vezi şi: 1Cronici 17:13; 22:10; 28:6). În aceste texte, Dumnezeu se prezintă lui Solomon ca Tată. Iar David, îl compară pe Dumnezeu cu un Tată, când spune în Psalm 103:13: **„Cum se îndură <u>un tată</u> de copiii lui, aşa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.”**
Profetul Isaia descrie o relaţie filială (Tată-Fiu) cu Dumnezeu când spune în Isaia 63:16: **„Totuşi <u>Tu eşti Tatăl nostru</u>! Căci Avraam nu ne cunoaşte, şi Israel nu ştie cine Suntem; dar Tu, Doamne, eşti <u>Tatăl nostru</u>, Tu, din veşnicie, Te numeşti „Mântuitorul nostru.”**
Isaia 64:8: **„Dar, Doamne, Tu eşti <u>Tatăl nostru</u>; noi Suntem lutul, şi Tu olarul, care ne-ai întocmit: Suntem cu toţii lucrarea mâinilor Tale.”**
Iar Ieremia, consemnează că poporul Israel îl chema pe Dumnezeu ca Tată: Ieremia 3:4: **„Acum, nu-i aşa? strigi la Mine: „<u>Tată!</u> Tu ai fost Prietenul tinereţii mele!”**
Ieremia 3:19: **„Eu ziceam: „Cum să te pun printre copiii Mei, şi să-ţi dau o ţară plăcută, o moştenire, podoabă între podoabele neamurilor? Mă gândeam că <u>Mă vei chema: „Tată!”</u> Şi nu te vei mai abate de la Mine.”**
Tot la fel şi profetul Maleahi când spune în Maleahi 1:6: **„Un fiu cinsteşte pe tatăl său, şi o slugă pe stăpânul său. Dacă Sunt <u>Tată</u>, unde este cinstea care Mi se cuvine? Dacă Sunt Stăpân, unde este teama de Mine? zice Domnul oştirilor către voi, preoţilor, care nesocotiţi Numele Meu, şi care ziceţi: „Cu ce am nesocotit noi Numele Tău?”**
Maleahi 2:10: **„N-avem toţi <u>un singur Tată</u>? Nu ne-a făcut <u>un singur Dumnezeu</u>? Pentru ce, deci, Suntem aşa de necredincioşi unul faţă de altul, pângărind astfel legământul părinţilor noştri?**
Apoi, există nume de evrei în Biblie, ca de pildă, Ioab care înseamnă *Iehova este Tată* (1Samuel 26:6; 1Cronici 4.14; Ezra 2:6; 8:9; Neemia 7:11); sau Eliab, care semnifică: *Dumnezeu este Tatăl* (meu) – (Numeri 16:1,12).
Astfel că, teoria potrivit căreia: „*„În Vechiul Testament încă nu a existat relaţia Tată-Fiu...Nici un prooroc nu s-a adresat lui Dumnezeu cu „Tată ceresc”* în V.T. este falsă.
Dar oare se vorbeşte în Vechiul Testament despre un Fiu al lui Dumnezeu, în afară de textul profetic din Psalm 2:7? Cei ce susţin sabellianismul şi modalismul, cred că nu, şi de aceea, cartea la care am făcut referire mai sus, afirmă cu tărie: *„Naşterea Fiului nu a avut loc…nici în timpul Vechiului Testament, ci, aşa cum ni se descrie clar, în timpul Noului Testament…se afla încă în viitor.”*

„În Vechiul Testament încă nu a existat relaţia Tată-Fiu…nimeni nu s-a adresat timp de patru mii de ani în Vechiul Testament către Fiul lui Dumnezeu.”

Oare aşa să fie? Oare V.T. nu vorbeşte de un Fiu al lui Dumnezeu, precum şi de o naştere din Dumnezeu, şi nu doar din Maria?
Să analizăm cu atenţie câteva pasaje din Vechiul Testament şi apoi din Noul Testament, care arată existenţa pre-umană a lui Isus:

- 🕮 Geneza 1:26: **„Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după <u>chipul Nostru</u>, după <u>asemănarea Noastră</u>; el să stăpânească peste peştii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul şi peste toate târâtoarele care se mişcă pe pământ.” Dumnezeu l-a făcut pe om după <u>chipul Său</u>, l-a făcut după <u>chipul lui Dumnezeu</u>; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut.”**
- 🕮 Geneza 3:22: **„Domnul Dumnezeu a zis: „Iată că omul <u>a ajuns ca unul din Noi</u>, cunoscând binele şi răul. Să-l împiedicăm, deci, acum ca nu cumva să-şi întindă mâna, să ia şi din pomul vieţii, să mănânce din el şi să trăiască în veci.”**

Modaliştii interpretează că aici Dumnezeu vorbeşte cu îngerii Săi, şi nu cu Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos. Cu toate că textele în sine nu fac precizarea cu cine vorbeşte Dumnezeu, şi despre cine spune El: **„chipul Nostru”**, sau **„asemănarea Noastră”**, sau **„unul din Noi”**. Noi putem înţelege corect aceste pasaje doar apelând la alte pasaje care vorbesc despre crearea omului. Dar în nici unul, nu găsim o referinţă clară la îngeri ca fiind participanţi la creaţiune. Biblia învaţă că prin Fiul s-au creat toate (Evrei 1:2). Şi astfel Dumnezeu a vorbit cu Fiul Său, o persoană distinctă de El, căci este absurd că Tatăl să fi vorbit cu vreo manifestare de-a Sa, să fi vorbit de unul singur!
În plus, în Biblie, Isus este prezentat ca având chipul lui Dumnezeu (Filipeni 2:6; Coloseni 1:15; Evrei 1:3; 2Corinteni 4:4), numai discutând cu El putea spune: **„Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră”**.
Dar să trecem la un alt argument:

- 🕮 Proverbe 8:12-31: **„Eu Înţelepciunea…Domnul** (**„Iehova”** SS 1874) **m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui. Eu am fost aşezată din veşnicie,... înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munţilor, înainte de a fi dealurile, când nu era încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmă din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de faţă; când a tras o zare pe faţa adâncului, când a pironit norii sus şi când au ţâşnit cu putere izvoarele adâncului, când a pus un hotar mării, ca apele să nu treacă peste porunca Lui, când a pus temeliile pământului, eu eram meşterul Lui, la lucru lângă el şi în toate zilele eram**

desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui, jucând pe rotocolul pământului Său şi găsindu-mi plăcerea în fiii oamenilor.”

Cu toate că unii teologi (o minoritate), nu recunosc că Înţelepciunea de aici, se referă la Domnul Isus în existenţa Sa pre-umană; însă, lăsând Biblia să explice Biblia, şi comparând acest pasaj cu textele: Geneza 1:26-27; Psalm 33:6; Mica 5:2; Ioan 1:1-3,14; Coloseni 1:15-17; 1Ioan 1:1-4; Apocalipsa 3:14; pentru că nici o profeţie nu se interpretează singură (2Petru 1:20), putem trage concluzia că: Înţelepciunea de aici este aceeaşi persoană cu: ‘Cuvântul’, cu Cel ‘unic-născut’, cu ‘Cel întâi născut’, sau ‘începutul creaţiei lui Dumnezeu’. Asemănările sunt zdrobitoare:

- 🕮 Proverbe 8:22: **„Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui”**
- 🕮 Apocalipsa 3:14: **„începutul creaţiei lui Dumnezeu”**
- 🕮 Proverbe 8:23: **„Eu am fost aşezată din veşnicie („din veac”** BO).
- 🕮 Mica 5:2: **„a cărui obârşie** (a lui Mesia) **se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei („zile vechi”** SS 1874**).**
- 🕮 Proverbe 8:27: **„Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de faţă;… eu eram meşterul Lui, la lucru lângă el şi în toate zilele eram desfătarea Lui,…”**
- 🕮 Ioan 1:1: **„ La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu…Toate lucrurile au fost făcute prin El; şi nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.”**
- 🕮 Proverbe 8:24: **„Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munţilor, înainte de a fi dealurile**
- 🕮 Coloseni 1:15: **„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ…”**

Unii teologi susţin că Înţelepciunea din acest pasaj, din Proverbe 8, se referă la înţelepciunea personificată din Tatăl (inteligenţa Lui), ca figură de stil, şi nu e vorba de altă persoană. Însă textul nu vorbeşte de o înţelepciune care este în Tatăl; ci, de una în afara Lui, parteneră cu El la creaţie şi având o relaţie cu Ea; Dumnezeu găsindu-şi desfătarea în Înţelepciune, şi ea era maestrul (lucrătorul) lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu a creat toate.

În plus, ne întrebăm cum putea această înţelepciune, dacă nu era o persoană să îşi găsească plăcerea în fiii oamenilor? (v.31).

Alţi teologi spun că Înţelepciunea de aici se referă la Duhul Sfânt, şi nu la Isus. Însă nici această variantă nu concordă cu restul Bibliei, deoarece despre ‚Înţelepciune’ în cartea Proverbelor se spune că ea are un Duh sau Spirit, şi că Înţelepciunea îl va turna peste oameni pe acest Duh, care nu poate fi Altul decât Duhul Sfânt (Proverbe 1:20-23).

Lăsând însă Biblia să interpreteze Biblia, vom găsi că Înţelepciunea este Domnul Isus (1Corinteni 1:24). De fapt, El este Cel ce a lucrat lângă

Dumnezeu la crearea tuturor lucrurilor, şi prin El s-au făcut toate (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17; Evrei 1.1-3).

Când însă a apărut în existenţă Fiul lui Dumnezeu?

Textul redat după Biblia ortodoxă (BO) susţine următoarele: **„Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor Lui; înainte de lucrările Lui cele mai de demult. Eu am fost din veac întemeiată de la început, înainte de a se fi făcut pământul. Nu era adâncul atunci când am fost născută, nici chiar izvoare încărcate cu apă. Înainte de a fi fost întemeiaţi munţii şi înaintea văilor eu am luat fiinţă."** (Proverbe 8:22-25 BO[4]).

Trinitarienii folosesc acest argument, pentru a susţine că Înţelepciunea, adică Isus este **„din veşnicie"**, în traducerea ortodoxă: **„din veac"**. Astfel argumentează ei, că deoarece Înţelepciunea (Isus) este **„din veşnicie"**, El nu are început.

Însă trebuie precizat că atât în ebraică cât şi în greacă, cuvântul pentru veşnicie (ebr. olam; gr. aion), nu înseamnă neapărat: veşnic, etern sau pentru totdeauna; ci, poate să însemne: o perioadă de existenţă, o epocă, eră, un secol, perioadă lungă; lungă durată; zile din vechime; antichitate.

Astfel expresia **„olam"** de aici, nu are neapărat sensul de veşnic, cu atât mai mult, cu cât despre Înţelepciune (Isus) se spune că Dumnezeu a zidit-o, când textul afirmă: **„m-a zidit la începutul lucrărilor Lui... întemeiată de la început... am fost născută"**. Prin urmare, Isus nu este din totdeauna; ci, El are un început deoarece este întemeiat **„de la început"**, El a fost **„zidit"** (BO) sau **„făcut"** (BC), precum şi născut.

Noul Testament confirmă că Isus este născut din Tatăl (Ioan 1:14; 1Ioan 5:18), înainte de a fi născut din Maria.

Să analizăm cu atenţie un pasaj pe care modaliştii, se pare că nu vor să ţină cont de el:

- 🕮 Proverbe 30:4: **„Cine s-a suit la ceruri şi cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului?…"**

Interesant, în prima parte a acestui text se pun unele întrebări, iar răspunsul la ele, este: Dumnezeu. În ultima parte a versetului, textul continuă spunând: **„Cum se numeşte el şi cum cheamă pe fiul său? Ştii tu lucrul acesta?"** Deci, cel ce a scris Proverbele sub inspiraţie divină, şi anume Agur, fiul lui Iache (Proverbe 30:1), cunoştea despre Fiul Creatorului, despre un Fiu, al Celui care **„a hotărât toate marginile pământului"**! Pentru că el vorbeşte de Fiul Lui!

Când i-am arătat acest text unui persoane care susţinea sabellianismul, neştiind ce să spună, a argumentat cu faptul că cuvântul **„el"**, cu referire la Creator, este scris cu minuscule în Bibliile noastre. Însă realitatea este următoare: există manuscrise în care toate cuvintele sunt scrise cu litere

[4] Am utilizat această versiune la acest pasaj deoarece redă cel mai bine textul în conformitate cu textul ebraic şi cu Septuaginta.

minuscule sau altele cu majuscule; însă aceasta nu este o problemă; ci, este alegerea traducătorului. Problema este alta, că Biblia, Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu vorbeşte de **„fiul său”**, înainte ca acesta să se nască din Maria! Cartea Proverbelor fiind scrisă cu sute de ani înainte ca Isus Cristos să se nască din Maria.
Unii ar putea spune: dar aici nu spune că este vorba de Isus. Da, însă un lucru e clar, Fiului lui Dumnezeu exista şi înainte de a veni pe pământ, şi avea un Nume distinct de cel al Creatorului!
Creatorul avea un Nume, iar Fiul Său un alt Nume, acest adevăr este fatal atât modalismului, cât şi trinitarismului!
Pentru că modalismul susţine că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, au un singur Nume în V.T.: 'Iehova', iar în N.T.: 'Isus', iar trinitarismul susţine că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, au un singur Nume în V.T.: 'Iehova', iar în N.T.: 'Domnul'.
Dar conform cu Proverbe 30:4, Dumnezeu are un Nume, iar Fiul Său un alt Nume! Prin urmare Fiul lui Dumnezeu exista încă din V.T. Încă înainte de a exista Maria, chiar înainte de Avraam (Ioan 8:58)!
Să trecem acum la un alt argument despre existenţa lui Isus înainte de a se naşte din Maria:

🕮 Mica 5:2: **„Şi tu, Betleeme Efrata, cu toate că eşti prea mic între cetăţile de căpetenie ale lui Iuda, totuşi din tine Îmi va ieşi Cel ce va stăpâni peste Israel şi a cărui obârşie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veşniciei** (**„zile vechi”** SS 1874)**.”**

Este clar că această profeţie se referă la Domnul Isus (vezi Luca 2:4-7). Observăm din acest text, că Mesia, Cel care va stăpâni peste Israel, îşi are originea nu la naşterea Sa din Maria, care a avut loc în localitatea Bethleem Efrata, cetatea lui David; ci, originea, sau obârşia Lui este mult mai veche, din ‘vremuri străvechi, din zile vechi’.
Trinitarieni, afirmă şi spun: vedeţi Isus este din **„zilele veşniciei”**, deci El nu are un început. Însă trebuie din nou să repetam, cuvântul **„olam”**, care apare şi aici, are sensul de: perioadă lungă; lungă durată; zile din vechime; antichitate; vechi. Astfel **„zilele veşniciei”**, poate fi tradus şi înţeles cu *„zilele antichităţii”*, credem ca cea mai autentica traducere este aceasta: *„din zile de demult”* sau *„din zilele trecutul îndepărtat”*.
Nu toate versiunile Biblie traduc cu **„zilele veşniciei”**, unele Versiuni engleze traduc cu ‚timpuri vechi sau antice’ (TNK; NAB; NIB; NIV; CJB), ‚zile vechi sau antice’ (JPS; NJB; ESV; NRS; RSV), ‚zilele antichităţii’(YLT).
În Teologie elementară de C. Ryrie, se recunoaşte la p.215. *„...din zilele eternităţii (Mica 5:2; vezi Habacuc 1:12). Deşi expresia poate însemna „din zilele de odinioară”, adică „din timpurii vremuri”...”*
În Sfânta Scriptură de la 1874, care este o traducere literală din ebraică, redă astfel: **„ieşirile căruia sunt din vechime, din <u>zile vechi</u>.”**
Este clar că acesta este sensul deoarece aici Biblia în stilul ebraic, face o repetiţie **„ieşirile căruia sunt din vechime, din zile vechi”**, cu alte cuvinte

prima expresie: **„vechime”** este sinonimă cu a doua din text: **„zile vechi”** (SS 1874), cele două expresii se referă la aceeaşi perioadă de timp prin repetiţie!
În limba ebraică pentru expresia: **„zilele veşniciei”** este folosit cuvântul: **„olam”**, care are următoarele înţelesuri conform cu lexicoanele de limba ebraică: perioadă lungă; lungă durată; zile din vechime; antichitate; vechi; perpetuu; veşnic; pentru totdeauna.
În unele texte cuvântul **„olam”**, are sens de etern, pentru totdeauna (vezi Deuteronom 32:40; Psalm 90:2, etc.), dar în altele are sensul de: timp îndelungat, sau de durată, de vechime dar nu etern (vezi Exod 21:6; Isaia 63:9,11; compară Exod 31:16 cu Coloseni 2:16; compară şi Numeri 25:13 cu 1Samuel 2:30-35; 1Regi 2.27; compară Exod 29:9 cu Evrei 7:12).
Deşi **„olam”**, are şi sensul de veşnicie, totuşi el este acelaşi cuvânt care apare în Geneza 6:4 în fraza **„aceştia sunt eroii care au fost <u>în vechime</u>”**. În Psalm 143:3 **„cei care au murit de <u>mult timp</u>”**.
Expresia în ebraică, nu trebuie tradusă neapărat **„zilele veşniciei”**, deoarece în toate contextele în care este folosită, se referă la zilele din vechime (Isaia 63:9,11; Amos 9:11; Mica 7:14; Maleahi 3:4). Acesta este sensul cel mai obişnuit, când se referă la trecut (comp. cu Geneza 6:4). Termenul nu înseamnă în sine „eternitate”; ci, „timp nedefinit”, mult timp în trecut sau în viitor. Doar prin implicaţiile contextuale (la Dumnezeu, la speranţa credincioşilor etc.) capătă sensul de „veşnic” în multe cazuri. Cealaltă expresie ebraică din text pentru: **„vremuri străvechi”**, de asemenea, are în mod obişnuit sensul „de demult”, „de odinioară” (Psalm 74:12; 77:6,12; 143:5; Isaia 45:21; Habacuc 1:12; Neemia 12:46).
Traducerea Septuagintei redă astfel fraza: **„ieşirile Lui de la început din zilele veşniciei”.** Şi în limba greacă, cuvântul pentru veşnicie = aionos, poate însemna: veşnicie, epocă, eră, timp antic, secol. Chiar Biblia de la Blaj 1795, tradusă după Septuaginta: **„şi <u>ieşirile Lui, din început</u>, din <u>zilele veacului</u>.”**
O dovadă în plus, că sensul lui olam / aionos = veci, antic, de demult, este însuşi textul care susţine că Isus are o origine, are un punct de plecare, şi acesta nu este din totdeauna, ci: **„de la început”** (Septuaginta).
Iată că Isus nu este fără început, iar cu siguranţă că Pavel şi Ioan când a vorbit de **„început”**, a continuat conceptul din V.T. despre început, când au spus despre Isus că **„El este începutul”** (Coloseni 1:18) sau că El este **„începutul creaţiei lui Dumnezeu”** (Apocalipsa 3:14 BCR), sau **„începutul zidirii lui Dumnezeu”** (BC).
Şi tocmai pentru că Isus a fost creat / zidit / născut, de la început, a putut să fie la început cu Dumnezeu (Ioan 1:1-3; 1Ioan 1:1-3).
Pe lângă toate acestea, despre Isus se spune că are o **„origine”** (BCR) sau **„obârşie”** (BC) – Mica 5:2, deci un punct de plecare. Atât în ebraică precum şi în greacă (Septuaginta), cuvântul este la plural şi traducerea lui literală este: **„ieşirile”**. La ce se referă această expresie? Este vorba de ieşirile lui Isus ca Cuvânt (Logos) din Tatăl când a venit în existenţă şi apoi de la Tatăl, când tot

în acel început, a împlinit cuvântul (poruncile) lui Dumnezeu şi L-a creat pe Duhul Sfânt, cerurile şi pământul, în acel început al primei zile a creaţiei (Geneza 1:1; Ioan 1:1-2).
Astfel Cuvântul a ţâşnit de lângă Dumnezeu şi a împlinit hotărârile Tatălui, ca apoi să revină la Dumnezeu.
Este evident că Isus a fost creat la început, în prima zi de creere din cele şase zile de creiere, şi nu înainte de prima zi în veşnicie. De unde ştim acest lucru? Deoarece despre prima zi de creere se spune în Geneza 1:1 (BC): **„<u>La început</u>, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul".** Comparaţi această afirmaţie cu **„Domnul m-a zidit la <u>începutul lucrărilor Lui</u>; înainte de lucrările Lui cele mai de demult. Eu am fost din veac întemeiată <u>de la început</u>..."**, sau cu: **„obârşia Lui este <u>dintru început</u>"** (BO).
Iată că Isus este făcut la început, iar începutul conform cu Geneza 1:1-5, este în prima zi de creere, nu înainte de prima zi, în veşnicie!
Iar, Scriptura afirmă clar în Exod 20:11: **„Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea <u>şi tot ce este în ele</u>, iar în ziua a şaptea s-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o."** (comp. şi Neemia 9:6 cu Geneza 2:1). Iată că tot ce există în cer, pe pământ şi în mare, cu alte cuvinte în tot universul au fost făcute în şase zile.
Cu siguranţă că Isus, Fiul lui Dumnezeu fiind în cer, făcând parte din fiinţele cereşti, intră şi El în descriere: **„cerurile, pământul şi marea <u>şi tot ce este în ele</u>".** Iată că şi Isus, a fost făcut nu înainte de cele şase zile de creere; ci, în prima zi din cele şase zile de creere, fiind **„începutul creaţiei lui Dumnezeu"** (Apocalipsa 3.14 BCR), şi născut de la început, fiind atât Începutul cât şi adus în existenţă la început, în prima zi de creere.
Prin urmare, existenţa lui Isus, nu este doar de la naşterea Lui din Bethleem, prin Maria; ci, dinainte, după cum spune profetul despre originea Lui, când spune: **„şi <u>ieşirile Lui, din început</u>, din zilele veacului."** (Biblia de la Blaj 1795). A învăţa, că originea lui Isus începe doar cu naşterea din Bethleem, însemnă a contrazice Cuvântul profetic al lui Dumnezeu!
Dar să analizăm argumente din Noul Testament care sunt şi mai clare că Isus a existat înainte de naşterea Sa, ca om, din fecioara Maria.
În Noul Testament, sunt o sumedenie de pasaje care arată că Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, **a fost trimis** de Tatăl în lume; şi prin urmare, El a existat înainte de trimiterea Lui, El a avut o existenţă înainte de a veni pe pământ, vezi: Matei 15:24; 21:37; Marcu 9:37; 12:6; Ioan: 1:1-3,30; 3:17,34; 4:34; 5:23,24,30,36-38; 6:29,39,44,46,50,57; 7:16,18,28,33; 8:18,26,29; 9:4; 11:42; 14:24; 15:21; 17:18,21,23-25; 20:21; Galateni 4:4; Filipeni 2:5-7; 1Ioan 4:9,10.
Citind textele despre Isus ca trimis al Tatălui, vom vedea că El nu este ca alţi trimişi, ca alţi profeţi; care fiind oameni, au auzit vocea lui Dumnezeu transmiţându-le însărcinarea. În cazul lui Cristos, se învaţă de *o venire din cer*

pe pământ, a Fiului lui Dumnezeu, astfel se indică clar şi categoric, o existenţă a Sa înainte de cea de pe pământ!
Astfel de pildă, în: Ioan 3:17 se spune: **„Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El."**
Aici, ca şi în 1Ioan 4:9-10, se arată că Isus a fost trimis în lume, şi a fost trimis din cer după cum se spune în Ioan 3:31: **„Cel ce vine din cer, este mai presus de toţi; cel ce este de pe pământ, este pământesc şi vorbeşte ca de pe pământ. Cel ce vine din cer, este mai presus de toţi."** Sau în Ioan 6:38: **„căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis."**
Domnul Isus nu a primit trimiterea după ce s-a născut din Maria la botezul Său; ci, a primit-o, când era cu Tatăl în cer, şi când L-a văzut pe Tatăl (Ioan 6:46), şi a venit pe pământ (în lume) ca să împlinească voinţa Tatălui.
De asemenea, Isus Cristos a fost învăţat dinainte, cum şi ce să predice, El ceea ce a văzut la Tatăl, aceea a făcut (Ioan 5:19; 8:28; 12:49). Domnul Isus în cer l-a cunoscut pe Tatăl, după cum este scris în Ioan 7:29: **„Eu Îl cunosc, căci vin de la El şi El M-a trimis."** El a predicat ce a văzut la Tatăl (Ioan 8:38); ce a auzit de la Tatăl (Ioan 8:40); Isus Cristos a fost sfinţit de Tatăl pentru venirea pe pământ (Ioan 10:36); El a fost instruit personal de Tatăl înainte de a veni pe pământ, ce şi cum trebuie să vorbească (Ioan 12:49-50).
Problema nu doar că Isus a existat înainte de naşterea din Maria, problema care dă o lovitură fatală modalismului este că El este descris ca o persoană distinctă de Dumnezeu încă de atunci. Care este diferenţa între o persoană şi o manifestare?
O manifestare nu are un Sine, un Eu propriu, ea nu poate spune cu privire la ea: **Eu**. Ca şi o persoană. Când o manifestare rosteşte expresii de genul: eu, m-am, etc. Ele se referă la eul sau sinele persoanei pe care o reprezintă/manifestă, căci o manifestare nu are un eu propriu!
În textele de mai sus, vedem că atât Dumnezeu are un Sine, un Eu, cât şi Fiul Său! În Ioan 6:38, persoana Tatălui este descrisă prin expresia: **„Celui"**, iar persoana Fiului prin expresia: **„M-am"**, **„Mea**, **„M-a"**. Doar o persoană agramată poate susţine că Tatăl şi Fiul sunt o singură persoană, când de fapt textul vorbeşte de două persoane:
„căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis." Sau Ioan 7:29: **„Eu Îl cunosc, căci vin de la El şi El M-a trimis."**
Expresiile: **„Eu"** şi **„M-a"** desemnează o persoană, pe când expresiile: **„El"** şi **„Îl"** desemnează o a două persoană.
Teoria modalistă trece peste acest adevăr ce se învaţă în orice şcoala primară!
De fapt, Dumnezeu a avut o relaţie de dragoste Tată – Fiu, cu Isus, înainte de a veni Acesta pe pământ, după cum se spune în Ioan 17:24: **„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii."**

Dacă Isus era doar o manifestare a lui Dumnezeu, atunci iubirea Tatălui faţă de El ar însemna, că Dumnezeu S-a iubit pe Sine însuşi, sau şi-a iubit propria manifestare, arătare. Însă având în vedere că textul spune: **„M-ai iubit"**, indică o iubire de la o persoană la altă persoană, care are un Sine propriu şi distinct de cel al Tatălui.
În plus, după cum am putut observa, Isus a avut o glorie înainte de întemeierea lumii, căci tot El spune: **„Şi acum, Tată, proslăveşte-Mă la Tine însuţi cu slava pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea"** (Ioan 17:5). Fraza: **„cu slava pe care <u>o</u> aveam <u>la Tine</u>"**, indică două persoane, 1. persoana care avea slava; 2. persoana lângă care era prima persoană.
Alte dovezi că Domnul Isus a existat înainte de a se naşte prin fecioara Maria: Ioan 1:1-3, conform cu traducerea literală după textul grecesc:
1.„În început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeul; şi un Dumnezeu era Cuvântul.
2. Acesta, era în început la Dumnezeu.
3.Totul a fost făcut prin El, şi fără El nu a fost făcut nici unu care a fost făcut."
Modaliştii explică că Cuvântul (Logosul) este o manifestare a lui Dumnezeu, în afara lui Dumnezeu, cum susţine interpretarea lui W.M. Branham. Astfel Ewald Frank, continuator al lui W.M. Branham, spune în lucrarea sa: **„Creştinismul Tradiţional - Adevăr sau falsificare?"**
„Cu acest verset este descris Cel ce Se descoperă devenind activ, în afara acestei plinătăţi de Lumină eternă, adică Dumnezeu ca Logos – Iahveh, Cel ce lucrează şi umblă, Cel care a devenit mai tîrziu trup şi a luat chip de Fiu. Ca Iahveh, El a fost arătat lîngă Elohim, adică în afara plinătăţii de Duh şi Lumină."
Însă, să ne întrebăm într-un mod sincer: Este Cuvântul: o manifestare a lui Dumnezeu? Sau este El o persoană distinctă de Dumnezeu care este şi El un Dumnezeu?
În primul rând, trebuie să precizăm că pentru traducătorul modern este o adevărată provocare să redea cuvântul *logos* printr-un singur cuvânt echivalent. *Logos* este derivat din *lego*, 'a spune, a vorbi', iar rădăcina acestuia, *leg*, înseamnă 'a aduna sau a aranja'. Pentru greci a vorbi însemna a exprima un grup sau un aranjament de idei. Acest sens a evoluat în: 'a vorbi, a cugeta, a gândi'; apoi în 'cuvânt', şi în cele din urmă, în 'raţiune'.
Logos este exprimarea lui Dumnezeu, comunicarea lui despre El însuşi, la fel cum un cuvânt vorbit este exprimarea gândurilor interioare şi nevăzute ale unui om. Astfel, *logos* include ideea de: plan, scop, înţelepciune, raţiune şi chiar de putere. Traducerea lui *logos* prin **„Cuvântul"**, este o redare într-un singur cuvânt a sensurilor lui, dar nu reuşeşte să exprime toată bogăţia semantică a lui *logos* în limba greacă; bogăţie care aruncă lumină asupra persoanei lui Isus.
Dar problema noastră, nu este care sunt toate înţelesurile expresiei Logos, prin prisma etimologică; ci, cine este Logosul, prin prisma Bibliei? Căci de pildă,

putem să dăm tot felul de definiţii ale cuvântului: 'lumină' însă în Scripturi, se arată că lumina este şi o persoană: Cristos Isus (Ioan 1:4-9: 8:12).

În primul rând, trebuie să spunem, că scriitorii Bibliei nu au căutat să încurce pe cititori, cu sensuri ascunse, cu înţelesuri filozofice (Coloseni 2:8); ei au prezentat cât mai direct lucrurile. De fapt scopul Evangheliei după Ioan, este ca noi să credem că Isus este Fiul lui Dumnezeu (Ioan 20:31). Deci noi trebuie să căutăm o interpretare simplă, şi în armonie cu contextul şi cu întreaga Biblie (compară 1Corinteni 2:1-4 cu Ioan 20:31).

Astfel despre Cuvântul din Ioan 1:1, găsim scris la v.14-17 unde se spune: **„Cuvântul S-a făcut carne, şi a locuit între noi; şi noi am privit gloria Lui, o glorie ca a unui singur născut de la un Tată. El era plin de har şi de adevăr. Ioan mărturiseşte despre El; şi a strigat, zicând: Acesta era Cel despre care am zis: <u>Cel venind după mine, S-a făcut înainte de mine</u>; pentru <u>că mai întâi de mine, era El</u>. Pentru că din plinătatea Lui, noi toţi am primit; şi har peste har. Pentru că legea a fost dată prin Moise; harul şi adevărul s-au făcut prin Isus Hristos."** (traducerea literală din greacă).

Putem spune că Cuvântul este doar o manifestare a lui Dumnezeu, şi nu o persoană divină distinctă de El? Dacă ar fi aşa, atunci Ioan nu ar fi vorbit de El ca despre o persoană, care era înainte de Ioan Botezătorul (v.15).

Ioan vorbeşte despre El ca fiind o persoană, nu doar o manifestare a lui Dumnezeu, căci El, Cuvântul este **„singur născut de la un Tată"**. El nu vorbeşte despre Cuvânt ca fiind o arătare a lui Dumnezeu; ci, ca fiind: **„un singur Fiu născut"** (v.18), sau: **„singur născut de la un Tată"**, (v. 14, în greacă: monogenes = unic născut; unu născut), adică o persoană distinctă de Tatăl, dar născut din Tatăl şi nu Tatăl sau arătarea Tatălui.

Ioan 1:1-2, demască modalismul, căci dacă suntem sinceri în acest pasaj se vorbeşte de două persoane divine, deci în acest pasaj apar doi Dumnezei, nu unul, doar că Unul este Dumnezeu în sens absolut, iar celălalt născut din El şi supus Lui (vezi şi Evrei 1:8-9).

Dar poate cineva ar întreba, cum poate fi Tatăl: Dumnezeu; dar şi Cuvântul, **„Dumnezeu"**; având în vedere că nu există decât un singur Dumnezeu?

Biblia numeşte pe îngeri: Dumnezei (Psalm 82:1), numeşte oameni: Dumnezei (Ioan 10:34-35), cu siguranţă că termenul Dumnezeu când se referă la îngeri sau oameni are un sens restrâns, şi când se referă la Tatăl are un sens absolut, deplin. Tot la fel când termenul Dumnezeu Îl desemnează pe Fiul are un sens restrâns nu deplin. Ca să înţelegem voi da un exemplu: Termenul „Domn", într-un sens sunt numiţi oamenii: Domni (Geneza 18:12; 1Samuel 26:17; 1Petru 3:6), în altul îngerii: Domni (Zaharia 4:4; Fapte 10:4; Apocalipsa 7:14), şi în altul este numit Dumnezeu: Domn (Apocalipsa 11:15).

Sensul în care sunt numiţi îngerii şi oameni: „Domni", este unul relativ, secundar, restrâns, sensul în care Dumnezeu este numit: Domn, este sensul de Stăpân suprem şi absolut!

Un alt exemplu, termenul Salvator/Mântuitor/Izbăvitor (în ebraică: *moh-shia*), cu siguranţă că acest termen când se referă la îngeri (Geneza 48:16; Isaia 63:9) sau la oameni, (Judecători 3:9,15,31; Fapte 7:35), are un sens relativ, restrâns, şi altul este sensul când se referă la Dumnezeu ca: Salvator (Tit 2:10; 3:4; Iuda 1:25).
Revenind la Ioan 1:1, am văzut că traducerea corectă este:
„În început era Cuvântul, şi Cuvântul era cu Dumnezeul; şi un Dumnezeu era Cuvântul."
Prin urmare dacă traducem corect, putem înţelege mai bine textul, căci în greacă, în prima expresie unde apare **„Dumnezeu"** (BC), în Bibliile noastre, în greacă este: **„o Theos"** (Zeul la nominativ articulat). Iar în a doua parte, apare în greacă: **„Theos"** adică: **„Zeu"** (la nominativ nearticulat, adică o Divinitate; o Fiinţă divină).
În textul grecesc există multe nume predicative la singular, fără articol şi care precedă verbul, ca de exemplu în Marcu 6:49; Ioan 8:44; 10:1. În aceste locuri, traducătorii pun de obicei articolul nehotărât „un" sau „o", înaintea numelui predicativ pentru a scoate în evidenţă o calitate sau o particularitate a subiectului. Din moment ce în aceste pasaje s-a putut insera articolul nehotărât înaintea numelui predicativ, la fel de bine se poate insera şi articolul nehotărât „un" înaintea lui θεός nearticulat din Ioan 1:1, rezultând: **„un Dumnezeu"**.
Este interesant că Cornilescu a tradus Fapte 28:6, cu **„<u>un</u> zeu"**, cuvântul din greacă: „Theon" derivat din „Theos" – care este substantiv nominativ masculin singular, iar „Theon" este la acusativ, dar fără a avea articolul „ton". Iar în Ioan 1:1, nu a redat cu **„un Dumnezeu"**, pentru a susţine trinitatea! De ce trinitarienii, îşi permit să introducă în Fapte 28:6, cuvântul: **„un"**, care de altfel se subânţelege, iar în Ioan 1:1, nu? Răspunsul e simplu, pentru ca să susţină doctrina trinităţii, sacrifică consecvenţa în traducere!
În plus, există un manuscris coptic, din sec. II d.C. în care apare la Ioan 1:1 cu referire la Cuvânt: **„<u>un</u> Dumnezeu"**, şi în limba coptică nu este ca în limba greacă, unde se subînţelege introducerea articolului nehotărât; ci, el apare în textul manuscrisului[5].
Acest manuscris copt, sahidic, al Noului Testament datat sec. II d.C. a fost descoperit prin anii 1900, în Egipt, la Nag Hamadi, sau altfel zis, la Chenoboschion. Iată un scrib care cu siguranţă cunoştea limba greacă, şi el a înţeles că sensul din Ioan 1:1, este **„un Dumnezeu"**.
Dacă Ioan ar fi susţinut modalismul, ar fi scris altfel, ca de pildă: '*Cuvântul era cu Tatăl, însă şi Cuvântul şi Tatăl era Dumnezeu'.* Însă Ioan subliniază aici că Cuvântul cu toate că era Dumnezeu, este distinct de Dumnezeul (articulat)

[5] Pentru cei ce ştiu engleză, pot accesa pe internet comentarii despre Ioan 1:1 în coptă: http://nwtandcoptic.blogspot.com/
Sau pot descarca Ioan cap. 1:1-18 interliniar copt-englez în coptă. Uitaţi-vă aici la câteva versete de pe manuscrisul copt, sahidic, transcris în engleza: http://jehovah.to/exe/translation/John%20One%20Interlinear%20and%20English.pdf

lângă care era Cuvântul! Deci Isus nu este Însuşi Dumnezeul suprem; ci, El este un Dumnezeu, care era lângă sau **„cu Dumnezeul”**.

În Ioan 1:1, **nu** se vorbeşte de două persoane în unica Fiinţă a lui Dumnezeu; ci, de doi Dumnezei dacă suntem cinstiţi. Astfel din Ioan 1:1-2 se desprinde două fiinţe divine: 1) **Dumnezeul** (articulat) şi 2) **Cuvântul** care era un Dumnezeu (nearticulat).

Iar dacă susţinem că în ambele cazuri cuvântul **„Dumnezeu”**, are sensul de 'Dumnezeu în sens deplin şi absolut', atunci avem doi Dumnezei, şi nu mai suntem monoteişti; ci, politeişti!

Prin urmare, ori acceptăm politeismul, ori acceptăm că Ioan în cap. 1, foloseşte termenul „Dumnezeu” în două sensuri: 1) primul sens de Dumnezeu deplin, absolut, pentru Tatăl ceresc care este un Dumnezeu ne-născut; 2) al doilea sens de Dumnezeu, dar nu în sensul absolut, Isus fiind: **„dumnezeu unic născut”** (Ioan 1:18 NW), aşa cum apare în cele mai vechi şi mai bune manuscrise.

În plus, pe Isus (Dumnezeu Cuvântul), oamenii l-au văzut, dar pe Dumnezeul (lângă care era Cuvântul), oamenii nu l-au văzut conform cu Ioan 1:18; 1Timotei 6:16. Atunci cum putea fi Isus acelaşi Dumnezeu cu Tatăl, când pe Dumnezeu oamenii nu l-au văzut dar pe El, L-au văzut?

Doar aşa avem monoteism, avem un singur Dumnezeu suprem, chiar dacă şi alte fiinţe sunt numite dumnezeu, raportat la absolut, doar Unul este Dumnezeu: Tatăl!

Să nu uităm că în Biblie şi îngerii fideli (Psalm 8:5; 97:7) şi oamenii credincioşi (Ioan 10:34-35) sunt numiţi: ‘dumnezei’, fără să tragem concluzia că aceştia sunt doar manifestări ale Singurului şi Adevăratului Dumnezeu; ci, recunoaştem că aceste persoane sunt distincte de Dumnezeu, însă datorită poziţiei, autorităţii, rolului şi puterii lor, sunt numiţi ‘dumnezei’.

Tot la fel şi Domnul Isus poate fi numit ‘Dumnezeu’, sau tradus mai corect 'un Dumnezeu', dar aceasta nu indică că El este doar o manifestare a Dumnezeului Suprem. Nu. Dacă ar fi fost aşa, în Ioan 1:1, ar fi apărut şi în partea a doua a versetului expresia: **„O Theos”** (Dumnezeul - la nominativ articulat) şi nu: **„Theos”** (Dumnezeu - la nominativ nearticulat) şi atunci am fi înţeles că Cuvântul era 'Dumnezeul', şi nu 'un Dumnezeu' (adică o fiinţă divină, însă distinctă de Dumnezeul suprem).

Un alt text paralel cu Ioan 1:1-3, este 1Ioan 1:1-4, unde se spune: **„<u>Ce era de la început</u>, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre, cu privire la <u>Cuvântul vieţii</u>, pentru că viaţa a fost arătată şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea şi vă vestim viaţa veşnică, <u>viaţă care era la Tatăl</u> şi care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul Său, Isus Hristos.”**

Aici Ioan arată că, exista o persoană lângă Tatăl, numită de Ioan aici: ‘Cuvântul vieţii’, ‘viaţă’ sau ‘viaţa veşnică’, când era această persoană lângă Tatăl? Conform cu Ioan 1:1-2, această persoană era lângă Tatăl **„la început”**,

înainte cu mult de naşterea lui Isus din Maria. A spune că Fiul nu era de la început, adică înainte de a exista creaţia, **„înainte de vremurile timpului”** (2Timotei 1:9), din **„zile vechi”** (Mica 5:2 SS 1874) însemnă a nega mărturia Bibliei.
Un alt text paralel cu Ioan 1:1-3, este Coloseni 1:15-17, pe care îl vom analiza în continuare:
„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi-născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri şi pe pământ, cele văzute şi cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El şi pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El.”
Textul este foarte clar pentru cei ce au ochi să vadă, şi anume că prin persoana Fiului, în care avem răscumpărarea păcatelor (vezi Coloseni 1:12-14), s-au făcut toate. Deci este clar că El a existat înainte de toate, după cum spune Scriptura: **„El este mai înainte de toate lucrurile şi toate se ţin prin El.”** Prin El nu se va crea doar lumea nouă, împărăţia viitoare a lui Dumnezeu cum susţin unii; ci, au fost (la trecut) create toate, atât lucrurile din cer (cele nevăzute), sau de pe pământ (cele văzute), chiar şi îngerii în diversele ierarhi ale lor (scaune de domnii, domnii, căpetenii, autorităţi), au fost create prin El (compară v.16 cu Efeseni 1:20-21; 6:12; Coloseni 2:15; 1Petru 3:22).
Iar expresia de **„cel întâi-născut din toată zidirea”**, nu se referă că are întâietate cum cred trinitarienii; ci, că este primul născut, sau creat, înainte de celelalte lucruri şi fiinţe din creaţie (vezi şi Apocalipsa 3:14). Domnul Isus, în text, este pus în categoria creaţiei, când se spune despre El: **„din toată zidirea”** , deci El face parte din creaţia (zidirea) lui Dumnezeu.
Isus Cristos este unic-născut (monogenes) al Tatălui, adică unicul sau singurul (primul şi ultimul) Fiu direct din Tatăl; iar celelalte, prin El s-au creat. Astfel raportat la creaţia lui Dumnezeu, Isus este: **„începutul creaţiei lui Dumnezeu”**, sau **„cel întâi-născut din toată creaţia”** (BCR)[6].
Dar să mergem mai departe cu dovezile, în sprijinul adevărului că Isus a existat înainte de existenţa Sa umană:

- 🕮 Ioan 1:15,30: **„Ioan a mărturisit despre El, când a strigat: „El este Acela despre care ziceam eu: „Cel ce vine după mine, este înaintea mea, pentru că era înainte de mine…El este Acela despre care ziceam: „După mine vine un om, care este înaintea mea, căci era înainte de mine.”**

Ioan Botezătorul precizează clar că Isus Cristos, a existat înainte de el, iar conform Evangheliilor, Ioan Botezătorul era cu şase luni mai mare decât Isus (Luca 1:24-32). Astfel din punct de vedere al naşterii din fecioara Maria, Isus nu putea fi înainte de Ioan, decât dacă acceptăm că Isus a existat mai înainte în cer!

---

[6] Explicaţii complete şi etimologice la Coloseni 1:15; Apocalipsa 3:14, vei găsi în cartea: **„Este Dumnezeul Bibliei o trinitate de persoane ?”**

📖 Ioan 3:13: **„Nimeni nu s-a suit în cer, în afară de <u>Cel ce s-a pogorât din</u> cer, adică Fiul omului”**

Aici Domnul precizează clar că El, s-a pogorât din cer. (Ultima parte a frazei din text, aşa cum apare în traducerile noastre: **„care este în cer”** nu apare în cele mai vechi manuscrise, şi este o interpolare trinitariană, pentru a susţine omniprezenţa Fiului).

Ioan 3:16,18: În aceste versete, Isus Cristos este descris ca fiind **„monogenes”**, (vezi şi: Ioan 1:14,18; 1Ioan 4:9), tradus în Biblia Cornilescu cu **„singurului născut”** (Ioan 1:14) sau **„singurul Lui Fiu”**; în BO cu **„Unul-Născut”**, iar în NW cu: **„unic-născut”**.

Acest termen se referă la unu-născut, singur-născut, unic-născut, cu sensul de singurul fiu al unei mame, sau al unui părinte.

Observaţi ce explică anumite lucrări de specialitate:

Cuvântul grecesc (redat prin ‚unic-născut’) care este întrebuinţat pentru Isus şi pentru Isaac este *mo·no·ge·nes´*, care derivă din *mo´nos,* „singur” şi *gi´no·mai,* verb care înseamnă *„a naşte”, „a deveni [a veni în existenţă]”*, afirmă **Exhaustive Concordance** (Concordanţa exhaustivă) de Strong.

Mo·no·ge·nes´ se defineşte deci astfel*: „Unic-născut, unic-procreat, deci unicul copil.”* — **A Greek and English Lexicon of the New Testament** de E. Robinson.

The Theological Dictionary of the New Testament, editat de Gerhard Kittel, spune în această privinţă: *„(Mo·no·ge·nes´) înseamnă ’descendent unic‘, adică fără fraţi sau surori.”* Această lucrare remarcă, de asemenea, că în Ioan 1:18; 3:16, 18 şi 1Ioan 4:9, *„relaţia lui Isus nu este doar comparabilă cu aceea a unui copil unic faţă de tatăl său; ea este acea relaţie a singurului fiu-născut faţă de Tatăl”*.

În **N.T.** apare această expresie după cum urmează:

Monogenoys: [adjectiv genitiv masculin singular] - Ioan 1:14; 3:18.

Monogenes: [adjectiv nominativ masculin singular] – Luca 7:12; 8:42 (feminin); 9:38; Ioan 1:18.

Monogene: [adjectiv acuzativ masculin singular] - Ioan 3:16; Evrei 11:17; 1Ioan 4:9.

Observăm din Luca 7:12, că Isus a înviat **„singurul** [monogenes] **fiu al mamei lui”**, iar în 8:42: **„o singură** [monogenes] **fiică...”**, iar în Luca 9:38, tatăl unui fiu demonizat Îl roagă pe Isus să-l vindece, acest fiu era unicul fiu al tatălui, în BC, este redat astfel: **„îl am numai pe el”**. Iar în Evrei 11:17, se descrie ducerea lui Isac ca jertfă de către Avraam, Isac fiind numit aici: **„singurul** [monogene] **său fiu”**.

Dacă în cazul acestor oameni, monogenes are sensul de unic-născut, singur-născut, singurul fiu, oare puteau scriitorii biblici să folosească acest termen în sens diferit atunci când s-au referit la Isus - Fiul lui Dumnezeu? Unii ca să iasă din această încurcătură, spun că termenul monogenes se aplică la naşterea lui Isus ca Fiu din Maria, nu la naşterea Lui din Tatăl. Însă ce arată Scripturile?

Expresia **„monogenes”**, nu se poate aplica la naşterea lui din Maria, deoarece Isus nu a fost unicul fiu al Mariei; ci, întâiul ei născut [gr. **„prototokon”**], ulterior născând şi alţi copii (Matei 1:25; 13:55-56; Luca 2:7), iar această expresie **„monogenes”**, are sensul de: unu-născut, singur-născut, unic-născut, cu sensul de singurul fiu al unei mame, sau al unui părinte.
Astfel în cazul Domnului Isus, expresia **„monogenes”**, se referă la naşterea Sa din Tatăl, nu din Maria, pentru că Isus este unicul născut din Tatăl în mod direct, pe când din Maria au mai fost născuţi şi alţi copii, fraţii lui Isus!
În Ioan 1:14, se afirmă: **„Şi Cuvântul s-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava <u>singurului născut</u>** [monogenoys] **<u>din Tatăl</u>”**. Deci iată că Isus este monogenes **„din Tatăl”**, nu *din Maria*!
Un alt text care se referă la Domnul Isus, ca fiind **„născut din Dumnezeu”**, în greacă: **„gennaō ek Theos”**, este vorba de 1Ioan 5:18. În cele mai bune traduceri fraza cheie este redată astfel: **„Cel <u>născut din Dumnezeu</u> îl păzeşte”**. Iar această frază se referă la Isus Cristos care ne păzeşte, aşa cum sugerează versiunea parafrazată Ntît: **„Nici un om care a devenit membru al familiei lui Dumnezeu nu face din păcat o practică, deoarece <u>Cristos, Fiul lui Dumnezeu, îl ţine în siguranţă</u> şi Diavolul nu poate pune mâna pe el”**.
Unele traduceri sugerează însă că crediniosul născut din Dumnezeu se păzeşte singur, aşa cum apare în unele manuscrise: *„se păzeşte pe sine”* (vezi n.s. NT – 2002), aşa cum redă de pildă în BO: **„Ştim că oricine e născut din Dumnezeu nu păcătuieşte; <u>ci cel ce s-a născut din Dumnezeu se păzeşte pe sine</u>, şi cel rău nu se atinge de el”**.
Însă traducerea literală a celor mai bune manuscrise, este cea care susţine: **„Cel <u>născut din Dumnezeu</u> îl păzeşte”**. Cu siguranţă că singuri nu putem să-l înfruntăm pe Diavol, iar în acest text se arată că o fiinţă tot născută din Dumnezeu îi păzeşte pe cei născuţi din Dumnezeu. Cu siguranţă că această persoană nu poate fi decât Fiul: Isus Cristos, deoarece este pus în contrast **„oricine”** (orice creştin) şi **„Cel”**, o persoană unică, care are atât puterea să ne păzească, precum şi are însuşirea de a fi născut **din** (gr. ek) Dumnezeu. Nimeni în afară de Isus nu însumează ambele calităţi. Chiar dacă unele traduceri umbresc acest adevăr, există traduceri care îl redă în mod corect după cum urmează:
BC: **„Ştim că oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte, ci <u>Cel născut din Dumnezeu</u> îl păzeşte, şi cel rău nu se atinge de el”.**
NT ’Psacal: **„Ştim că cine e născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, căci <u>Cel născut din Dumnezeu</u> îl păzeşte, şi cel rău nu-l poate atinge”**.
CLV (1993): **„Ştim că oricine care este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, ci <u>Cel născut din Dumnezeu</u> îl păzeşte, şi cel rău nu îl atinge”**.
TLRM: **„Noi ştim că oricine a devenit copilul lui Dumnezeu nu mai continuă să păcătuiască. <u>Cel născut din Dumnezeu</u> îl ocroteşte şi Cel Rău**

nu-l poate atinge”. [Preluat din Noul Testament în limba română modernă © 2002 by World Bible Translation Center, Inc. Folosit cu permisiune.]
SCC: **„Ştim că oricine, fiind născut din Dumnezeu nu păcătuieşte; ci, Cel născut din Dumnezeu îl păzeşte, şi cel rău nu se atinge de el”.**
Este interesant că traducătorii au înţeles că este vorba despre Isus Cristos şi au tradus cu **„Cel”** cu C mare.
În concluzie, Isus Cristos este născut din Dumnezeu Tatăl, deoarece:
a) El este ‘monogenes’, unicul născut (Ioan 1:14; 3:16,18);
b) El este **„Cel născut din Dumnezeu”** (1Ioan 5:18).
Când s-a născut Fiul din Tatăl? Sa născut El doar prin Maria? Nu, Biblia vorbeşte clar de o existenţă a Fiului înainte de naşterea Sa din Maria, El a fost născut din Tatăl în început (Proverbe 8:22-25), El existând doar de la început (1Ioan 2:13-14), El fiind de fapt: Începutul (Coloseni 1:18) sau **„începutul creaţiei lui Dumnezeu”** (Apocalipsa 3:14 BCR)!

> 🕮 Ioan 6:33-46: **„căci pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer şi dă lumii viaţa…căci M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Iudeii cârteau împotriva Lui, pentru că zisese: „Eu sunt pâinea care s-a pogorât din cer.” Şi ziceau: „Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată şi mamă îi cunoaştem? Cum, deci, zice El: „Eu M-am pogorât din cer?” Isus le-a răspuns: „Nu cârtiţi între voi. Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis; şi Eu îl voi învia în ziua de apoi. În proroci este scris: „Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu.” Aşa că oricine a ascultat pe Tatăl şi a primit învăţătura Lui, vine la Mine. Nu că cineva a văzut pe Tatăl, în afară de Acela care vine de la Dumnezeu; da, Acela a văzut pe Tatăl…Pâinea, care se pogoară din cer, este de aşa fel, ca cineva să mănânce din ea şi să nu moară. Eu sunt pâinea vie, care s-a pogorât din cer.”**

Pentru oamenii sinceri şi spirituali, este clar că Isus s-a coborât din cer; ei ne-gândind ca iudeii care au spus: **„Oare nu este acesta Isus, fiul lui Iosif, pe al cărui tată şi mamă îi cunoaştem?”** Ci, ei ştiu, şi cred, pe baza Cuvântului; că, Isus a fost cu Tatăl, a văzut pe Tatăl, şi s-a coborât din cer trimis de Tatăl.

> 🕮 Ioan 6:62: **„Dar dacă aţi vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?”**

Isus vorbeşte de o existenţă a Sa undeva sus, pe care a avut-o mai înainte; iar a nega cuvintele Lui însemnă să îl faci mincinos pe ‘Cuvântul vieţii’.

> 🕮 Ioan 8:23: **„Voi sunteţi de jos” le-a zis El „Eu sunt de sus: voi sunteţi din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta.”**

Isus, cu tot efortul unora de a schimba înţelesul textului, precizează că nu este din lumea aceasta, El nu îşi are originea aici; ci, de sus, din cer, din altă lume. Isus Cristos precizează astfel clar, că originea Sa nu este de pe pământ; ci, din cer, din altă lume (vezi şi Ioan 9:39).

📖 Ioan 8:42: **„Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-aţi iubi şi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.”**

Domnul Isus nu numai că este trimisul Tatălui; ci, El a venit de la Dumnezeu, deci din domeniul spiritual, unde locuieşte Dumnezeu. Domnul Isus a venit de la Dumnezeu, El nu numai că a fost trimisul Acestuia, ca şi alţi profeţi, sau slujitori ai Lui; ci, El a ieşit de la Dumnezeu şi a venit de la El. Pentru cei ce sunt sinceri, afirmaţia Domnului este clară, pentru cei ce le place să denatureze sensul textelor pot da orice sens doresc, căci îl vor da spre pierzarea lor.

📖 Ioan 8:58: **„Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam, sunt Eu.”**

Domnul Isus, în acest text nu a vrut să spună, precum interpretează unii, că El este **„EU SUNT”**, din Exod 3:14; ci, în context, nu este vorba de identitatea Sa; ci, de când există El, observaţi contextul: **„N-ai nici cincizeci ce ani” I-au zis Iudeii „şi ai văzut pe Avraam!”** (v.57). Deci în context este discutată vârsta lui Isus, nu identitatea Lui, tocmai de aceea, evreii spun despre El, că nu are nici 50 de ani. Dar Isus spune ceva ce scandalizează pe evrei, şi ar trebui să-i pună pe gânduri pe modalişti; şi anume, că, Isus a existat înainte ca să se nască Avraam.

Iar expresia în greacă: **„ego eimi”**, în unele traduceri apărând: **„Eu sunt”** în altele: **„sunt Eu”** (BC; Sfânta scriptură de la 1874), nu se referă la identitatea Sa; ci, la vârsta Sa, în sensul ‘Eu sunt sau exist înainte de Avraam’.

„Eu sunt” din Ioan 8:58 nu se referă la **„Eu sunt”**, din Exod 3:13, deoarece în Exod 3:13, era vorba de cum s-a prezentat Dumnezeu, şi aici este vorba de vârsta lui Isus, lucruri total diferite!

În plus, poate veţi fi surprinşi dacă veţi căuta într-o concordanţă expresia **„ego eimi”** = **„Eu sunt”**, veţi vedea mulţi oameni care au spus: **„Eu sunt”**, să facă toţi aceştia parte din Fiinţa lui Dumnezeu?

Pasajele unde apare **„ego eimi”**, sunt următoarele:

Matei 14:27; 22:32; 24:5; 26:22; 26:25; Marcu 6:50; 13:6; 14:62; Luca 1:19; 21:8; 22:70; 24:39; Ioan 4:26; 6:20,35; 6:41,48,51; 8:12,18,24,28,58; 9:9; 10:7,9,11,14; 11:25; 13:19; 14:6; 15:1,5; 18:5,6,8; Fapte 9:5; 10:21; 18:10; 22:3,8; 26:15,29; Apocalipsa 1:8,17; 2:23; 22:16.

Să facă parte: **profeţi falşi** (Matei 24:5; Marcu 13:6; Luca 21:8), **ucenicii lui Isus** (Matei 26:22), **Iuda Iscarioteanul** (Matei 26:25), **Îngerul Gabriel** (Luca 1:19), **orbul vindecat de Isus** (Ioan 9:9), **apostolul Petru** (Fapte 10:21), **apostolul Pavel** (Fapte 22:3; 26:29), din Dumnezeu, să fie co-eterni cu El, doar pentru că au spus despre ei înşişi: **„ego eimi”**?

Astfel, nu putem susţine pe baza unei expresii, o legătură dintre două texte cu subiecte total diferite, cum este Exod 3:13-15 cu Ioan 5:56-58. Tot aşa, a face asocierea de expresii, fără a ţine cont de context, însemnă a trage concluzii greşite pe care Biblia nu le susţine.

📖 Ioan 12:41: **„Isaia a spus aceste lucruri când <u>a văzut slava Lui</u> şi a vorbit despre El."**

Cum a văzut Isaia gloria lui Isus, dacă El nu exista înainte în cer? Unii ar putea spune că doar a văzut o viziune cu Isus, o imagine prevestitoare a existenţei lui Isus. Însă Biblia nu zice aşa ceva; dacă citim în Isaia 6:1-13, vedem cum o persoană stă pe tron, şi serafimii în jurul Lui. Modaliştii aici spun, vezi, e vorba doar de o persoană, şi nu de două sau trei. Da, e vorba de persoana Fiului, despre care voi nu credeţi că a existat înainte, dar pe care Isaia l-a văzut cu ochii lui (Isaia 6:5)!

Da, Fiul este prezentat aici ca fiind Iehova oştirilor în sensul de manifestare a lui Iehova (Theofanie) şi chiar dacă Isaia nu-l vede pe Tatăl, Domnul Isus care vorbea cu Isaia, în calitate de: Iehova al oştirilor; face referire la persoana Tatălui, când spune în v.8,12: **„Am auzit glasul Domnului întrebând: pe cine să trimit şi cine va merge <u>pentru Noi</u>?…până ce DOMNUL** (Iehova SS 1874) **va îndepărta pe oameni…"** Astfel Isus, prezentat ca Iehova al oştirilor, întreabă: **„cine va merge <u>pentru Noi</u>"**? Astfel el întreabă în Numele a cel puţin două persoane când spune: **„Noi",** iar în v.12, arată că Domnul Isus spune: **„până ce DOMNUL** (Iehova SS 1874) **va îndepărta pe oameni…"** Aici Iehova (Isus), face referire la celălalt Iehova (Tatăl) care va acţiona.

O situaţie similară o găsim în Geneza 19:24 unde apare din nou, doi Iehova, unul: îngerul (reprezentantul lui Iehova descris ca Iehova), şi cel din cer: Iehova (Dumnezeu Tatăl). Tot la fel vezi Zaharia 3:1-2 şi 2Timotei 1:18. Astfel uneori, Iehova este un înger, sau în cazul din Isaia 6, este Fiul; deoarece fiii lui Dumnezeu lucrează în Numele Lui (Ioan 10:25), cu autoritatea, şi în prezenţa lui Iehova, ei fiind manifestarea lui Iehova, chiar dacă sunt persoane distincte de Iehova.

Însă Isaia cap. 6 vorbeşte clar de Fiul, înainte de naşterea Sa din Maria! Să mergem însă la alte argumente ale preexistenţei lui Isus:

📖 Ioan 13:3: **„Isus, fiindcă ştia că Tatăl Îi dăduse toate lucrurile în mâni, <u>că de la Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu Se duce</u>".**

Domnul Isus a venit de la Dumnezeu, nu ca manifestare; ci, ca persoană, căci **„Tatăl <u>Îi</u> dăduse toate lucrurile în mâni"**. Expresia: **„Îi"**, desemnează o persoană. Faptul că El se întoarce la Dumnezeu, indică că El a venit literal de la Dumnezeu! Astfel după cum a avut loc o plecare literală la Dumnezeu (Fapte 1:9-11), şi venirea Lui a fost literală, de la Dumnezeu!

📖 Ioan 16:28-30: **„<u>Am ieşit de la Tatăl</u> şi am venit în lume; acum las lumea şi Mă duc la Tatăl. Ucenicii Săi I-au zis: „Iată că acum vorbeşti desluşit şi nu spui nici o pildă. Acum cunoaştem că ştii toate lucrurile şi n-ai nevoie să Te întrebe cineva; de aceea credem că <u>ai ieşit de la Dumnezeu</u>."**

Domnul Isus, vorbeşte pe faţă, clar, fără înconjur, fără ilustrări, şi învaţă că El a venit în lume, ieşind de la Tatăl, şi că în curând se va produce reversul medaliei, şi anume va lăsa lumea, şi va merge din nou la Tatăl.

Iar discipolii Lui aşa au înţeles şi au crezut că Isus a **„ieşit de la Dumnezeu”**. Astfel Isus ne-fiind nici Dumnezeu, nici o manifestare a lui Dumnezeu; ci, cineva distinct care a plecat de la Dumnezeu, a venit în lume, a împlinit misiunea, şi a plecat din nou **la** Dumnezeu şi nu **în** Dumnezeu!

> Ioan 17:6-8: **„Am făcut cunoscut Numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau şi Tu Mi i-ai dat; şi ei au păzit Cuvântul Tău. Acum au cunoscut că tot ce Mi-ai dat Tu, vine de la Tine. Căci le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu. Ei le-au primit şi <u>au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieşit şi au crezut că Tu M-ai trimis.</u>”**

Domnul Isus a ieşit de la Tatăl, nu doar având o naştere din Fecioara Maria; ci, având o existenţă înainte cu Tatăl, de unde a şi ieşit de lângă Tatăl, ca să vină pe pământ, şi să împlinească misiunea primită. Discipolii adevăraţi ai Domnului au cunoscut, au crezut şi au primit acest adevăr, că Domnul Isus a ieşit de la Tatăl, trimis de Acesta!

> 1Corinteni15:47: **„Omul dintâi este din pământ, pământesc; <u>omul al doilea este din cer</u>.”**

Nu doar apostolul Ioan, susţine existenţa pre-umană a fiului lui Dumnezeu; ci, şi Pavel, care spune, sub inspiraţie, despre Isus că este **„din cer”**.

> Filipeni 2:5-10: **„Să aveţi în voi gândul acesta, care era şi în Hristos Isus: El, cu toate că <u>avea chipul lui Dumnezeu</u>, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat <u>să fie deopotrivă cu Dumnezeu</u>, ci s-a dezbrăcat pe sine însuşi şi a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor….”** (BC).

Observăm din acest text, că înainte de a se goli de Sine, înainte de a veni ca om, Isus a existat având **„chipul lui Dumnezeu”**, adică fiind o fiinţă spirituală. A spune că existenţa lui Isus a început doar după ce Maria a fost însărcinată, însemnă a-l contrazice pe Duhul Sfânt care a inspirat screierea lui Pavel! Însemnă a nega umilinţa Domnului care deşi exista în formă de Dumnezeu, S-a smerit şi Şi-a luat chip de om. Faptul că Isus nu era Dumnezeu, şi nici o manifestare a lui Dumnezeu, reiese foarte clar din text, când acesta precizează: **„<u>El</u>, <u>cu toate că avea chipul lui Dumnezeu</u>, totuşi n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu”** Domnul Isus, în existenţa preumană nu era nici egal cu Dumnezeu, nici o manifestare a Acestuia, căci manifestarea lui Dumnezeu nu se putea lupta să fie egal cu Dumnezeu (manifestarea lui Dumnezeu este doar ceea ce doreşte Dumnezeu să fie). Isus nu s-a luptat pentru a răpi dreptul de a fi egal cu Dumnezeu; ci, s-a şi golit de Sine. Aceasta indică că El era o persoană distinctă de Dumnezeu, care avea un **„Sine”**, adică un Eu, o personalitate proprie, şi care era supus lui Dumnezeu, cu toate că avea chipul Lui.

> Evrei 1:1-2: **„După ce a vorbit în vechime părinţilor noştri prin proroci, în multe rânduri şi în multe chipuri, Dumnezeu, la**

sfârşitul acestor zile, ne-a vorbit <u>prin Fiul</u> pe care L-a pus moştenitor al tuturor lucrurilor şi <u>prin care a făcut şi veacurile</u>.”

Ne întrebăm: prin cine a făcut Dumnezeu veacurile (epocile; sistemele; lumile – în greacă: **„aionas”**)? Textul răspunde clar: **„prin Fiul”**; deci, e clar că Isus a existat înainte, şi nu doar că a existat, dar a existat ca Fiu, şi ca persoană distinctă de Tatăl (vezi şi Evrei 1:3-9).

🕮 Evrei 2:9: **„Dar pe <u>Acela</u> care <u>a fost făcut</u> „pentru puţină vreme mai pe jos decât îngerii” adică pe Isus, Îl vedem „încununat cu slavă şi cu cinste” din pricina morţii pe care a suferit-o; pentru ca, prin harul lui Dumnezeu, El să guste moartea pentru toţi.”**

Observăm din text, că Isus nu s-a născut, direct ca om; ci, El a existat ca **„Acela”** (o persoană) dar care **„a fost făcut”** inferior îngerilor pentru puţin timp, ceea ce indică că El a existat înainte într-o altă poziţie.

🕮 Evrei 9:25-26: **„Şi nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuşi, ca marele preot, care intră în fiecare an în Locul Preasfânt cu un sânge, care nu este al lui; <u>fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii</u>; pe când acum, la sfârşitul veacurilor, s-a arătat o singură dată, ca să şteargă păcatul prin jertfa Sa.”**

Cum putea Cristos să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii dacă El nici nu exista? Dacă Pavel avea crezul modalist, nici măcar nu făcea referire la posibilitatea ca Isus **„să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii”**, numai în cazul în care El exista de la întemeierea lumii Pavel putea face referire la această teză!

🕮 Evrei 11:26: **„El socotea <u>ocara lui Hristos</u> ca o mai mare bogăţie decât comorile Egiptului, pentru că avea ochii pironiţi spre răsplătire.”**

Cum putea Moise să accepte ocara lui Cristos mai degrabă decât plăcerile Egiptului, dacă Cristos nu exista în timpul lui?

🕮 1Petru 1:10-11: **„Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ţinta cercetărilor şi căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme şi ce împrejurări avea în vedere <u>Duhul lui Hristos, care era în ei</u>, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos şi slava de care aveau să fie urmate.”**

Ne întrebăm: cum putea profeţii din Vechiul Testament să aibă Duhul unui Cristos inexistent, care a apărut doar mai târziu? Doar dacă Cristos a existat, doar în această situaţie, Duhul Sfânt putea fi numit **„Duhul lui Hristos”**, adică Duhul care Îi aparţine Lui este proprietatea Lui, şi prin care El lucrează.

🕮 1Ioan 4:9,10,14: **„Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că <u>Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu</u>, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi <u>a trimis pe Fiul</u>**

Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre…Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie mântuitorul lumii."

Şi acest text este clar pentru toţi cei ce au ochi de văzut, astfel Biblia învaţă clar că: Dumnezeu a trimis în lume, pe pământ, nu doar manifestarea Sa, sau pe Sine într-o altă manifestare; ci, pe **„singurul Său Fiu"** (monogenes); încât dacă suntem sinceri, şi interpretăm textul fără prejudecăţi, vom înţelege că Isus a existat înainte de existenţa Sa în Maria, şi a existat ca Fiu, care ulterior a fost trimis pe pământ, El fiind numit în Biblie: **„Fiul Tatălui"** (2Ioan 1:3). Cum este El Fiul Tatălui dacă El este doar născut din Maria, şi de fapt în realitate El este Tatăl sau o manifestare a Tatălui?

4. SUNT: TATĂL, FIUL ŞI DUHUL SFÂNT O SINGURĂ PERSOANĂ?

Argumentele modaliştilor:

Cei ce susţin doctrina monarhistă/modalistă răspund cu un: DA răspicat, la această întrebare din titlul capitolului. În cartea: **„Creştinismul Tradiţional - Adevăr sau falsificare?"** de Ewald Frank, ei susţin: *„Capitolul 12 … IEŞIT DE LA DUMNEZEU*

Întotdeauna, fie în Vechiul Testament, fie în Noul Testament, este vorba despre Unul şi acelaşi Domn: acolo în trup duhovnicesc, aici în trup omenesc. Nu un fiu al lui Dumnezeu care există lângă Dumnezeu, a devenit Fiul lui Dumnezeu. Aşa ceva ar fi un paradox. Isus a ieşit de la Dumnezeu, este Fiul zămislit prin Duhul şi, de aceea, egal în fiinţă cu Dumnezeu. EL poseda în Sine viaţa lui Dumnezeu, căci El era chiar Dumnezeu. Din Dumnezeu doar Dumnezeu putea să iasă şi să se manifeste după felul Său."

Observăm că ceea ce se spune în carte, contrazice multe texte ca:

1Ioan 4:9-10: **„Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre."**

Evrei 1:1-2: **„ne-a vorbit prin Fiul …prin care a făcut şi veacurile."**

Precum şi altele pe care le-am prezentat în capitolul antecedent. Biblia învaţă că Fiul exista cu Tatăl, şi că prin El a fost făcut universul (vezi şi Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17; 1Ioan 1:1-3).

Alte argumente în favoarea monarhismului, se aduc şi în alte capitole din cartea **„Creştinismul Tradiţional - Adevăr sau falsificare?"** de Ewald Frank. Vom cita câteva paragrafe, referitor la care voi comenta şi arăta pe scurt erorile: *„Capitolul 14 COMPARAŢII FOLOSITOARE: De aceea Domnul însuşi vă va da un semn: Iată fecioara va rămânea însărcinată, va naşte un fiu,*

şi-i va pune numele Emanuel." (Isaia 7:14). „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea, este de la Duhul Sfânt. Ea va naşte un Fiu, şi-i vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale. Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinească ce vestise Domnul prin proorocul. (Matei 1:20-22)."

Faptul că Isus este numit: **„Emanuel"**, care înseamnă: **„Dumnezeu este cu noi"** (Isaia 7:14; 8:8,10; Matei 1:23), prin aceasta modaliştii sugerează că Însuşi Dumnezeu s-a născut din fecioara Maria!

Însă faptul că Isus are numele **„Emanuel"**, nu dovedeşte nimic; în multe nume ebraice era încorporat cuvântul Dumnezeu (El sau Elohim), sau Iehova. De pildă, **„Eliata"** înseamnă 'Dumnezeu a venit' (1Cronici 25:4,27); sau **„Iehu"** înseamnă 'Iehova este el' (1Regi 16:1; 19:16-17). Nici unul dintre aceste nume nu sugerează că purtătorul acestuia ar fi Dumnezeu sau Iehova în persoană.

Însă în cazul lui Isus, îngerul a mai spus că El este: **„<u>Fiul</u> Celui Prea Înalt"** (Luca 1:32,35), şi nu o manifestare a ‚Cel Prea Înalt', nici Cel Prea Înalt Însuşi! Da, conform Bibliei, Tatăl a fost **în** Isus, dar aceasta nu înseamnă că Isus era Tatăl, căci Tatăl este şi în noi (Ioan comp. 14:10 cu v.12; 17:21); ci, că Dumnezeu locuia şi în cer, şi în Fiul Său iubit care este o persoană distinctă de Tatăl (Ioan 14:10,12; 15:32).

În plus, dacă vom studia cu atenție contextul lui Isaia 7:14, vom vedea că este vorba de o profeţie care s-a împlinit în primă fază în vremea lui Isaia. Regele Ahaz nu a dorit să ceară un semn, şi atunci profetul Isaia a spus: **„De aceea Domnul însuşi vă va da un semn: Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naşte un fiu, şi-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi)"**. Deci semnul privea pe Ahab şi regatul lui Iuda (două triburi), ameninţat de două regate: Siria şi Efraim (Israel – 10 triburi). O prorociţă a împlinit semnul, născându-i-se un copil (Isaia 8:2-3), dar copilul de atunci a fost numit nu doar: Emanuel (Isaia 8:8); ci şi: „Maher-Şalal-Haş-Baz." (Grăbeşte de prădează, aruncă-te asupra prăzii). În perioada aceea, au mai existat şi alţi copii primiţi din partea lui Dumnezeu care au slujit ca mărturie pentru Iuda, slujind ca semne şi minuni pentru naţiune (8:18).

Această profeţie despre Emanuel, s-a împlinit mai complet în persoana lui Isus, născut din Maria (Matei 1:23). Deoarece prin venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ, sa dovedit dragostea Tatălui şi că Dumnezeu este cu adevărat cu noi, dorind să salveze omenirea prin Fiul Său (Ioan 3:16,36).

Însă atât la adresa copilului născut de acea prorociţă, cât şi la adresa pruncului Isus, numit de profetul Isaia prin Duhul: **„Emanuel"** se spune următoarele în v.15,16: **„El va mânca smântână şi miere, <u>până va şti să lepede răul şi să aleagă binele</u>. Dar înainte ca să ştie copilul să lepede răul, şi să aleagă binele, ţara de ai cărei doi împăraţi te temi tu, va fi pustiită."** Profetul Isaia spune că înainte ca copilul să crească şi să aibă discernământ pentru a deosebi binele şi răul, regatul lui Iuda va fi pustiu. Însă profeţia din v.14-16, este o profeţie dublă, adică o profeţie atât despre copilul din timpul lui Isaia cât şi cel

născut din Maria. Prin urmare, atunci când Isus a fost mic, el nu putea fi Dumnezeu, căci nici El nu a avut discernământ, fiind doar un prunc.
În plus, dacă expresia **„Emanuel”**, denotă venirea lui Dumnezeu pe pământ, atunci însemnă că Dumnezeu s-a întrupat, şi în timpul lui Isaia, deoarece această expresie fiind folosită şi atunci în Isaia 8:8,10!?!
În Isaia 8:8, este vorba de acel prunc născut de prorociţă, făcându-se referire la ţara lui Emanuel, adică la Iuda. Iar în Isaia 8:10, chiar dacă naţiunea lui Iuda face planuri, ele nu se vor împlini, deoarece Dumnezeu este cu noi (Emanuel), în sensul că El va împlinii planurile Sale şi voia Sa, nu planurile omului (Isaia 46:9-13).
Dar să analizăm alte argumente:
„Căci un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, şi domnia va fi pe umărul Lui; Îl vor numi: ‚Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veşniciilor, Domn al păcii.‘ El va face ca domnia Lui să crească, şi o pace fără sfîrşit va da scaunului de domnie al lui David şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi în veci de veci: iată ce va face rîvna Domnului oştirilor.“ (Isaia 9:6-7).
Copilul care ne-a fost născut, Fiul care ne-a fost dăruit, este numit în acelaşi timp „Dumnezeu tare“ şi „Părintele veşniciilor“. Ambele părţi ale Răscumpărătorului, cea divină şi cea omenească, trebuiau anunţate dinainte, pentru ca ambele domenii să fie luate în considerare. Prin acelaşi prooroc – Isaia, Dumnezeu a zis: „Întăriţi mîinile slăbănogite, şi întăriţi genunchii care se clatină. Spuneţi celor slabi de inimă: ‚Fiţi tari, şi nu vă temeţi! Iată Dumnezeul vostru ... El însuşi va veni, şi vă va mântui” (Isaia 35:3-4).
Dumnezeu nu a zis nici o dată că El ar avea lângă Sine, în ceruri, un Fiu, pe care l-ar trimite. EL însuşi a venit şi ne-a adus mântuirea în Fiul. Semnul de recunoaştere pentru aceasta urma să fie astfel: „Atunci se vor deschide ochii orbilor, se vor deschide urechile surzilor; atunci şchiopul va sări ca un cerb, şi limba mutului va cînta de bucurie.” (Isaia 35:5-6). Exact ceea ce a fost vestit aici, s-a împlinit în slujba lui Isus Hristos, Domnul nostru: orbii şi-au primit vederea, surzii şi-au primit auzul, şchiopii au umblat, iar muţii şi-au primit graiul (Luca 7:22)!
În Isaia 40 ni se spune: „Un glas strigă: ‚Pregătiţi în pustie calea Domnului (Iahveh), neteziţi în locurile uscate un drum pentru Dumnezeul (Elohim) nostru!’ Suie-te pe un munte înalt, ca să vesteşti Sionului vestea cea bună; înalţă-ţi glasul cu putere, ca să vesteşti Ierusalimului vestea cea bună; înalţă-ţi glasul, nu te teme, şi spune cetăţilor lui Iuda: ‚Iată Dumnezeul vostru! Iată Domnul Dumnezeu (Elohim-Iahveh) vine cu putere şi porunceşte cu braţul Lui” (vers. 3, 9, 10). Iahveh al Vechiului Testament este Iahshua (Isus) al Noului Testament. Dumnezeu S-a descoperit ca Tată deasupra noastră, în Fiul printre noi, iar prin Duhul Sfînt S-a descoperit în noi. În felul acesta El îşi adevereşte, ca Răscumpărător faţă de cei răscumpăraţi, propriul Său plan.”

Câtă eroare, să spui: *„Dumnezeu nu a zis nici o dată că El ar avea lângă Sine, în ceruri, un Fiu, pe care l-ar trimite. EL însuşi a venit şi ne-a adus mântuirea în Fiul.”* Însă când am observat că există suficiente texte, care arată înainte de a veni pe pământ, Tatăl s-a folosit de Fiul, a creat lumile prin Fiul, a vorbit cu Fiul, L-a învăţat pe Fiul; etc.
Cât priveşte textul din Isaia 9:6,7, unde Isus este numit: **„Dumnezeu puternic, şi Părintele Veşniciei”**, aceasta nu înseamnă că Isus este Tatăl.
În ce priveşte numirea de: **„Părintele veşniciei”**, se referă la faptul că Isus ca Cel din urmă Adam (1Corinteni 15:22,45), i-a luat locul lui Adam, care trebuia să fie tatăl (părintele) omenirii (compară Geneza 3:20 cu 1Corinteni 15:47-49); dar acum prin răscumpărarea lui Cristos, acesta a devenit noul Tată[7] al omenirii, care le va da viaţă veşnică oamenilor în calitatea lui de Domn al vieţii şi de duh dătător de viaţă (Fapte 3:15; 1Corinteni 15:45.
Iar faptul că este numit **„Părintele Veşniciei”**, nu însemnă că copilul care s-a născut este însuşi Tatăl (Părintele) ceresc; căci expresia ‘Tată’ sau ‘Părinte’ (în funcţie de traducere) se aplică şi la alţii, ca de pildă la Avraam, care este **„tatăl tuturor celor care cred”**; dar aceasta nu înseamnă că Avraam, este Dumnezeu Tatăl! (Romani 4:11,12,16).
În ce priveşte expresia: **„Dumnezeu puternic”**, în textul ebraic apare expresia **„El Gibbor”**. Cuvântul **„El”** poate însemna şi altceva decât **„Dumnezeu”**, în funcţie de contextul în care este plasat, de exemplu, în Geneza 31:29: **„Am în mâna mea <u>putere</u>** [el]; sau în Ezechiel 32:21, cuvântul **„El”** apare în sensul următor: **„Cei puternici”**. În Biblia Ortodoxă apare: **„cei mai vestiţi dintre eroi”**. Iar cuvântul **„Gibbor”** nu înseamnă întotdeauna **„tare”**; ci, înseamnă: **„erou”**, aşa apare şi în textul din Geneza 6:4: **„acestia erau eroii** (gibbor) **care au fost in vechime, oameni cu renume”**.
Aşa că **„El Gibbor”** ar putea însemna şi altceva decât: **„Dumnezeu puternic”**, ar putea însemna ca fiind **„Puternic Erou”**, unii traducători sugerând aceasta redare.
Însă chiar dacă mergem pe redarea cu 'Dumnezeu puternic', observăm însă că Isus nu este numit 'Dumnezeu Atotputernic'! Biblia spune despre această persoană, că este Fiul care ni s-a dat; deci El a existat ca Fiu, încă înainte de a veni pe pământ. Iar poziţia pe care o are, nu o are prin putere proprie; ci, ea este obţinută prin sprijinul Tatălui, căci în v.7 se continuă spunând: **„…Zelul lui Iehova, Dumnezeul oştirilor, va face aceasta”** SS 1874.
De fapt, am explicat clar, în capitolul: **Învăţătura Biblică despre singurul Dumnezeu: Iehova** de ce Isus este numit „Dumnezeu”? Şi de fapt şi în alte texte, Isus este numit **„Dumnezeu”**; dar acest **„Dumnezeu”**, are un cap, un Dumnezeu, la care se închină (Ioan 20:17; Apocalipsa 3:12). Astfel această

[7] Faptul că în Isaia 9:6 expresia „Părintele” începe cu literă mare (majuscule) în Bibliile noastre, nu dovedeşte nimic, căci în realitate, există manuscrise în care toate cuvintele sunt scrise cu litere minuscule sau altele cu majuscule, astfel este libertatea traducătorului să pună unde trebuie majuscule.

denumire a Lui, nu vrea să spună că El este însuşi Tatăl, ci că El are unele atribute divine ale Tatălui fără a fi însă egal cu El.
În ce priveşte Isaia 35:3-4, prin contextul lui (vezi Isaia 35:1-10), textul se aplică la timpul domniei lui Cristos în mileniu (în viitor), nu e vorba de ce a făcut Cristos când a fost pe pământ; ci, despre ce va face El în viitor, când va veni, şi când domnia lumii va trece sub controlul Său (Matei 19:28; Apocalipsa 11:19; 20:1-5; 21:1-5). Atunci Dumnezeu însuşi va veni, căci El va locui cu oamenii fiind în cetatea Noul Ierusalim (comp. Isaia 35:4 cu Apocalipsa 21:1-4,22).
Iar în textul din Isaia 40:1-11, este adevărat că Isus, Cel la care i-a fost pregătită calea de către Ioan Botezătorul este numit, atât Iehova (Isaia 40:3), cât şi **„slava Domnului** (**„Iehova”** SS 1874)” în v.5. Însă nu doar Fiul este numit Iehova; ci, şi unii îngeri, cum am explicat ei sunt reprezentanţii lui Iehova (Dumnezeu Tatăl), manifestările Lui, dar nu Însuşi Iehova!
Iehova era în Fiul, nu El *era* Fiul, ci era *în* Fiul. Astfel Cristos făcând lucrarea lui Dumnezeu, cu autoritatea Lui, în numele lui Dumnezeu (Mica 5:4), este descris ca fiind Dumnezeu, ca fiind Iehova. A spune că Isus este doar manifestarea lui Iehova, şi nu o persoană distinctă de Tatăl, înseamnă să neglijăm părţi importante din Biblie; însemnă că ar trebui să susţinem că şi îngerii sunt doar o manifestare şi nu persoane distincte de Dumnezeu, căci şi ei sunt prezentaţi ca Iehova.
Însă cei ce nu vor să înţeleagă şi să accepte aceste ambe adevăruri măreţe, că Fiul este atât **o persoană distinctă de Iehova**, dar **Fiul este şi Iehova**, în sensul de manifestare/exprimare/arătare a lui Iehova, în sensul de reprezentant al lui Iehova ca şi unii îngeri din V.T.!
În aceiaşi carte se mai spune: *„Capitolul 15 ISUS ESTE DOMNUL*
Isus nu este doar un Domn, El este Domnul. La naşterea Sa, li s-a spus păstorilor: „... care este Hristos, Domnul ...“ (Luca 2:11). Exact aceasta exprimă şi Pavel, cînd scrie: „şi nimeni nu poate zice: ‚Isus este Domnul‘, decît prin Duhul Sfînt“ (1Corinteni 12:3b). Este tot acelaşi Duh (vers. 4), acelaşi Domn (vers. 5), acelaşi Dumnezeu, pînă la ultima carte din Biblie... totul corespunde până la, inclusiv, explicaţia: „Cine M-a văzut pe Mine, acela a văzut pe Tatăl.“ (Ioan 14:9).”
Câtă eroare! În textul original nu apare **„Domnul”**, articulat, ci **„Domn”**; iar Biblia face diferenţă între Acest singur Domn: Isus; şi Acel singur Dumnezeu care este: Tatăl (vezi 1Corinteni 8:6; Efeseni 4:6; 1Corinteni 12:5,6).
Isus este singurul Domn, în sensul că este **singurul Domn numit** (rânduit) din creaţie peste îngeri, biserică, univers, etc. Acesta este sensul pasajului din Iuda 4, în timp ce mulţi oameni din timpul lui Iuda, se erijau în 'Domni', şi 'Stăpâni' peste harul lui Dumnezeu, ei schimbând harul lui Dumnezeu în desfrânare, creştinii au un singur Domn şi Stăpân rânduit de Tatăl peste adunare şi anume Isus. Prin urmare Iuda sublinia că nu ar trebui să îngăduim alţi Domni şi

Învăţători peste adunare (Matei 23:10; Fapte 2:36; 5:31), o dată ce Isus este singurul Domn, Stăpân şi Învăţător (vezi şi Matei 23:8-10).
El este Domn în sens unic; aşa cum Tatăl este Dumnezeu în sens unic; aşa cum Isus este Fiul lui Dumnezeu în sens unic (monogenes – unic născut), cu toate că şi noi suntem Fii ai lui Dumnezeu prin înfiere, dar Isus este Fiu în sens unic, fiind născut direct de Tatăl.
Însă Domnul Isus, nu este singurul Domn, în sensul că Tatăl nu este Domn.
Da, El este singurul Domn şi Stăpân rânduit de Tatăl peste adunare, dar aceasta nu anulează atributul de Domn al Tatălui. De fapt, cine este Dumnezeu, implicit este şi Domn!
Apoi, Biblia arată că atât Tatăl este Domn (Matei 11:25; Apocalipsa 11:15; Iacob 3:9), cât şi Fiul (Fapte 5:31), chiar şi oamenii sunt numiţi domni (Geneza 18:12; 23:11,15; 33:14, etc.), cât şi îngerii (Geneza 19:1-2; Iosua 5:14; Judecători 6:13; Apocalipsa 7:14).
Bineînţeles că îngerii şi oamenii sunt Domni în sens relativ, restrâns, Isus este în sens unic ca Cel ce a fost delegat şi autorizat de Tatăl să fie Domn şi Stăpân, iar Tatăl este Domn în sens absolut, ca Stăpânitor suprem.
Tată cu Fiul nu sunt **UN** singur Domn; cum susţin atât modaliştii cât şi trinitarienii; ci, **doi** Domni (Matei 22:44), după cum mai spune şi Pavel în 2Timotei 1:18 (GBV), când îi descrie pe amândoi prin cuvintele: **„<u>Domnul</u>** (Isus) **să-l facă să capete îndurare de la <u>Domnul</u>** (Tatăl ceresc) **„în ziua aceea". Tu ştii foarte bine cât a slujit el în Efes."**
Iar textul: **„Cine M-a văzut pe Mine, acela a văzut pe Tatăl"** (Ioan 14:9), nu spune că Isus este Tatăl. Căci dacă citim contextul, înţelegem cuvintele Domnului nostru; fiindcă aici Filip a cerut să vadă printr-o viziune pe Tatăl (v.8), când a cerut: **„arată-ne pe Tatăl"**, iar Isus a scos în evidenţă că ei îl pot vedea pe Tatăl, uitându-se la El, şi că nu au nevoie astfel de o viziune, deoarece El este asemănător în calităţile morale cu Tatăl. Astfel ucenicii puteau să-l cunoască pe Tatăl mai bine ca profeţii din vechime; căci Isus, prin calităţile Lui şi modul Lui de comportare, reflecta personalitatea Tatălui (Coloseni 1:15). Faptul că Isus este chipul lui Dumnezeu este mai mult o dovadă că Isus îl reflectă pe Adevăratul Dumnezeu, şi că nu El este Acesta. Deci Isus, este imaginea Tatălui, dar aceasta nu înseamnă că este aceeaşi persoană cu El, căci şi noi vom fi **„asemenea chipului Fiului său"** (Romani 8:29); însă aceasta nu înseamnă că vom fi Isus.
Iar contextul arată de ce, **Cine M-a văzut pe Mine, acela a văzut pe Tatăl"**, contextul explică: **„Nu crezi că Eu sunt în Tatăl şi Tatăl este în Mine? Cuvintele pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuieşte în Mine, El face aceste lucrări ale Lui."** Cine L-a văzut pe Isus L-a văzut pe Tatăl, deoarece în Isus era prezent, prin Spiritul Sfânt şi se manifesta Tatăl; şi Tatăl făcea lucrările de putere, astfel uitându-se la lucrări, vedeau de fapt lucrările Tatălui.

În ce priveşte Efeseni 4:4-6, acolo apar trei persoane nu una singură, nu este cum se explică în această carte: *„Este tot acelaşi Duh (vers. 4), acelaşi Domn (vers. 5), acelaşi Dumnezeu”*. Când textul spune un singur Duh, se referă la Duhul lui Dumnezeu (Efeseni 4:30), când spune un singur Domn se referă la Domnul Isus (1Corinteni 8:6), iar când spune un singur Dumnezeu se referă la Tatăl (Efeseni 1:2), căci Pavel nu spune un singur Dumnezeu care este Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, ci el spune: **„Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor”**, şi dacă El este Tată al tuturor este şi Tatăl lui Isus (Ioan 20:17; Efeseni 3:15) şi al Duhului Sfânt, şi al îngerilor, căci El este Tatăl duhurilor (Evrei 12:9).

Un text asemănător cu Efeseni 4:4-6, este 2Corinteni 13:14, unde din nou cele trei fiinţe divine, sunt descrise prin cuvintele: **„Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toţi! Amin”**.

Iată că unul este Domn şi anume Isus, altul este Dumnezeu şi anume Tatăl (distinct de Isus Cristos şi de Duhul Sfânt, deci nici Cristos, nici Duhul Sfânt nu fac parte din Fiinţa lui Dumnezeu), şi altul este Duh, şi anume Sfântul Duh.

Alte argumente ale modalismului sunt:

- 🕮 Isaia 44:6: **„Aşa vorbeşte Domnul, Împăratul lui Israel şi Răscumpărătorul lui, Domnul oştirilor: „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi în afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.”**

Unii modalişti corelează acest text cu textele din Apocalipsa 1:17; 2:8[8] care se referă la Isus, şi unde Isus are tot titlu de Alfa (Începutul) şi Omega (Sfârşitul). Şi ei spun, vedeţi, un singur Dumnezeu, o singură persoană, Acelaşi Alfa şi Omega. Modaliştii nu înţeleg că şi Tatăl şi Fiul pot avea acelaşi titlu de Alfa şi Omega[9]. Ba chiar şi alţii pot avea anumite titluri pe care le are Dumnezeu, fără a fi Dumnezeu.

În ce priveşte teoria potrivită căreia Isus este Dumnezeu deoarece este numit Începutul şi Sfârşitul sau Primul si Ultimul: Apocalipsa 1:17; 2:8; 22:13 (Comp. cu Isaia 44:6), această interpretare nu este reală, din următoarele motive:

În Biblie titlul de ALFA ŞI OMEGA îl găsim doar în cartea Apocalipsa, şi acesta este o combinare a primei şi ultimei litere din alfabetul grecesc, respectiv α şi Ω care corespunzând literelor alep şi taw din alfabetul ebraic. Acest titlu este atribuit atât Tatălui (Apocalipsa 1:8; 21:6); cât şi Fiului: Isus Cristos (Apocalipsa 22:12-13).

[8] Expresia Alfa şi Omega din Apocalipsa 1:11 în unele Biblii nu apare, şi nici în cele mai bune manuscrise.

[9] Domnul Isus este numit Începutul şi Sfârşitul în alt sens diferit de Tatăl. În timp ce Tatăl, este numit începutul şi sfârşitul, în sensul că din El şi prin El au început toate, şi la El se sfârşesc toate (Romani 11:36; 1Corinteni 15:28); Fiul este numit în alt sens: El este Începutul, adică primul creat, Primul şi Ultimul înviat din morţi direct de Tatăl (Apocalipsa 1:17-18; 2:8; 3:14).

Evreii, grecii şi romanii au folosit literele din alfabet şi ca numere, aşa încât „alfa şi omega” ar putea să exprime foarte bine **„cel dintâi şi cel de pe urmă”**. (compară Isaia 44:6: **„Aşa vorbeşte Domnul: ... „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă”**; cu Apocalipsa 2:8).
Există mai multe extreme în ce priveşte comentariile legate de acest titlu, trinitarienii care susţin că prin acest titlu, Domnul Isus îşi arată co-eternitatea, egalitatea cu Tatăl, modaliştii care susţin că Tatăl cu Fiul sunt o singură persoană.

Care este realitatea despre acest titlu şi semnificaţia lui?

Pentru a da răspunsul vă invitm să citiţi în Scripturi personal versetele unde apare acest titlu:

- 🕮 Apocalipsa 1:8: **„Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul” zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic.**
- 🕮 Apocalipsa 21:6: **„Apoi mi-a zis: „S-a isprăvit! Eu sunt Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul. Celui ce îi este sete, îi voi da să bea fără plată din izvorul apei vieţii.”**
- 🕮 Apocalipsa 22:13: **„Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Începutul şi Sfârşitul.”**

Expresia Alfa şi Omega apare în unele traduceri şi în Apocalipsa 1:11, ca de pildă în traducerea Cornilescu, unde se spune: **„Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte şi trimite-o celor şapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia şi Laodicea.”**
Însă prima parte a versetului şi anume: **„Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă”**, nu apare în manuscrisele greceşti vechi, printre care şi: Codex Alexandrinus, Sinaitic, şi în Codex Ephraemi rescriptus. Şi de aceea acest pasaj nici nu apare în multe traduceri moderne şi exacte care se bazează pe textul critic grecesc.
De pildă, nu apare în multe traduceri din limba română, cum ar fi: Biblia Cornilescu revizuită de GBV (BCR); Noul Testament Psacal (1992); Biblia Bucureşti 2001 (BB - 2001); Noul Testament în limba română contemporană (TLRC); Noul Testament în limba română modernă (TLRM); Sfintele Scripturi Traducerea Lumii noi (NW); Noul Testament Bartolomeu Anania 1998, NTR (2007); Noul Testament Traducerea Fidelă 2008 (NTTF - 2008); SCC; etc.
Revenind la cele trei texte sigure unde apare expresia Alfa şi Omega, trebuie analizate cu atenţie pentru a stabili la cine se referă acest titlu. Căci în cartea Apocalipsa vorbeşte când Tatăl, când Fiul când îngerul, căci ea a fost scrisă prin filiera: Dumnezeu = Isus = îngerul = Ioan (Apocalipsa 1:1).
Luând textele pe rând, titlul de Alfa şi Omega în Apocalipsa 1:8, se referă la Tatăl, chiar dacă v.5-7, vorbesc de Isus şi de venirea Fiului cu norii cerului. Motivul pentru care v.8 se aplică la Tatăl, este pentru că aici persoana se descrise prin cuvintele: **„zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic.”** Nicăieri în Scripturi Fiul nu este descris ca

fiind: **„Domnul Dumnezeu”**, nici ca **„Cel Atotputernic”**, dar argumentul cel mai clar este că persoana din v. 8 este descrisă şi prin cuvintele: **„Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine”**, la care Ioan face referire în v.4, şi care este altcineva decât Fiul, care este prezentat de Ioan abia în v.5. este clar deci că: **„Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine”**, este Dumnezeu Tatăl.
De fapt, expresia: **„Cel ce este”** în greacă: **„O on”** este tradusă mai exact prin **„Cel fiind”** (ca şi în NTTF-2008). Iar expresia aceasta este identică cu cea folosită de Dumnezeu în discuţia avută cu Moise, redată în Exod 3:14 (Septuaginta) unde apare de două ori, şi fiind tradusă: **„Cel ce sunt”** şi **„Eu sunt”**. Literal (corect gramatical), expresia se traduce: Cel fiind, sau: Fiindul; sau: Cel existând; sau: Existentul; sau: Cel Etern.
În plus, această prezentare a Dumnezeului Atotputernic din v.8 se aseamănă cu cele din Vechiul Testament:
Isaia 44:6 **„Aşa vorbeşte Domnul („Iehova”** NW**), Împăratul lui Israel şi Răscumpărătorul lui, Domnul („Iehova”** NW) **oştirilor: „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi în afară de Mine, nu este alt Dumnezeu.**
Isaia 48:12 **„Ascultă-Mă, Iacobe! Şi tu, Israele pe care te-am chemat! Eu, Eu sunt Cel dintâi şi tot Eu sunt şi Cel din urmă.”**
Tot la fel ca Apocalipsa 1:8, pasajul din 21:6 se referă la Dumnezeu Tatăl, deoarece persoana care vorbeşte aici continuă şi în v.7 spunând: **„Cel ce va birui, va moşteni aceste lucruri. Eu voi fi Dumnezeul lui şi el va fi fiul Meu.”** Deci cel ce biruie lumea va fi **fiul** lui Alfa şi Omega, ori acest lucru se aplică la relaţia dintre creştini şi Tatăl ceresc (Galateni 3:26; 4:6), niciodată nu este afirmată relaţia de Tată-fiu cu privire la creştini - Isus Cristos, căci noi suntem cu Isus: fraţi (Evrei 2:11; Matei 12:50; 25:40).
Dar la cine se aplică titlul de Alfa şi Omega din Apocalipsa 22:13, având în vedere că în context Ioan vorbeşte cu îngerul (v.6), în versetul anterior (v.12) se vorbeşte de o venire: **„Eu vin curând”** (vezi şi 3:7-11), iar v.16 se identifică cine este Cel care vorbea prin înger, şi anume: **„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici.”** Concluzia logică citind v.12-16 este că în pasaj îi vorbea Isus lui Ioan, prin înger şi nu Dumnezeu Tatăl. În plus, descrierea de **„Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Începutul şi Sfârşitul”** (Începutul şi sfârşitul: în greacă: E Arhe kai To Telos) o regăsim cu referire la Isus şi în Apocalipsa 1:17; 2:8.
Faptul că aici Isus este numit: **Alfa şi Omega”** înseamnă aceasta că El este O singură Fiinţă cu Tatăl? Sau Un singur Dumnezeu, co-etern şi co-egal cu Tatăl? Cu siguranţă Nu. De ce? Deoarece chiar în cartea Apocalipsa este prezentat Tatăl distinct de Fiul (vezi Apocalipsa 1:1; 5:1-7).
Astfel faptul că Tatăl, şi apoi Fiul, se identifică cu titlu **„Alfa şi Omega”**, nu dovedeşte nici că sunt doar o Fiinţă, nici că au un singur nume. După cum un tată şi un fiu se pot identifica amândoi cu titlul de director, dar aceasta, nici nu dovedeşte că sunt o singură persoană sau că au acelaşi nume, chiar dacă au acelaşi titlu de director.

Mergând pe corelări de expresii, am putea trage concluzia că Artaxerxe, care este **„împăratul împăraţilor”** este Dumnezeu (compară Ezra 7:12 cu 1Timotei 6:15); sau că Nebucadneţar, care este şi el numit: **„împăratul împăraţilor”**, este Isus (compară Daniel 2:37 cu Apocalipsa 17:14; 19:16). Sau am putea trage concluzia că cei doisprezece ucenici (discipoli) ai Domnului, sau Pavel, este Isus, căci şi unii, şi alţii, au titlu de ‘apostol’ (comp. Evrei 3.1 cu 1Corinteni 9:1; 15:9). Sau având în vedere că expresia: ‘lumina lumii’ este folosită atât la adresa Domnului Isus, cât şi la adresa discipolilor (ucenicilor) Lui, am putea trage concluzia că sunt aceiaşi persoană (comp. Matei 5.14 cu Ioan 8:12).
Sau, faptul că Isus este numit Domn sau Stăpân, căci tot Biblia arată că şi Tatăl este Domn şi Stăpân (Matei 11:25; Apocalipsa 11:15; Iacob 3:9; Fapte 4:24), dar chiar şi oamenii sunt numiţi domni şi stăpâni (Geneza 18.12; 23:11,15; 33:14; 1Timotei 6:1,2), cât şi îngerii (Geneza 19:1,2; Iosua 5:14; Judecători 6:13; Apocalipsa 7:14), am trage concluzia că toţi sunt o Fiinţă!
Cu siguranţă că nu e tot una când un om este numit stăpân, când un înger, sau când este numit Dumnezeu însuşi, titlul este acelaşi, dar sensul este diferit.
A face o teologie doar pe expresia în sine, este un mare risc şi un pericol de a merge în rătăcire, atât noi cât şi cei ce primesc învăţătura noastră.
Iar în timp ce Tatăl este din eternitate, ne-născut şi fără început, Fiul are un început şi este născut din Tatăl (Ioan 1:14; Coloseni 1:15; Apocalipsa 3:14).
Astfel foarte bine, titlul de Alfa (22:13) şi de **„Începutul”** (gr. arkhe) să se refere la faptul că El este **„începutul** (gr. arkhe) **creaţiei lui Dumnezeu”** (Apocalipsa 3:14), adică primul creat. El este primul creat sau născut din Tatăl, apoi toate celelalte lucruri s-au făcut prin Isus. El este singurul care exista la început (gr. arkhe) cu Dumnezeu (Ioan 1:13, Coloseni 1:15-17). Dar El este şi Omega sau **„Sfârşitul”** (gr. To Telos). El este Sfârşitul în sensul că este primul şi ultimul creat direct de Tatăl; El este sfârşitul, sau Cel care va sfârşi lucrării de desăvârşire a creaţiei (1Corinteni 15:24-28).
El este Începutul, pentru că toate sau făcut prin El, şi se menţin prin El, şi Sfârşitul pentru că în final toate lucrurile se vor uni în El (Coloseni 1:15-17; Efeseni 1:10).
În plus, acest titlu dacă citim descrierea din Apocalipsa 1:17-18; 2:8, observăm că este pus în legătură cu moartea şi învierea Lui:
„Când L-am văzut, am căzut la picioarele Lui ca mort. El Şi-a pus mâna dreaptă peste mine şi a zis: „Nu te teme! Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă, Cel viu. <u>Am fost mort şi iată că sunt viu în vecii vecilor.</u> Eu ţin cheile morţii şi ale Locuinţei morţilor.”
„Îngerului Bisericii din Smirna scrie-i: „Iată ce zice Cel dintâi şi Cel de pe urmă, <u>Cel ce a murit şi a înviat”</u>
Astfel Isus este: **„Cel dintâi şi Cel de pe urmă”**, care a murit dobândind o răscumpărare veşnică, Cel dintâi şi de pe urmă Mare Preot în acest sens (Evrei 9:11-26); **„Cel dintâi şi Cel de pe urmă”** este Isus, care a fost înviat direct de

Tatăl (Evrei 13:20; Romani 6:4), căci celelalte învieri se vor face prin Fiul (Ioan 5:21-25,28-29; 1Tesaloniceni 4:16). El este Primul, adică pârga, **„Cel Întâi-născut dintre cei morţi”**, primul înviat la nemurire (1Corinteni 15:23; Coloseni 1:18), deoarece toate celelalte învieri din Vechiul Testament nu au fost învieri la nemurire; ci, aceştia ulterior au murit (Romani 6:9 comp. cu Evrei 11:35).

În schimb, Tatăl ceresc, este în alt sens: **„Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul”**, deoarece în v.8 este descris ca fiind: **„Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic.”** Astfel în timp ce Fiul este Alfa, Începutul, Cel dintâi, ca prima creaţie a lui Dumnezeu, Tatăl este primul ca existenţă fără început, ne-născut, în greacă: **„O on”** este tradusă mai exact prin **„Cel fiind”**, astfel literal Tatăl ceresc este: Cel fiind, sau: Fiindul; sau: Cel existând; sau: Existentul; sau: Cel Etern. Primul din eternitate (Psalm 90:2; 93:2), şi ultimul care nu are început.

El este **„Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul”**, şi în sensul că este Singurul Dumnezeu în sens absolut de la început şi până la sfârşit, din veşnicie în veşnicie; singurul care trăieşte şi există prin Sine (vezi şi: Isaia 44.6-8; 1Timotei 1:17; 6:15-16; Iuda 1:25).

Bineînţeles că Tatăl şi Fiul au titlul de Alfa şi într-un sens comun, şi anume că la început au existat doar ei (Ioan 1:1-3; 1Ioan 1-3), şi la sfârşit Ei vor fi lumina şi viaţa creaţiei (comp. cu Apocalipsa 14:1; 21:22).

> 🕮 Isaia 44:24: **„Aşa vorbeşte Domnul, Răscumpărătorul tău, Cel ce te-a întocmit din pântecele mamei tale: „Eu, Domnul, am făcut toate aceste lucruri, <u>Eu singur am desfăşurat cerurile</u>, Eu am întins pământul. Cine era cu Mine?”**

Vezi, cum spuneţi voi că Tatăl prin Fiul a creat cerul şi pământul, când Dumnezeu spune: **„Eu singur am desfăşurat cerurile”**? Aşa că, Cuvântul din Ioan 1:1-3, nu este decât o manifestare a lui Dumnezeu. Asta spun de obicei modaliştii cu înfocare.

Însă ei uită că Biblia nu se contrazice; ci, se completează; şi ei uită un lucru esenţial; contextul, care de obicei ne ajută să înţelegem sensul corect al textului Biblic. Astfel, acest text dacă îl citim în context, observăm că Dumnezeu pune în contrast Dumnezeirea şi lucrarea Lui, cu idolii, cu dumnezeii falşi, cu dumnezeii străini (vezi v.8,9,14-25). Astfel, cu alte cuvinte, sensul textului este acesta: *‘Eu singur, fără ajutorul dumnezeilor străini am desfăşurat cerul, cine dintre ei era cu Mine?’*.

> 🕮 Isaia 45:5,6,12: **„Eu sunt Domnul şi nu mai este altul, <u>în afară de Mine nu este Dumnezeu</u>. Eu te-am încins, înainte ca tu să Mă cunoşti. Ca să se ştie, de la răsăritul soarelui până la apusul soarelui, că <u>în afară de Mine nu este Dumnezeu</u>: Eu sunt Domnul şi nu este altul…Eu am făcut pământul şi am făcut pe om pe el; <u>Eu cu mâinile Mele am întins cerurile şi am aşezat toată oştirea lor</u>.”** (vezi şi Isaia 48:13)

🕮 Ieremia 10:12: **„Dar El a făcut pământul <u>prin puterea Lui</u>, a întemeiat lumea <u>prin înţelepciunea Lui</u>, a întins cerurile <u>prin priceperea Lui</u>.”**

🕮 Ieremia 27:5: **„Eu am făcut pământul, pe oameni şi dobitoacele care sunt pe pământ, <u>cu puterea Mea cea mare şi cu braţul Meu întins</u> şi dau pământul cui Îmi place.”** (vezi şi Ieremia 32:17)

Citind în contextul din Isaia (vezi Isaia 45:1-5,20,21; 46:1-11), observăm că Iehova îşi dovedeşte identitatea de Dumnezeu, arătând că El singur a creat, El a profeţit şi s-au împlinit spusele Lui, El a mântuit; El va elibera pe Israel prin Cirus, etc. Toate aceste însuşiri, îi dau dreptul fără tăgadă să spună despre Sine: că doar El singur este Dumnezeu, şi aşa este, cred că nimeni nu îndrăzneşte să-l contrazică.

Iar afirmaţia pe care o face Dumnezeu în contextul din Ieremia 10, este pus în contrast Dumnezeu Cel viu, Creatorul cu dumnezeii falşi (vezi v. 3-15), iar în Ieremia 27, (vezi v.4-6), o face pentru a-şi arăta dreptul de a conduce şi a hotărî cine va domina (conduce) ţările existente în jurul lui Israel. Pentru că, Dumnezeu a creat, El are dreptul şi puterea, de a da ţările respective (Israelul, Moabul, Edomul, etc.) pe mâna lui Nebucadneţar.

Însă modaliştii pun degetul pe fraza: **„Eu am făcut pământul şi am făcut pe om pe el; <u>Eu cu mâinile Mele am întins cerurile</u> şi am aşezat toată oştirea lor”**, şi spun: vedeţi, El cu mâinile Lui a făcut cerul nu prin Isus. Tot la fel pământul şi ce este pe el, căci Dumnezeu a spus: **„Eu am făcut pământul, pe oameni şi dobitoacele care sunt pe pământ, <u>cu puterea Mea cea mare şi cu braţul Meu întins</u>”**.

Însă Biblia nu se contrazice şi se completează. Astfel tot Biblia afirmă că Dumnezeu a creat prin: Înţelepciune (Proverbe 8:22-31); prin puterea Lui, prin înţelepciunea Lui, prin priceperea Lui. (Ieremia 10:12); prin Cel întâi-născut (Coloseni 1:15-17); prin Cuvântul Său şi suflarea Sa (Psalm 33:6; Ioan 1.1-3); prin Cuvântul lui Dumnezeu (Evrei 1:3); iar în textele mai sus arată că prin **„mâinile”**; **„puterea”**; **„braţul”** (Isaia 45:12; Ieremia 27:5). Cum am mai spus, noi trebuie să acceptăm **toate afirmaţiile** Bibliei ca fiind adevărate. Acum se ridică întrebarea: aceste mijloace sau instrumente de care Dumnezeu s-a folosit la creiere, este vorba de o manifestare a Fiinţei Lui, părţi din El, sau sunt descrieri ale altor persoane prin care Dumnezeu a creat totul?

În primul rând, trebuie să facem precizarea, că meritul şi calitatea de Creator Îi revine lui Dumnezeu, cel care a plănuit, a avut voinţa aceasta, a ordonat, a iniţiat, a dat putere şi astfel titlu de Creator (Făcător) îi revine Lui (Apocalipsa 4:11; Evrei 3.4; Isaia 45:11,18; Ioan 5:19). Nici lui Cristos; nici Spiritului Sfânt, nu i se dă titlu de Creator, cu toate că ei au participat la creaţie (Geneza 1:2; Psalm 33:6; Coloseni 1:15-17; Isaia 40:13).

De pildă, nu Solomon personal a zidit templul, dar el este considerat că l-a zidit, deoarece el a primit planul, el a ordonat, şi el a finanţat lucrarea şi coordonat. Biblia face următoarele afirmaţii despre Solomon: **„Casa pe care <u>a</u>**

zidit-o împăratul Solomon Domnului… În timp de şapte ani a zidit-o Solomon… Astfel s-a isprăvit toată lucrarea pe care a făcut-o împăratul Solomon pentru Casa Domnului” (1Regi 6:2,38; 7:51).

Dar să revenim, ce vrea să spună Dumnezeu când afirmă că a creat lumea prin: Înţelepciunea Sa, puterea Sa, priceperea Sa, cuvântul Său, suflarea Sa, mâinile Sale, braţul Său?

Aceste afirmaţii nu anulează textele care indică că Dumnezeu a creat prin Isus şi prin Spiritul Său. Deoarece, Isus a fost puterea lui Dumnezeu, înţelepciunea Lui, priceperea Lui (vezi Isaia 11:2; Mica 5:4; Fapte 10:38).

Însă să ne gândim puţin, dacă un patron spune: ‘consilierul meu este mâna mea dreaptă’ înţelegem oare că acest consilier nu e o persoană? Sau dacă o soţie spune: ‘soţul mea este înţelepciunea mea şi puterea mea’ să credem că soţul nu e o persoană, chiar dacă despre el se spune că este putere şi înţelepciune? Dacă un preşedinte spune despre prim ministru: ‘el este braţul meu drept’ să tragem concluzia că prim ministru nu este o persoană?

Tot aşa în Biblie găsim că: Cuvântul este Isus (Ioan 1:1-3,14; 1Ioan 1:1-4; Apocalipsa 19:13); suflarea lui Dumnezeu, este Spiritul Sfânt (Iov 33:4); Înţelepciunea este tot Isus (1Corinteni 1:24; Proverbe 8:12,22-31); priceperea poate fi Isus (Proverbe 8:1,12,22-31; 1Corinteni 1:24), sau Spiritul Sfânt (Iov 32:8); puterea poate fi Domnul Isus (1Corinteni 1:24); sau Spiritul Sfânt (Fapte 1:8); mâinile lui Dumnezeu sau braţul Lui pot fi, fie Isus (Isaia 53:1-3; comp. Isaia 51:5 cu Ioan 5:22); fie Spiritul Sfânt (Isaia 63:10-14; compară Matei 12:28 cu Luca 11:20).

Există texte în care braţul lui Dumnezeu apare ca ceva distinct de Dumnezeu:

- 🕮 Psalm 98:1: **„Cântaţi Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta şi braţul Lui cel Sfânt I-au venit în ajutor.”**
- 🕮 Isaia 39:10: **„Iată Stăpânul, DOMNUL va veni cu putere şi braţul lui va domni pentru El…”** (BCR).
- 🕮 Isaia 59:16: **„El vede că nu este nici un om şi Se miră că nimeni nu mijloceşte. Atunci braţul Lui Îi vine în ajutor şi neprihănirea Lui Îl sprijineşte.”**

Iată Domnul Isus este numit braţul lui Iehova care domneşte în locul Lui, în mod asemăntor când Dumnezeu spune: **„Eu cu mâinile Mele am întins cerurile”**, este posibil să se refere în mod figurat la Fiul şi la Spiritul Sfânt ca braţe ale Sale.

Un părinte al bisericii, **Ireneu** (Irineu) din Lyon (115-190 d.C.). În lucrarea: **„Cinci Cărţi împotriva Ereziilor”** (182-189 d.C.), interpretează textul: **„Să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră”**, că trebuie văzut ca un dialog al Tatălui sau ca o adresare a Sa, către Fiul şi către Duhul Sfânt, pe care, Irineu Îi numeşte alegoric *„Mâinile lui Dumnezeu”* (cf. Erezii 5:1,3; 5:5, 5:28, 1). Deci iată un părinte al bisericii, care susţine că atât Fiul cât şi Duhul Sfânt pot fi numiţi ,mâna lui Dumnezeu’.

Un lucru e clar, Biblia foloseşte uneori figuri de stil, şi din Biblie reiese clar că Domnul Isus şi Spiritul Sfânt a participat la creiere. Şi mai reiese un lucru, Ei au participat la creiere ca manifestare a lui Dumnezeu şi a puterii Sale, accentul nu cade pe ei, ca persoane distincte de Dumnezeu; ci, pe Dumnezeu Tatăl care s-a manifestat prin ei. Astfel putem spune că ei au devenit o prelungire a lui Dumnezeu, instrumentele Lui de lucru, dar aceasta nu însemnă că în realitate, Ei nu au fost şi persoane distincte de Dumnezeu. Căci Domnul Isus a spus clar:

- 🕮 Ioan 5:19: **„Adevărat, adevărat vă spun, că, <u>Fiul nu poate face nimic de la Sine</u>"**
- 🕮 Ioan 14:10: **„Tatăl, care locuieşte în Mine, <u>El face aceste lucrări ale Lui</u>."**

Meritul creaţiei nu este nici a Fiului, nici a Spiritului, ci a Tatălui care s-a manifestat şi a lucrat prin Ei. A Lui să fie slavă în veci! Amin. Alte argumente ale modaliştilor sunt:

- 🕮 Isaia 43:11: **„Eu, Eu sunt Domnul şi <u>în afară de Mine nu este nici un mântuitor</u>!"**
- 🕮 Osea 13:4: **„Dar Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, din ţara Egiptului încoace. Tu cunoşti că <u>nu este alt Dumnezeu în afară de Mine şi nu este alt mântuitor în afară de Mine</u>."**(vezi şi Isaia 43:11).

Unii vor spune: vezi, nu există alt Mântuitor, cum spuneţi voi că Cristos este o altă persoană, şi deci un alt Mântuitor? În mod repetat în Scripturi, atât în N.T. cât şi în V.T. Dumnezeu este descris ca Mântuitor (Salvator). Citind în context textele, observăm că Dumnezeu vrea să spună că El a furnizat salvarea pentru Israel şi nu dumnezeii străini şi falşi ai popoarelor (vezi: Isaia 43:1-12; Osea 13:1-4).

Chiar şi în V.T. cuvântul ebraic: *moh-shia* care apare cu privire la Iehova ca Salvator, apare în Judecători 3:9,15, cu referire la Otniel un judecător din Israel ca salvator. Această expresie este tradusă cu: Mântuitor, Salvator, Izbăvitor; şi este atribuit lui Otniel un judecător în Israel, dar cu siguranţă că Otniel nu era Iehova, şi nici nu înseamnă că afirmaţia că nu există decât un Salvator este falsă. Ci în contextul respectiv din Isaia şi Osea, doar Iehova a fost salvator pentru Israel nu dumnezeii falşi ai popoarelor, dar Dumnezeu s-a putut folosi de îngeri sau oameni ca agenţi ai salvării sale.

Tot la fel şi în Noul Legământ, doar Dumnezeu este Salvator în sens absolut, însă ca şi în vechime când a folosit oameni sau îngeri, care au fost numiţi salvatori (Judecători 3:9,15,31; Isaia 63:9; Fapte 7:35), Tatăl a numit şi rânduit un Salvator, pe Fiul Său: Isus Cristos (Fapte 4:12; 5:31), dar având în vedere că Tatăl îi supune toate lucrurile şi că Tatăl l-a rânduit ca Salvator, este clar că doar Dumnezeu este Salvator în sens absolut (1Corinteni 14:27; Iuda 1:25).

- 🕮 2Corinteni 5:19: **„că adică, <u>Dumnezeu era în Hristos</u>, împăcând lumea cu Sine, neţinându-le în socoteală păcatele lor şi ne-a încredinţat nouă propovăduirea acestei împăcări."**

Acesta este un alt argument favorit al modaliştilor, prin care susţin că de fapt Domnul Isus, nu a fost în realitate decât Dumnezeu manifestat, adică: Tatăl pe pământ în corp de om.
De fapt traducerea corectă şi literală din greacă este: **„Ca şi cum Dumnezeu era în Cristos…”**. (În v. 19 cuvintele greceşti: **„os oti”** = **„ca şi cum”**). Iar în v. 20 continuă spunând: **„Noi, deci, suntem trimişi împuterniciţi ai lui Hristos; şi, ca şi cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcaţi-vă cu Dumnezeu!”** Deci atât v.19 cât şi 20, susţine mai degrabă o negaţie. Astfel Pavel vrea să spună cu alte cuvinte: *‘Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine, dar nu El personal a venit, ci ca şi cum ar fi El, dar de fapt am fost împăcaţi prin Fiul Său: Isus’*. Sau înţelesul din v. 20 l-am putea parafraza astfel: *‘Dumnezeu îi îndeamnă pe oameni să se împace cu El, dar nu El personal îndeamnă, ci ca şi cum El, dar de fapt o face prin noi (creştinii), cei trimişi’*.
Deci 2Corinteni 5:19, nu susţine nici pe departe doctrina modalistă!
Dar acum după ce am examinat argumentele modaliştilor e timpul să prezentăm dovezi clare că Tatăl şi Fiul sunt două persoane separate şi distincte.

5. ARGUMENTE CĂ TATĂL ŞI FIUL SUNT DOUĂ PERSOANE DISTINCTE

În primul rând, trebuie să precizăm că expresia: PERSOANĂ, este definită de dicţionare ca fiind: individ, ins, fiinţă, tip, suflet, personal, singur (fără intermediul cuiva). Astfel diferenţa dintre o manifestare a cuiva şi o persoană, este că o persoană are: voinţă proprie, dorinţe proprii, un sine propriu, un Eu, o conştiinţă proprie, o conştientizare a propriei existenţe. Astfel chiar doi fraţi gemeni sau siamezi, au suflet, conştiinţă, sentimente şi voinţă separată.
O manifestare a cuiva, în contextul analizei noastre, o manifestare, arătare, a lui Dumnezeu, nu are: un Sine (Eu), voinţă proprie, sentimente proprii. Prin urmare, dacă Isus este doar o manifestăre a lui Dumnezeu, El nu ar trebui să aibă: un Sine (Eu) propriu, voinţă proprie, sentimente proprii, identitate proprie şi unică. Însă, dacă Isus are aceste însuşiri, însemnă că El nu este doar o manifestare a lui Dumnezeu; ci, El este şi persoană diferită de Dumnezeu. Dacă despre Tatăl şi Fiul se vorbeşte la plural, atunci ei nu sunt o persoană, ci două.
Vom prezenta în continuare argumente în acest sens, precum şi faptul că Biblia prezintă pe Tatăl şi pe Fiul ca două persoane; dar am împărţit argumentele pe epoci:

ÎNAINTE CA FIUL SĂ DEVINĂ OM:

🕮 Ioan 13:3,20: **„…că de la Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu se duce…şi cine mă primeşte pe Mine, primeşte pe Cel ce M-a trimis pe Mine**”.

Astfel se arată clar că Isus a venit de la Dumnezeu, deci El este distinct de Tatăl, care este o persoană diferită de El. Observaţi că Isus spune despre Sine: **„Mine”**, iar despre Tatăl: **„Cel ce M-a trimis pe mine”**. De altfel, cum poate Isus să vină de la Dumnezeu, dacă El este Dumnezeu? Acelaşi lucru reiese şi din următoarele texte: Ioan 5:30; 6:38; 7:16,28,33; 8:26,38,42; 12:44,49,50; 14:24; 16:28; 17:8,18; Coloseni 1:15,16.
Din aceste texte reiese clar că Isus este trimis, este supus Tatălui, primind porunci de la Acesta; deci este distinct de Tatăl, înainte de a veni ca om pe pământ.
Tot la fel în Ioan 16:28: **„Am ieşit de la Tatăl şi am venit în lume; acum las lumea şi Mă duc la Tatăl.”**
De asemenea, aceste texte contrazic ideea despărţirii lui Dumnezeu, căci nu se spune: **din** Dumnezeu a venit şi **în** Dumnezeu merge, ci **„de la Dumnezeu a venit şi la Dumnezeu se duce”**. (În greacă: apo = de la).
Fiul lui Dumnezeu este prezentat ca având o identitate diferită, înainte de a veni pe pământ. În Proverbe 30:4, când textul spune: **„Cum se numeşte el şi cum cheamă pe fiul său?”** Deci dacă Fiul era Tatăl, atunci ar fi avut acelaşi nume. Tot Fiul este prezentat ca având un Sine propriu, un Eu propriu, o voinţă proprie, chiar înainte de a veni pe pământ. Să prezintăm o mostră de argumente în acest sens; fiţi atenţi la distincţia dintre Tatăl şi Fiul ca persoane diferite, arătate prin expresii de genul: Eu, El, Tu, Mine, Mă, etc. pe care le-am subliniat în text.

- 🕮 Ioan 7:28: **„Şi Isus, pe când învăţa pe norod în Templu, striga: „Mă cunoaşteţi şi Mă ştiţi de unde sunt! Eu n-am venit de la Mine însumi, ci Cel ce M-a trimis, este adevărat şi voi nu-L cunoaşteţi.”**
- 🕮 Ioan 8:28: **„Isus, deci, le-a zis: „Când veţi înălţa pe Fiul omului, atunci veţi cunoaşte că Eu sunt şi că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învăţat Tatăl Meu.”**
- 🕮 Ioan 8:42: **„Isus le-a zis: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-aţi iubi şi pe Mine, căci Eu am ieşit şi vin de la Dumnezeu: n-am venit de la Mine însumi, ci El M-a trimis.”**
- 🕮 Ioan 12:49: **„Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuşi Mi-a poruncit ce trebuie să spun şi cum trebuie să vorbesc.”** (În acest text Tatăl este prezentat ca **El însuşi** şi Fiul ca **Eu** sau ca **Mine însumi**, astfel distincţia ca persoane diferite este foarte clară).
- 🕮 Ioan 15:9: **„Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, aşa v-am iubit şi Eu pe voi. Rămâneţi în dragostea Mea.”**
- 🕮 Ioan 17:18: **„Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, aşa i-am trimis şi Eu pe ei în lume.”**
- 🕮 Ioan 17:24: **„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine şi aceia pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de**

întemeierea lumii." (În acest text Tatăl este prezentat ca **Tu**, şi Fiul ca **Eu**; şi se mai spune şi că: Tatăl a iubit pe Fiul, astfel distincţia ca persoane diferită este foarte clară).

- 🕮 Evrei 10:5-7: **„De aceea, când intră în lume, El zice: „Tu n-ai voit nici jertfă, nici prinos; ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai primit nici arderi de tot, nici jertfe pentru păcat. Atunci am zis: „Iată-Mă (în sulul cărţii este scris despre Mine), vin să fac voia Ta, Dumnezeule!"**

Vedem din text, că Isus a existat înainte, dar a intrat în lume (a venit pe pământ), şi se descrie pe Sine ca fiind o persoană distinctă de Dumnezeu a cărui voinţă a împlinit-o.

Sublinierile din textele de mai sus indică diferenţa ca persoane dintre Tatăl şi Fiul înainte de venirea lui Isus pe pământ, dar să vedem distincţia şi după venirea Lui pe pământ:

DUPĂ CE ISUS CRISTOS A DEVENIT OM, EL ESTE DISTINCT DE TATĂL:

Există o sumedenie de argumente că Tatăl şi Fiul, după ce Isus S-a întrupat au rămas tot două persoane distincte:

- 🕮 Ioan 8:16-18: **„…pentru că nu sunt singur, ci sunt Eu şi Tatăl, care M-a trimis. În legea voastră este de asemenea scris că mărturia a doi oameni este adevărată; despre mine însumi mărturisesc Eu şi despre mine mărturiseşte şi Tatăl care M-a trimis"**

Deci este clar că Tatăl este o fiinţă separată de Fiul, El susţine următoarea ecuaţia: 1+1= 2. El şi Cu Tatăl sunt doi martori nu doar unul singur!

Apoi, la cine s-a rugat Domnul Isus dacă Tatăl şi Fiul sunt o persoană? Sau a cui a fost vocea din cer care s-a auzit de trei ori? Să fi fost totul doar un spectacol ieftin, o simulare din partea Domnului? Sau rugăciunile lui Isus au fost reale, şi prin ele Domnul Isus L-a implorat pe Dumnezeu (Ioan 12:28; 17:1; Matei 3:17; 17:5; 26:39; Evrei 5:7-10).

Isus **„a adus rugăciuni şi cereri, cu strigăte mari şi cu lacrimi către Cel** (Dumnezeu) **ce putea să-L izbăvească de la moarte, şi a fost ascultat din pricina evlaviei Lui"** (Evrei 5:7). Faptul că Cristos a trebuit să-L roage pe Dumnezeu să-L mântuiască de la moarte, neagă orice posibilitate ca El să fi fost Dumnezeu Însuşi. După învierea lui Cristos, moartea **„nu mai are nici o stăpânire asupra Lui"** (Romani 6:9), rezultând că înainte a avut.

Majoritatea Psalmilor profeţesc despre Isus; când anumite versete despre Cristos din Psalmi sunt citate în Noul Testament, putem presupune că multe alte versete din Psalmi se referă tot la El. În mai multe rânduri, este subliniată nevoia lui Cristos de a fi mântuit (salvat) de către Dumnezeu:

Psalm 91:11-12, este citat cu referire la Isus în Matei 4:6. În Psalm 91, se profeţeşte despre modul în care Dumnezeu va oferi mântuirea lui Isus: **„Îl voi sătura cu viaţă lungă, Şi-i voi arăta mântuirea Mea"**. Psalm 69:21 se referă

la crucificarea lui Cristos (Matei 27:34); întregul Psalm descrie gândurile lui Cristos pe cruce: **„Scapă-Mă Dumnezeule… Apropie-Te de sufletul Meu şi izbăveşte-l… Dumnezeule, ajutorul Tău să Mă ridice”** (versetele 1,18,29).

Psalm 89 este un comentariu despre promisiunea lui Dumnezeu către David referitor la Cristos. Despre Isus, Psalm 89:26, prevesteşte: **„El îmi va zice** (lui Dumnezeu): **Tu eşti tatăl Meu, Dumnezeul meu şi Stânca mântuirii mele”.**

Rugăciunile lui Cristos la Dumnezeu să-l mântuiască au fost auzite; El a fost auzit datorită evlaviei Lui, şi nu datorită faptului că El era Însuşi Dumnezeu sau o manifestare a lui Dumnezeu. Manifestarea lui Dumnezeu nu se poate ruga ca să fie salvată, căci ea ca Sine, Eu, nu este distinctă de Dumnezeu, o rugăciune a manifestării lui Dumnezeu ar însemna că Dumnezeu se roagă! Dar Dumnezeu nu are nevoie de nimeni şi nimic (Fapte 17:24-25)!

Faptul că Fiul a murit şi că Dumnezeu L-a înviat pe Isus şi L-a proslăvit cu nemurirea este o temă majoră din Noul Testament, vezi: (Fapte 2:24,32,33; 3:13,15; 5:30-31).

Dacă Isus ar fi fost Dumnezeu Însuşi, atunci toată această subliniere ar fi deplasată, deoarece Dumnezeu nu poate muri. Isus nu ar fi avut nevoie să fie mântuit dacă ar fi fost Dumnezeu.

Un alt tip de argumente, sunt textele ce indică expresii de genul: Eu, El, Tu, Mine, Mă, etc. pe care le-am subliniat în text care evidenţiază diferenţa dintre Tatăl şi Fiul:

- 🕮 Ioan 2:17: **„Ucenicii Lui şi-au adus aminte că este scris: „Râvna pentru casa Ta Mă mănâncă pe Mine.”**
- 🕮 Ioan 5:30-32: **„Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; şi judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis. Dacă Eu mărturisesc despre Mine însumi, mărturia Mea nu este adevărată. Este un Altul, care mărturiseşte despre mine; şi ştiu că mărturisirea pe care o face El despre Mine, este adevărată.”** (Isus Cristos spune despre Tatăl că este**: „un altul”**, şi că El are o voinţă, şi Tatăl altă voinţă. Mai clară descriere a două persoane distincte nu cred că se poate!)
- 🕮 Ioan 5:36-37: **„Dar Eu am o mărturie mai mare decât a lui Ioan; căci lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvârşesc, tocmai lucrările acestea pe care le fac Eu, mărturisesc despre Mine că Tatăl M-a trimis. Şi Tatăl, care M-a trimis, a mărturisit El însuşi despre Mine. Voi nu I-aţi auzit niciodată glasul, nu I-aţi văzut deloc faţa”**
- 🕮 Ioan 8:29: **„Cel ce M-a trimis, este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur, pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut.”**
- 🕮 Ioan 16:3: **„Şi se vor purta astfel cu voi, pentru că n-au cunoscut nici pe Tatăl, nici pe Mine.”**

🕮 Ioan 16:32: **„Iată că vine ceasul şi a şi venit, când veţi fi risipiţi fiecare la ale lui; şi pe Mine Mă veţi lăsa singur; dar nu sunt singur, căci Tatăl este cu Mine.”**

🕮 Ioan 17:22: **„Eu le-am dat slava pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum şi noi** (plural de persoane) **suntem una”**

Toate aceste texte sunt suficiente pentru cei sinceri ca să vadă că Tatăl şi Fiul sunt două persoane diferite, având fiecare un Sine, sau un Eu propriu. Dar mai există alte două argumente zdrobitoare contra modalismului. Primul îl găsim în grădina Ghetsimani, în episodul în care Domnul spune: **„Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte; rămâneţi aici şi vegheaţi împreună cu Mine.” Apoi a mers puţin mai înainte, a căzut cu faţa la pământ şi s-a rugat, zicând: „Tată, dacă este cu putinţă, depărtează de la Mine paharul acesta! Totuşi nu cum voiesc Eu, ci cum voieşti Tu.”** (Matei 26:36-39). Din acest text reiese clar că voinţa lui Isus nu este identică cu a Tatălui. Dacă Isus este doar o manifestare a Tatălui, nu ar putea avea voinţă diferită de a Tatălui; căci o manifestare a cuiva nu poate fi decât ceea ce este şi vrea acea persoană. Manifestarea nu poate avea o voinţă diferită de persoana pe care o manifestă! Însă deoarece Isus este o persoană distinctă, El are o voinţă diferită!

În pasajul paralel din Luca 22:41-44, se arată că Isus a avut nevoie de un înger ca să-L întărească. Întrebarea care se ridică este: ce nevoie are Însuşi Dumnezeu de întărire? Modalişti spun că Isus este însuşi Dumnezeu care a venit, argumentând cu Isaia 35:4, dar ce nevoie are Dumnezeu care este complet prin Sine de întărire? În plus, textul din Matei 26:36-39, face o distincţie clară între Isus care se descrie pe Sine prin expresia: **„Eu”**, şi Tatăl, pe care Isus îl numeşte: **„Tu”**. Pentru toţi cei sinceri, este clar că *Eu* şi *Tu* nu pot fi o singură persoană!

Al doilea argument imbatabil, este următorul: **„Şi în ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas tare: „Eloi, Eloi, lama sabactani” care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”** (Marcu 15:34). Ne punem întrebarea: Cum poate Dumnezeu să-l părăsească pe Dumnezeu?!? Cum poate o manifestare (arătare) a lui Dumnezeu să fie părăsită de Dumnezeu? Dacă este părăsită, aceea nu mai este arătarea lui Dumnezeu!?

Cine a trăit în carne pe cruce după ce Dumnezeu l-a părăsit pe Isus? Aceasta este trilema ce o punem modaliştilor. Dacă spunem că Dumnezeu, atunci Îl facem mincinos pe Isus care este Adevărul şi care a afirmat că Dumnezeu l-a părăsit; dacă spunem că: Isus, atunci credem că El este o persoană distinctă de Tatăl; dacă spunem că a rămas doar carnea fără persoană, atunci cine a rostit aceste cuvinte? O carne, un trup fără suflet, fără personalitate? Cine a mai strigat după aceea (Matei 27:50; Marcu 15:37)? Cine a mai spus după aceea: **„Tată, în mâinile Tale Îmi încredinţez duhul!” Şi când a zis aceste vorbe Şi-a dat duhul.”** (Luca 23:46)??? Sau cine a spus: **„S-a sfârşit”** (Ioan 19:30)??? Să fie vorba de un trup, de o carne, fără vreo personalitate?!?

Lucrurile sunt clare: Domnul Isus, datorită păcatelor noastre a fost părăsit de Tatăl, căci păcatele fac un zid de despărţire între om şi Dumnezeu (Isaia 59:2); dar este clar că Domnul nostru iubit, a luat păcatele noastre asupra Lui, şi astfel Tatăl l-a părăsit din cauza păcatelor noastre! Dar El a continuat să implore pe Dumnezeu, chiar şi-a încredinţat duhul lui Dumnezeu, toate acestea indicând că El este o persoană şi după ce Dumnezeu l-a părăsit!
Poate este timpul, dragă cititor, să Îl accepţi pe Adevăratul Isus care a murit pentru tine şi ţi-a purtat păcatul, şi să te lepezi de falsul Isus în care poate ai crezut până acuma!

DUPĂ ÎNĂLŢAREA LA CER , ISUS ESTE DISTINCT DE TATĂL:

Până aici, am observat că există zeci de texte care indică că Tatăl şi Fiul sunt două persoane, atât înainte ca Isus să devină carne, om, cât şi după ce Isus a devenit om. Acum să vedem argumente de după învierea şi înălţarea la cer a Domnului Isus.

- 🕮 Fapte 7:55-56: **„…Isus stând în picioare la dreapta lui Dumnezeu”**.
- 🕮 Coloseni 3:1: **„Dacă, deci, aţi înviat împreună cu Hristos, să umblaţi după lucrurile de sus, unde Hristos şade la dreapta lui Dumnezeu.”**
- 🕮 Evrei 1:13: **„Şi căruia din îngeri i-a zis El vreodată: „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmaşii Tăi aşternut al picioarelor Tale?”**
- 🕮 Evrei 10:12-13: **„El, dimpotrivă, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, s-a aşezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, şi aşteaptă de acum ca vrăjmaşii Lui să-I fie făcuţi aşternut al picioarelor Lui.”**
- 🕮 Evrei 12:2: **„Să ne uităm ţintă la Căpetenia şi Desăvârşirea credinţei noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înainte, a suferit crucea, a dispreţuit ruşinea şi şade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.”**

ÎNTREBĂRI: Cum poate Isus care este însuşi Dumnezeu, să stea la dreapta lui Dumnezeu? Sau la dreapta tronului lui Dumnezeu?
Dar să se prezinte în faţa lui Dumnezeu, şi să ia sulul din mâna lui Dumnezeu, dacă El este Dumnezeu şi o singură persoană cu Tatăl (Apocalipsa 5:1-9)???

- 🕮 1Corinteni 15:24-28: **„În urmă, va veni sfârşitul, când El va da Împărăţia în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire şi orice putere. Căci trebuie ca El să împărăţească până va pune pe toţi vrăjmaşii sub picioarele Sale. Vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, într-adevăr „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înţelege că în afară de Cel ce I-a supus totul. Şi când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar şi**

Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi.”

Este clar că Cel (persoana) care i-a dat autoritate Domnului Isus şi I-a supus toate lucrurile, nu este acelaşi cu Cel (persoana) care primit această autoritate. Dacă spunem că Isus este Tatăl, atunci ne întrebăm, la cine a predat Acesta domnia?

📖 1Timotei 5:21: **„Te rog fierbinte, înaintea lui Dumnezeu, înaintea lui Hristos Isus şi înaintea îngerilor aleşi, să păzeşti aceste lucruri, fără vreun gând mai dinainte şi să nu faci nimic cu părtinire.”**

Dacă Isus este Dumnezeu, de ce este prezentat El, ca cineva distinct de Dumnezeu, aşa cum sunt îngerii?

📖 Evrei 9:24: **„Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.”**

Cum putea Isus să se înfăţişeze înaintea lui Dumnezeu că El însuşi este Dumnezeu după teoria modalistă?

📖 Apocalipsa 3:21: **„Celui ce va birui, îi voi da să şadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum şi Eu am biruit şi am şezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.”**

Acest text arată clar că Isus nu este Tatăl şi Tatăl nu este Isus. Isus se descrie prin pronumele: **„Eu”**, iar pe Tatăl îl descrie prin pronumele: **„Lui”**. Domnul Isus nu este Tatăl; căci, doar după ce a biruit pe pământ I s-a dat să şadă pe tronul lui Dumnezeu Tatăl.

Faptul că Tatăl şi Fiul sunt două persoane şi după înălţare, reiese şi din promisiunea lui Isus din Ioan 14:23: **„…Noi** (la plural) **vom veni la el şi ne vom face locuinţa împreună cu el”**. Deci Tatăl şi Fiul sunt două fiinţe separate, o pluralitate de persoane, şi nu aceeaşi fiinţă sau persoană.

În concluzie: Atât înainte de întrupare, cât şi după întrupare, atât după înviere cât şi după înălţare: Tatăl şi Fiul sunt două persoane, diferite, distincte, şi care şi-au păstrat identitatea şi unicitatea fiecăruia.

În Evrei 13:8,9,15, se spune clar:

„Isus Hristos este acelaşi ieri şi azi şi în veci! Să nu vă lăsaţi amăgiţi de orice fel de învăţături străine… Prin El (Isus), **să aducem totdeauna lui Dumnezeu o jertfă de laudă, adică, rodul buzelor care mărturisesc Numele Lui.”**

Dar acum să analizăm despre Spiritul sau Duhul Sfânt:

6. DUHUL SFÂNT O MANIFESTARE A LUI DUMNEZEU SAU O PERSOANĂ DIVINĂ?

În timp ce trinitarienii descriu Spiritul sau Duhul Sfânt[10] ca fiind a treia persoană a Dumnezeirii, fiind un Dumnezeu deplin, care merită închinare; unele mişcări religioase promovează ideea că Spiritul Sfânt este doar *o forţă activă* a lui Dumnezeu, o putere, o influenţă. Iar modaliştii susţin că este o modalitatea de a se exprima a lui Dumnezeu, *o manifestare a lui Dumnezeu*.

Însă conform Bibliei, *Duhul Sfânt este a treia persoană spirituală în poziţie după Tatăl şi Fiul*, însă nefiind egal cu Tatăl şi Fiul, nici ca poziţie/funcţie, nici ca atribute. Duhul Sfânt a fost creat la început, după ce Tatăl a adus în existenţă pe Fiul în început, după aceea Tatăl prin Fiul (Cuvânt) a adus în existenţă tot în acel început pe Duhul Sfânt, primul creat sau născut prin Cuvânt (Logos) a fost Duhul Sfânt şi apoi restul creaţiei.

Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, chiar dacă nu sunt identici, sunt una, sunt în unitate, chiar dacă sunt persoane distincte. Tatăl (izvorul fără origine, fără început) Îşi manifestă divinitatea şi lucrează prin Fiul (născut din Tatăl la început), iar Fiul prin Duhul Sfânt (născut din Tatăl prin Fiul la început). Duhul Sfânt Îşi poate manifesta (arăta, descoperi) propria persoană distinctă de Tatăl şi Fiul, sau Îi poate manifesta (arăta) pe Tatăl şi pe Fiul, deoarece provine din Tatăl prin Fiul. Tot la fel, Fiul Îl poate manifesta/arăta pe Tatăl, sau pe Sine.

Tatăl nu manifestă/arată pe nimeni, numai pe Sine.

Tatăl Îi poate cuprinde în divinitatea Lui pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, iar Fiul pe Duhul Sfânt, însă Duhul Sfânt nu-i cuprinde în divinitatea Lui pe deplin nici pe Tatăl nici pe Fiul, dar îi poate manifesta în măsura în care Dumnezeu şi Cuvântul Său poate fi manifestat şi cunoscut de creaţie. Creştinii se închină Tatălui în Numele Fiului (prin Fiul) şi prin Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt este o persoană divină dar inferioară în divinitate Tatălui şi Fiului.

Modaliştii susţin că Duhul Sfânt este o manifestare, o arătare a lui Dumnezeu, şi prin urmare El este Dumnezeu.

Dumnezeul modalist se arată ca Tată, ca Fiu ca Duhul Sfânt, dar fiind o singură persoană, un singur Dumnezeu, un singur Domn, un singur Duh.

În timp ce adevărul este că Duhul Sfânt este o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul, iar ca divinitate, inferioră Tatălui şi Fiului nu doar ca poziţie, ci şi ca atribute.

Când şi cum a venit în existenţă Duhul Sfânt?

Modaliştii susţin că Duhul este doar o exprimare a lui Dumnezeu, El fiind Dumnezeu, fiind veşnic, Tatăl, Fiul, Duhul Sfânt fiind un singur Domn, un singur Duh şi veşnic!

[10] Aceste cuvinte sunt echivalente, cuvântul Duh vine din slavonă, iar Spirit din latină.

Ei spun: *„Cred în Duhul Veşnic pentru că Biblia vorbeşte clar despre un DUH VEŞNIC. În* *<u>Evrei 9:14</u>* *citesc că ISUS s-a oferit El însuşi fără pată lui Dumnezeu prin Duhul cel veşnic”*.
Duhul din Evrei 9:14, nu este Duhul care Îl cuprinde pe Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt; ci, este vorba de Duhul Sfânt, chiar în unele manuscrise, nu apare **„Duhul Cel veşnic”**; ci, **„Duhul Sfânt”**. Iar expresia **„Duhul Cel veşnic”**, nu se referă la un Duh care există din totdeauna; ci, un Duh care din momentul venirii Lui în existenţă este veşnic.
O dată ce Duhul Sfânt este numit Duhul lui Dumnezeu (Romani 8:9; Efeseni 4:30), El nu poate fi Însuşi Dumnezeu; ci, un Duh ce aparţine sau este proprietatea lui Dumnezeu. Biblia nu Îl numeşte: *'Dumnezeu Duhul',* ci **„Duhul lui Dumnezeu”**!
Biblia ne învaţă că Tatăl este duh (Ioan 4:24), Fiul după înălţarea la cer este duh (1Corinteni 15:45; 2Corinteni 3:16-18; 1Timotei 3:16), şi Duhul Sfânt este duh (Ioan 14:26), cei trei sunt trei duhuri (2Corinteni 13:14), nu un singur duh!
Cum şi când a venit Duhul Sfânt în existenţă?
În mod asemănător, după cum a venit în existenţă Fiul. Astfel, la porunca Tatălui, şi din substanţa Fiului a ieşit: Duhul Sfânt. Putem spune că Duhul provine **din** Tatăl pentru că toate direct sau indirect provin din El (Romani 11:36; 1Corinteni 8:6; 11:12, 2Corinteni 5:18, în greacă: ***ek*** = ***din***) şi **prin** Fiul, pentru că **toate** au fost făcute prin El şi implicit şi Duhul Sfânt (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17).
Tatăl a poruncit facerea Duhului, şi El a fost sursa, izvorul vieţii a toate, iar agentul vieţii era Fiul. Tatăl era sursa substanţei spirituale din care sunt create creaturile spirituale. Duhul Sfânt s-a născut **din** Tatăl, pentru că Fiul din care provine Duhul este din Tatăl.
Duhul este creat şi născut **prin** Fiul, deoarece prin Fiul a ieşit spiritul (sămânţa, materialul viitoarei creaţii) şi cuvântul (porunca cuvântul creator) care au dus la naşterea şi creerea Duhului Sfânt.
Tatăl este substanţă divină întreagă, Fiul este o parte din substanţa Tatălui, Duhul Sfânt, o parte din substanţa Fiului. Fiul este asemănător (nu identic cu Tatăl), Duhul Sfânt este asemănător cu Fiul (nu identic cu Fiul).
Este interesant că Eva a fost creată din coasta lui Adam (Geneza 2:21-23), nu din nimic, tot la fel Isus a fost creat dintr-o parte din substanţa spirituală a Tatălui, iar după cum Eva este chipul bărbatului (asemănarea lui), nu este identic cu el, tot aşa Fiul este asemănător Tatălui, nu identic, nici ca poziţie nici ca atribute.
Tot la fel Duhul Sfânt, provine din substanţa Fiului, şi este asemănător cu Fiul nu egal cu El.

Astfel, în acel început, după Fiul, Dumnezeu prin Cuvântul Său (Fiul Său unic-născut) a creat/născut pe Duhul Sfânt.
Acest lucru este descris direct în 1Corinteni 2:10-12, NTTF – 2008: **„Nouă însă, Dumnezeu ni le-a descoperit prin Spiritul Lui; pentru că Spiritul**

cercetează toate, chiar şi adâncurile lui Dumnezeu. Pentru că, cine dintre oameni ştie cele ale omului; decât spiritul omului, cel ce este în el? Aşa şi pe cele ale lui Dumnezeu, nu le cunoaşte nici unu; decât Spiritul lui Dumnezeu. Dar noi nu am primit spiritul lumii; ci, Spiritul Cel din Dumnezeu; ca să le ştim pe cele dăruite nouă de Dumnezeu”. Deci Duhul Sfânt nu există din veşnicie, El are un moment al venirii Lui în existenţă, El are un început, El este un Spirit ce a ieşit **din** Dumnezeu, a fost născut din Dumnezeu, El nu este fără început!

Alte texte clare sunt: 1Ioan 4:2; Apocalipsa 11:11, unde în greacă apare: **ek** = **din** – ca şi în 1Corinteni 2:12), arătând clar că Duhul Sfânt este **„din Dumnezeu”**! Deci Biblia afirmă negru pe alb, că Spiritul Sfânt a ieşit **„din Dumnezeu”**, dar prin Fiul deoarece toate sunt create prin Fiul (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17), cu excepţia Fiului care a fost creat direct de Tatăl, şi toată creaţia (inclusiv Fiul şi Duhul Sfânt) au fost creată în şase zile (Exod 20:11).

Duhul Sfânt este un spirit ieşit **indirect** din Dumnezeu, dar ieşit **direct** din Fiul, acest Duh a devenit o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul.

Totuşi pentru că Duhul Sfânt, provine direct din Fiul care este divin, şi Duhul Sfânt are o divinitate asemănătoare Fiului.

Astfel Tatăl l-a născut pe Fiul, şi prin Fiul a născut pe Duhul Sfânt, Duhul Sfânt este un derivat din Tatăl prin Fiul, dar îi poate manifesta/arăta pe amândoi. El nu a derivat direct din substanţa Tatălui ca şi Cuvântul, Fiul Său unic-născut; ci, indirect din substanţa Tatălui, şi direct din substanţa Fiului.

Fiul este supus Tatălui, iar Duhul Sfânt este supus Fiului, Fiul şi Duhul Sfânt, sunt supuşi amândoi Tatălui.

Dumnezeu (Tatăl) este substanţă întreagă (Ioan 4:24; 1Corinteni 15:28), Fiul este derivat din Tatăl, o parte din substanţa Tatălui, rezultând Fiul, care recunoaşte că Tatăl este mai mare ca El (Ioan 14:28). Apoi o parte din substanţa Fiului, s-a multiplicat, rezultând mai o persoană: Duhul Sfânt, care este supus Fiului, şi astfel Fiul este mai mare ca El, deoarece Duhul îi este inferior şi supus Fiului (Ioan 16:13-15).

Observaţi cum au înţeles acest lucru, unii dintre ‚părinţii bisericii’ timpurii:

Tertulian (160-240 d.C.), în lucrarea **Împotriva lui Praxeas**, el arată că Fiul este diferit de Dumnezeul Atotputernic şi subordonat lui, spunând: *„Tatăl este substanţa întreagă, dar Fiul este un derivat şi o porţiune din întreg, aşa cum recunoaşte El Însuşi: ‘Tatăl este mai mare decât Mine’. . . . Astfel, Tatăl este distinct de Fiul, fiind mai mare decât Fiul, după cum Cel care naşte este unul, şi Cel care este născut este altul; de asemenea, Cel care trimite este unul, şi Cel trimis este altul; şi, iarăşi, Cel care face este unul, iar Cel prin care este făcut lucrul este altul”*. [sublinierile îmi aparţin].

În lucrarea **Împotriva lui Hermogene** el a scris: *„N-ar trebui să presupunem că există vreo altă fiinţă, afară numai de Dumnezeu, care să fie ne-născută şi necreată. . . . Cum s-ar putea ca cineva, exceptându-l pe Tatăl, să fie mai bătrîn şi din acest motiv cu adevărat mai nobil, decât Fiul lui Dumnezeu,*

Cuvântul unic-născut şi întâi-născut? . . . că [Dumnezeu], care nu a avut nevoie de un Făcător ca să-l aducă în existenţă, va fi cu mult mai înalt în rang decât acesta [Fiul], ce a avut un autor care să-l aducă în existenţă".
Origene (185-254 d.C.). Teolog din Alexandria care a apărat Creştinismul prin scrierile sale. A fost un învăţat şi teolog creştin şi unul din cei mai reputaţi Sfinţi Părinţi ai Bisericii.
Origene însă a mai spus şi că: *„Tatăl şi Fiul sunt două substanţe...sunt două lucruri în ceea ce priveşte esenţa lor". „Şi că în comparaţie cu Tatăl,* [Fiul] *este o sursă de lumină foarte mică".*
În cartea: **Viaţa lui Constantin Cel mare**, de Eusebiu de Cezareea [EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ŞI DE MISIUNE AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE BUCUREŞTI – 1991]
„Fiul nu este de aceeaşi natură cu Tatăl, ci produsul voinţei sale libere, iar Duhul Sfânt este creaţia Fiului." [sublinierea îmi aparţine].
Novaţian, a scris în 235 d.C. În teologia lui Novaţian, acesta considera că Hristos este subordonat Tatălui, iar Duhul Sfânt este subordonat lui Hristos. Scriind despre Persoana Duhului, Novaţian notează: *„Paracletul a primit mesajul Sau de la Hristos. Deci, daca El l-a primit de la Hristos, atunci Hristos este mai mare decât Paracletul, altfel Paracletul nu ar primi de la Hristos dacă nu ar fi mai mic decât El. Aceasta inferioritate a Paracletului demonstrează imediat căci Hristos, de la care El primeşte mesajul Sau, este Dumnezeu. Aici deci, avem o mare marturie despre divinitatea lui Hristos şi descoperim ca Paracletul este mai puţin decât El (Iisus)."* [*cf. Trinitate 18*].
Papias (cca. 70 - 165 d.C.), care era un asociat al lui Policarp, despre care se spune că a învăţat de la apostolul Ioan spune: *„Prezbiterii, ucenicii apostolilor, spun că aceasta este ordinea şi modul de aranjare a celor mântuiţi şi că ei înaintează prin treptele acestei vieţi; mai mult, ei se înalţă la Fiul prin Duhul şi la Tatăl prin Fiul".*
Astfel atât Fiul cât şi Duhul Sfânt au moştenit cu ocazia naşterii sau creierii lor, calităţile Celui din care provin, Fiul a moştenit calităţile Tatălui (cu câteva excepţii: vârsta, existenţa prin Sine, etc.), Duhul Sfânt a moştenit calităţile Fiului (cu câteva excepţii: vârsta, Fiul a venit în existenţă înaintea Duhului, faptul că Fiul este singurul născut direct din Tatăl, şi este mai aproape de Tatăl decât Duhul Sfânt, etc.).
În plus, având în vedere că: Tatăl este substanţă întreagă, Fiul o mică parte din substanţa Lui, iar Duhul Sfânt, o mică parte din substanţa Fiului, arată inegalitatea lor în ce priveşte substanţa.
În ce priveşte poziţia este clar ca Fiul este supus Tatălui care L-a născut/creat, iar Duhul Sfânt supus Tatălui şi Fiului, din care provin (din Tatăl indirect, din Fiul direct).
Tatăl pentru Isus este: Capul, Stăpânul şi Dumnezeul Lui (1Corinteni 11:3; comp. Fapte 4:27,30 cu 1Timotei 6:15,16; Ioan 20:17; Efeseni 1:17; Apocalipsa 3:12).

Tatăl pentru Duhul Sfânt este: Tată (Evrei 12:9), Stăpân (1Timotei 6:15,16), El Îl trimite pe Duhul Sfânt în lucrări în Numele Fiului (Ioan 14:26).
Iar Fiul, Isus Cristos pentru Duhul Sfânt este: Domn, Stăpân (1Corinteni 8:6; Efeseni 4:4-6; Iuda 1:4), şi Fiul Îl trimite pe Duhul Sfânt în lucrări de la Tatăl (Ioan 15:26; 16:7). Iar Fiul îi dă din lucrările primite de El de la Tatăl, iar Duhul Sfânt Îl glorifică pe Isus (Ioan 16:13-15).
Având în vedere aceste lucruri, înţelegem de ce, Fiul este un indicator spre Tatăl, prin El Îl cunoaştem pe Tatăl, fiind cel mai aproape de Dumnezeu în atribute, iar Duhul Sfânt este un indicator spre Cristos, prin Duhul Sfânt suntem mai aproape de Fiul.
Dumnezeu putea naşte/crea din substanţa Lui, doar fiinţe asemănătoare cu El (aşa cum este Isus), dacă Dumnezeu ar fi creat din nimic, acea creatură nu i-ar mai putea spune: *Tată*, şi nu ar mai fi fost numită *Fiu*, şi nu ar mai fi venit în existenţă *din* Dumnezeu, căci ar fi fost din nimic.
Însă ca toată creaţia să provină direct sau indirect din Dumnezeu, după cum spune Biblia: **„Din El, prin El şi pentru El sunt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin”** (Romani 11:36; vezi şi: 1Corinteni 8:6; 11:12; 2Corinteni 5:18; unde apare **ek** = **din**, tradus cu **„de la”**, de traducători); a fost necesar creerea unor divinităţi inferioare: Fiul, Duhul Sfânt, îngerii, ca să creeze o diversitate de creaţii de la cele mai superioare la cele inferioare. Dumnezeu din El nu ar fi putut da naştere decât la FII asemănători Lui. Dar aceste divinităţi inferioare care provin din Dumnezeu, indirect, pot da naştere la creaturi inferioare.
Revenind la Duhul Sfânt, Biblia nu greşeşte când afirmă că Dumnezeu şi Isus locuiesc în credincios prin Duhul (Ioan 14:20; 15:4; 17:23; Romani 8:9,10; Efeseni 3:17; Coloseni 1:27; 2Timotei 1:14; 1Ioan 3:24), pentru că Duhul moştenind divinitatea lor, chiar dacă nu într-un mod 100% Îi poate reprezenta pe pământ.
Comunicarea fiinţelor spirituale se poate face şi prin gând (telepatic), Tatăl îi spune: Fiului, Fiul: Duhului, în unele cazuri Duhul Sfânt le transmite: îngerilor, iar fie Duhul Sfânt, fie îngerii acţionează în Numele lui Dumnezeu cu identitatea Lui, manifestându-L pe Dumnezeu, deoarece atât Duhul cât şi îngerii, poartă chipul lui Dumnezeu mai mult decât oamanii perfecţi ca Adam şi Eva înainte de căderea în păcat.
Dacă noi ca creaturi imperfecte şi păcătoase, şi cu mult mai limitate ca Duhul Sfânt sau îngerii, îl putem manifesta pe Fiul şi pe Tatăl (Galateni 1:15-16), cu mult mai mult atunci Duhul Sfânt Îl poate manifesta pe Dumnezeu.

Duhul Sfânt ca Duh al lui Dumnezeu şi a lui Cristos
Doar dacă cercetăm Scripturile fără prejudecăţi şi dacă primim revelaţie de la Dumnezeu, putem înţelege cine este Spiritul Sfânt, putem fi luminaţi şi putem interpreta corect Scripturile spre viaţa veşnică.

Mulţi sunt tentaţi să interpreteze expresiile: **„Duhul Tatălui”** (Matei 10:20); **„Duhul Fiului”** (Galateni 4:6); **„Duhul lui Dumnezeu”** (1Corinteni 7:40); **„Duhul lui Cristos”** (Romani 8:9); **„Duhul lui Isus”** (Fapte 16:7); ca fiind spiritul propriu al persoanei respective. Ca şi cum Duhul Sfânt NU ar fi o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul, ci doar spiritul persoanei Tatălui, sau spiritul persoanei Fiului.

Dar expresia: **„Duhul LUI Dumnezeu”**, nu se referă la Duhul Lui personal, deoarece fiinţele spirituale nu au un duh; ci, ele însele sunt duhuri, doar oamenii care sunt carne au duhuri.

Dacă prin ‚Duhul lui Dumnezeu’, am înţelege: Duhul unei persoane, Duhul propriu al lui Dumnezeu, atunci ar trebui să interpretăm în acelaşi sens şi **„cele şapte <u>Duhuri ale lui Dumnezeu</u>”**, ca fiind duhurile Lui proprii, ceea ce ar încurca şi mai mult această explicaţie.

În plus, ar trebui să existe două duhuri: Duhul propriu al Tatălui, şi Duhul propriu al Fiului, cei doi nu sunt identici, şi nu au acelaşi: Sine; ci, sunt două persoane distincte şi ar trebui să fie două duhuri distincte. Dar nu aşa stau lucrurile, deoarece există un singur Duh: Duhul Sfânt, care este Duhul Sfânt al lui Dumnezeu (Efeseni 4:30), iar Duhul lui Dumnezeu este şi Duhul lui Cristos (Romani 8:9).

‚Duhul lui Dumnezeu’ şi ‚Duhul lui Isus’[11] nu are sensul de duh al unei persoane; ci, aceste expresii, identifică un Duh ieşit din Tatăl prin Fiul, care după ieşire, a devenit o persoană distinctă de ei, care a moştenit de la amândoi personalitatea, astfel putând să-i arate/exprime, să manifeste prezenţa Lor şi astfel acest duh poate fi numit, atât: Duhul Sfânt, cât şi Duhul Tatălui (căci a ieşit din Tatăl), cât şi Duhul Fiului (căci a ieşit prin Fiul).

Expresia ‚Duhul lui Dumnezeu’ sau ‚Duhul lui Cristos’, se referă la faptul că Duhul Sfânt a fost creat de Tatăl prin Fiul, astfel îi aparţine lor, fiind proprietatea Lui, un duh supus şi ascultător, dar care în multe ocazii nu se manfestă pe Sine; ci pe Ei. Duhul Sfânt poate să vină ca Duh al Tatălui sau al Fiului, deoarece a fost creat din substanţa Fiului, substanţă care a derivat din substanţa Tatălui şi îi poate manifesta/arăta pe Ei.

Duhul Sfânt o persoană spirituală distinctă de Tatăl şi Fiul:

Modaliştii neagă că Duhul Sfânt ar fi o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul, şi că ar fi o divinitatea inferioară Tatălui şi Fiului, dar ce spune Biblia?

1) Persoana Spiritului Sfânt a putut fi văzută de către diferiţi oameni ca distinctă de Tatăl şi Fiul:

a) Ioan Botezătorul L-a văzut sub formă de porumbel (Matei 3:16,17).

2) Duhul Sfânt este distinct de Tatăl şi Fiul:

a) ca persoane (Ioan 16:12-15; 2Corinteni 13:14)

---

[11] Expresia: **„duhul Său”**, în anumite pasaje se referă la duhul de om al lui Isus, cu siguranţă că duhul pe care îl are orice om, şi pe care l-a avut şi Isus când a fost în carne, când a fost om (Marcu 2:8; 8:12).

b) în lucrare, poziţie sau funcţie (1Corinteni 12:4-6; Efeseni 4:4-6).
c) în închinare (Romani 15:30; Efeseni 2:18; 3:14; 5:20; 6:18).
3) Duhul Sfânt este un altul decât Isus:
a) Duhul Sfânt este un altul decât Isus, un alt Mângâietor (Ioan 14:16,17; 16:7).
b) a huli pe Fiul are consecinţe diferite cu a huli pe Duhul Sfânt (Matei 12:31-32; Marcu 3:28-30; Luca 12:10).
4) Duhul Sfânt are un Sine propriu:
a) Duhul Sfânt are un Sine propriu, El pune deoparte, El trimite sau însărcinează oameni (Fapte 10:19-20; 13:2-4).
Să analizăm aceste argumente punct cu punct:

1) Persoana Spiritului Sfânt a putut fi văzută de către diferiţi oameni ca distinctă de Tatăl şi Fiul:

a) Ioan Botezătorul L-a văzut sub formă de porumbel:
În Matei 3:16-17; Marcu 1:10; Luca 3:22; Ioan 1:32-33, este relatat cum Fiul s-a botezat în Iordan de către Ioan Botezătorul, Tatăl vorbeşte din cer, iar Duhul Sfânt în chip de porumbel s-a coborât peste Isus sub formă de porumbel peste Isus, iată cele trei persoane!
Faptul că aceste persoane sunt distincte, reiese şi din ce spune Tatăl: **„Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”** Dacă Fiul era doar o manifestare a lui Dumnezeu, atunci Dumnezeu este un egoist care se iubeşte pe Sine, care se lăuda singur (com. cu Proverbe 27:2), dar pentru că Fiul era o altă persoană, Tatăl Îl iubea, şi îşi găsea plăcerea în El.

2) Duhul Sfânt este distinct de Tatăl şi Fiul:

a) Duhul Sfânt este distinct ca persoană de persoanele: Tatălui şi al Fiului:
Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt trei persoane diferite. În toate lucrările este implicat Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt (Ioan 10:30; Romani 15:30; 1Corinteni 12:4-6; 2Corinteni 13:14; Efeseni 4:4-6; 1Ioan 5:6-8).
Priviţi prin prisma individualităţii, Ei sunt trei duhuri, trei persoane distincte, fiecare cu individualitatea Lui, din perspectiva lucrării şi a comuniunii dintre ei, ei sunt în unitate, în gândire, în lucrare, etc. Fără ca Fiul să devină Tată sau Duh Sfânt. Fără ca Duhul Sfânt să devină Tată sau Fiu. Ci, Tatăl este Tatăl, Fiul este Fiu, Duhul Sfânt este Duhul Sfânt.
Astfel, în nici o lucrare nu putem despărţi pe Fiul de Tatăl şi Duhul Sfânt, cei trei chiar dacă nu sunt egali (Ioan 14:28; 1Corinteni 11:3; Ioan 16:13-15), sunt una, adică în unitate (Ioan 10:30), aşa cum şi noi când ascultăm de Ei, suntem una cu Ei (Ioan 17:20-24).
Ioan 16:12-15: **„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. <u>Când va veni mângâietorul</u>, Duhul adevărului, are să vă <u>călăuzească</u> în tot adevărul; căci El <u>nu va vorbi de la El</u>, ci <u>va vorbi tot ce va fi auzit</u> şi vă va descoperi lucrurile viitoare. <u>El Mă va proslăvi</u>, pentru**

că <u>va lua din ce este al Meu</u> şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că <u>va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi</u>”.
În timp ce Domnul Isus, nu a putut să-i înveţe anumite lucruri datorită limitelor ucenicilor, ei nu puteau duce (purta) atunci anumite adevăruri, atunci când va veni Mângâietorul ei urmau să fie călăuziţi de Acesta în tot adevărul.
Este interesant că Mângăietorul, este numit şi Duhul Adevărului, deoarece El este un Duh care învaţă adevărul. Însă, acest Duh este un Duh distinct de Cristos ca duh, şi Duhul Adevărului, **„nu va vorbi de la El”**, urmând modelul lui Isus, care nici El nu a vorbit de la El (Ioan 12:49). După cum Isus a învăţat ceea ce Tatăl i-a transmis, ce Tatăl L-a învăţat (Ioan 8:28), i-a poruncit (Ioan 12:49; 14:31).
Mângâietorul va face la fel, dar raportat la Cristos. Dacă Fiul este învăţat de Tatăl şi este supus Lui, Duhul Sfânt Îi este supus lui Cristos şi învaţă de la El.
Apoi Mângâietorul vorbeşte **„tot ce va fi auzit”**, El nu vorbeşte de la Sine, da Mângâietorul are un Sine, dar El nu vorbeşte de la Sine, ci ceea ce aude de la Cristos.
Textul spune clar: **„El** [Mângâietorul] **Mă va proslăvi”**, dacă Duhul Adevărului, Mângâietorul este Însuşi Dumnezeu, şi Cristos este Însuşi Dumnezeu, cum poate Duhul să-L proslăvească pe Cristos? Înseamnă aceasta că Dumnezeu se proslăveşte pe Sine? Sau însemnă că Duhul (o persoană) Îl proslăveşte pe Isus (o altă persoană)? Cu siguranţă, după cum Fiul Îl premăreşte pe Tatăl (Ioan 8:49; 12:28; 17:1), Duhul Sfânt (o altă persoană) Îl premăreşte pe Fiul.
Faptul că este o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul reiese clar din cuvintele: „[Mângâietorul] **<u>va lua din ce este al Meu</u>** [a lui Isus] **şi vă va descoperi. Tot ce are Tatăl, este al Meu; de aceea am zis că <u>va lua din ce este al Meu şi vă va descoperi</u>”**.
Dacă, citim contextul dinainte, v.7-13, în care Isus vorbeşte de faptul că este de folos ca El să plece, deoarece aşa va veni Mângâietorul, care va dovedi lumii: păcatul, dreptatea şi judecata, iar pe ucenicii Domnului îi va călăuzi în tot adevărul.
Domnul Isus avea slujba de Mângâietor cât timp a fost pe pământ (Matei 12:1-7; 26:10; Marcu 6:34; Luca 9:11; Ioan 11:19-26), să le vestească şi să-i călăuzească (conducă) El în tot adevărul, să convingă lumea de păcatul ei (Ioan 1:7,9; 3:17-21; 7:7; 12:35,36,46; 14:6).
Dar erau unele lucruri pe care ei nu le puteau înţelege atunci (v.12), de aceea era de folos, ca să vină Duhul Adevărului, să i-a din ceea ce este al lui Isus, adică din *‚slujba de Învăţător, Mângâietor de Călăuzitor’*, şi să le vestească lucrurile viitoare şi să-i conducă în tot adevărul.
Astfel, în acest context, Isus spune **„Tot ce are Tatăl, este al Meu”**, El se referă la rolurile sau funcţiile Tatălui de a stăpâni Cuvântul şi al comunica (Ioan 17:7-10), funcţie pe care i-a dat şi Fiului. Astfel Isus a primit rolul de a

comunica adevărul (v.9), iar Duhul Sfânt a primit această funcţie (lucrare), după înălţarea lui Isus, şi ne va descoperi viitorul călăuzindu-ne în tot adevărul.
În Ioan 16:13-15, este atât de clar că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt trei persoane distincte. Tatăl îi dă slujbele de slujire a copiilor Lui, Fiului, Fiul dă **din** aceste slujbe Duhului Adevărului, Mângâietorului, iar acesta ne slujeşte pe noi. Tatăl îi dă învăţătura adevărului Fiului, Fiul i-o dă Mângâietorului, iar Acesta ne călăuzeşte pe noi în tot adevărul şi ne vesteşte (descoperă) lucrurile viitoare.
Raportat la Fiul - Duhul Adevărului, Mângâietorul face următoarele lucruri: *va veni* în locul Lui; nu *va vorbi* de la Sine, ci din cele *auzite* de la Fiul, va descoperi şi călăuzi (creştinilor) în tot adevărul, pentru că va lua din ce este (slujbele) a lui Cristos.

Un alt argument este cel din 2Corinteni 13:14, unde din nou cele trei fiinţe divine, sunt descrise prin cuvintele: **„Harul Domnului Isus Hristos şi dragostea lui Dumnezeu şi împărtăşirea Sfântului Duh, să fie cu voi cu toţi! Amin”**.
Iată că unul este Domn şi anume Isus, altul este Dumnezeu şi anume Tatăl (distinct de Isus Cristos şi de Duhul Sfânt, deci nici Cristos, nici Duhul Sfânt nu fac parte din Fiinţa lui Dumnezeu), şi altul este Duh, şi anume Sfântul Duh (vezi şi Efeseni 4:4-6).

b) Cei trei sunt distincţi în lucrare şi poziţie:
În 1Corinteni 12:4-6, se afirmă: **„Sunt felurite daruri, dar este acelaşi Duh; Sunt felurite slujbe, dar este acelaşi Domn; Sunt felurite lucrări, dar este acelaşi Dumnezeu, care lucrează totul în toţi”**.
Iată în poporul lui Dumnezeu, Duhul Sfânt dă darurile, Domnul Isus dă slujbele, iar Dumnezeu Tatăl face lucrările (prin Fiul, Duhul Sfânt, îngeri, oameni), de aceea toată slava I se dă Lui în veci vecilor prin Fiul şi Duhul Sfânt.
Am văzut deci, lucrări distincte, făcute de persoane distincte.
În Efeseni 4:4-6, se spune: **„Este un singur trup, un singur Duh, după cum şi voi aţi fost chemaţi la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credinţă, un singur botez. Este un singur Dumnezeu şi Tată al tuturor, care este mai presus de toţi, care lucrează prin toţi şi care este în toţi”**.
Iată Duhul Sfânt este numit 'un singur Duh', în sensul de un singur Duh Sfânt nu mai multe Duhuri Sfinte. El este unic în poziţia şi lucrarea Lui. Fiul lui Dumnezeu, Isus, are poziţia de 'Domn', iar Tatăl poziţia de 'Dumnezeu', un Dumnezeu suprem care este mai presus de toţi şi Tată al tuturor, căci El este **„Tatăl duhurilor”** (Evrei 12:9), atât Tatăl lui Isus (Ioan 20:17; Efeseni 1:17), a Duhului Sfânt şi a altor creaturi spirituale. Îngerii fiind numiţi: 'fii ai lui Dumnezeu' (Iov 1:6; Daniel 3:25,28).

c) Cei trei sunt distincţi în închinare:
Pavel spune în Romani 15:30 NTR: **„Vă îndemn, fraţilor, <u>prin Domnul nostru Isus</u> Cristos şi <u>prin dragostea Duhului</u>, să vă luptaţi împreună cu mine în rugăciuni <u>către Dumnezeu</u> pentru mine”**. Cele mai bune traduceri din română traduc cu **„prin”** (BB 2001; NTTF – 2008; CLV; SCC), nu cu **„pentru”** ca BC şi BCR. În limba greacă, apare: **„dia”** = prin.
Iată apostolul neamurilor, îndeamnă pe creştini din Roma să se lupte pentu el în rugăciuni, ca să scape de iudeii necredincioşi; şi ca slujba de ajutorare materiale pentru fraţii din Ierusalim să fie bine primită. Să se lupte rugându-se **prin** Domnul Isus, şi **prin** dragostea Duhului, la Dumnezeu. Iată Fiinţa lui Dumnezeu distinctă de Domnul Isus şi de Duhul Sfânt!
Din acest pasaj, reiese că cei trei sunt distincţi în închinare, Tatăl ascultă rugăciunile în calitate de Dumnezeu, în final rugăciunea trebuie să ajungă la El, dar va ajunge doar prin Isus, a doua persoană divină, şi prin Duhul Sfânt.
Şi mai clar reiese din Efeseni 2:18: **„Căci prin El** [Isus] **şi unii** [evreii] **şi alţii** [neamurile] **avem intrare la Tatăl, într-un Duh** [prin Duhul Sfânt]**”**.
Cele trei persoane implicate în închinarea noastră, sunt foarte clar prezentate aici, prin Isus, avem intrare la Tatăl, prin un Duh.
Iată prin Fiul şi Duhul Sfânt ajungem la Dumnezeu Tatăl (vezi şi Efeseni 3:14; 5:20; 6:18).
De ce modaliştii se roagă prin Isus dacă acesta nu este Altul, o persoană distinctă de Dumnezeu? Se ştie că un Mijlocitor este un Altul care pledează pentru cauza celui ce se roagă, şi Mijlocitorul nu poate fi Acelaşi cu Dumnezeul la care se roagă (comp. cu 1Timotei 2:5)!

3) Duhul Sfânt este un altul decât Isus:

a) Duhul Sfânt este un altul decât Isus, un alt Mângâietor:
Ioan 14:16-17: **„Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi El <u>vă va da un alt mângâietor</u>** (Greceşte: Paraclet, apărător, ajutor)**, care să rămână cu voi în veac”**. Domnul Isus, în noaptea când a fost vândut pentru 30 de monede de argint, le spune aceste lucruri celor 11 ucenici (discipoli) fideli ai Lui. El le spune că se duce în cer să le pregătească un loc (v.2,3), însă nu-i va lăsa singuri; ci, se va ruga Tatălui, ca să trimită pe altcineva în locul Lui, pe **Mângâietorul**, care să rămână cu ei pentru totdeauna.
Isus printre rolurile multe ce le-a avut pe pământ, a avut şi rolul de Mângâietor, adică avocat, apărător, etc. (comp. Luca 4:16-22 cu 1Ioan 2:1). El va trimite pe Duhul Adevărului în locul Lui, un fel de înlocuitor al Lui, nu diferit de Isus ca calitate de a mângâia, diferit numeric însă, în sensul că Duhul Adevărului este *un altul*, distinct de Domnul Isus. Paracletul este *un altul* care va mângâia ca Domnul Isus, el nu diferă în slujbă, având aceiaşi slujbă, dar este *un altul*, adică o altă persoană. Dacă Paracletul este doar o manifestarea lui Cristos, El nu este un altul; ci, este tot Cristos în altă formă de existenţă, ca prezenţă

spirituală şi nu ca om, numai în cazul în care Paracletul este o altă persoană, El este **„un alt mângâietor”**.
Ioan 16:7-11: **„Totuşi, vă spun adevărul: Vă este de folos să Mă duc; căci, <u>dacă nu Mă duc Eu, mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, vi-L voi trimite</u>. Şi <u>când va veni El, va dovedi lumea vinovată</u> în ce priveşte păcatul, neprihănirea şi judecata. În ce priveşte păcatul: fiindcă ei nu cred în Mine; în ce priveşte neprihănirea: fiindcă Mă duc la Tatăl şi nu Mă veţi mai vedea; în ce priveşte judecata: fiindcă stăpânitorul lumii acesteia este judecat”**. În acest pasaj, Domnul spune clar că le este de folos ucenicilor să plece, pentru că doar aşa poate să-l trimită pe Mângâietorul, un Duh care va veni la ei şi va ţine locul lui Cristos. Este acest Duh, tot Cristos, tot Tatăl?
În acest caz Domnul nu putea vorbi de o plecare a Lui şi de o venire a altcuiva, şi atunci nu ar fi putut spune: **„dacă nu Mă duc Eu, mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Mă duc, <u>vi-L voi trimite</u>”.**
Doar dacă Mângâietorul este o altă persoană, El este în imposibilitate de a veni pe pământ, atât timp cât Isus Mângâietrul era cu ei.
b) a huli pe Fiul are consecinţe diferite cu a huli pe Duhul Sfânt:
Matei 12:31-32: **„De aceea vă spun: <u>Orice păcat şi orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva Duhului Sfânt nu le va fi iertată</u>. <u>Oricine va vorbi împotriva Fiului omului, va fi iertat; dar oricine va vorbi împotriva Duhului Sfânt, nu va fi iertat</u> nici în veacul acesta, nici în cel viitor”**. (vezi şi Marcu 3:28-30; Luca 12:10). Iată un text, care diferenţează clar pe Duhul Sfânt de Fiul, oricine huleşte pe Isus, poate fi iertat, dar cine huleşte pe Duhul Sfânt nu poate fi iertat. Este clar că Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt aceiaşi persoană!
De ce hula împotriva Duhului Sfânt este atât de gravă?
Deoarece Duhul Sfânt este Mijlocitor în rugăciune (Romani 8:26-27; Efeseni 2:18; 6:18). Dacă Fiul este singurul Mijlocitor între oameni şi Dumnezeu (1Timotei 2:5), Duhul Sfânt este singurul Mijlocitor între oameni şi Cristos, pentru că nu putem ajunge la Cristos decât prin Duhul Sfânt (comp. cu 1Corinteni 12:3). Astfel, deoarece o dată ce hulim Duhul Sfânt nu mai putem avea acces la Fiul, implicit nu mai avem acces nici la Tatăl şi suntem pierduţi.
Căci nu mai este cine să transmită rugăciunile noastre, pentru că noi să ne rugăm prin Duhul Sfânt (Efeseni 6:18; Iuda 1:20).

4) Duhul Sfânt are un Sine propriu, şi El trimite oameni:

Duhul Sfânt are un **Eu** sau un **Sine propriu**, precum şi poate trimite oameni într-o anumită misiune sau lucrare.
În Fapte 10:19-20, se spune: **„Şi pe când se gândea Petru la vedenia aceea, <u>Duhul i-a zis</u>: „Iată că te caută trei oameni; scoală-te, pogoară-te şi du-te cu ei, fără şovăire, <u>căci Eu i-am trimis</u>.”**
Iată Petru aude glasul Duhului Sfânt, care îi spune că îl caută nişte oameni şi să meargă cu ei, iar în final îi spune: **„Eu i-am trimis”** , deci nu Tatăl sau Fiul; ci, Duhul Sfânt i-a trimis pe cei doi slujitori ai lui Corneliu.

În Fapte 10:3-8, se arată că un înger îi apare la Corneliu, şi îi spune să trimită după Petru. Corneliu trimite doi slujitori ai lui după Petru. Însă conform cu v.19,20, Duhul Sfânt a trimis oamenii nu îngerul sau Corneliu, care este adevărul?
Duhul Sfânt care fiind în locul lui Cristos pe pământ supraveghează lucrarea şi se foloseşte de îngeri şi oameni, în cazul acesta de un înger care i-a vorbit lui Corneliu, iar Corneliu slujitorilor lui.
Faptul că Duhul Sfânt are un Sine sau Eu propriu indică astfel că El este o persoană!
În mod asemănător, în Fapte 13:2-4, găsim din nou, trimiterea Duhului Sfânt. Acolo se relatează: **„Pe când slujeau Domnului şi posteau, Duhul Sfânt a zis: „<u>Puneţi-Mi deoparte pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat</u>." Atunci, după ce au postit şi s-au rugat, şi-au pus mâinile peste ei şi i-au lăsat să plece. <u>Barnaba şi Saul, trimeşi de Duhul Sfânt</u>, s-au coborât la Seleucia şi de acolo au plecat cu corabia la Cipru"**. Iată **„Barnaba şi Saul, trimeşi de Duhul Sfânt"**.
Biblia spune că Dumnezeu vorbeşte prin Duhul Sfânt (Fapte 4:24-25), sau că Domnul Isus vorbeşte prin Duhul Sfânt (Fapte 1:2). Dar tot Biblia spune că Duhul Sfânt vorbeşte (Fapte 13:2-4). Aceste adevăruri indică că Duhul Sfânt este o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul, o dată ce Tatăl vorbeşte prin ea, altădată Fiul, şi altădată chiar Duhul Sfânt Însuşi vorbeşte!
De foarte multe ori în Scripturi, **Duhul Sfânt Însuşi vorbeşte**: Matei 10:20; Fapte 8:29; Fapte 10:19-20; 11:12; 13:2,4; 20:28; 21:11; 28:25; 1Timotei 4:1; Evrei 3:7; 10:15; Iacob 4.5; Apocalipsa 2:7,11,17,29; 3:6,13,22; 14:13; 22:17.
Dar problema acestui text pentru cei ce susţin că Duhul Sfânt este: o manifestare a lui Dumnezeu, şi nu persoană distinctă de Tatăl şi Fiul, este că Duhul Sfânt nu doar că a vorbit; ci, El a spus: **„Puneţi-<u>Mi</u> deoparte"**, cu alte cuvinte El a spus: *„puneţi-mi <u>Mie</u> deoparte"*.
În limba română: **„puneţi-mi"**, are sensul: *„puneţi-mi mie"*, arătând că este o persoană şi are un Sine sau Eu propriu.
Duhul Sfânt, a utilizat pronumele personal grecesc: **„moi"**, care are sensul: *Eu, pentru mine, al meu, mie*. Într-un singur pasaj mai apare **„moi"**, în Luca 9:38, unde tatăl unui demonizat, spune despre fiul lui demonizat care era o persoană: **„Te rog să priveşti la fiul <u>meu</u>** [gr. **moy**], **pentru că <u>îmi</u>** [gr. **moi**] **este singur-născut"** (NTTF – 2008).
Iată că sensul lui moi este: meu, al meu, mie, arătând că este vorba de o persoană.
De fapt, în Traducerea Bibliei, NT – 2002, este redat astfel: **„<u>Puneţi-i deoparte, pentru mine</u>, pe Barnaba şi pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat"**.
Iată Duhul Sfânt vorbeşte, şi vorbeşte despre El ca persoană: **„pentru mine"**. Pentru ce să-i pună deoparte? Textul răspunde: **„pentru lucrarea la care <u>i-am</u> chemat"**. Cu alte cuvinte: *„la lucrarea pe care Eu i-a chemat"*.
În concluzie, argumentele sunt covârşitoare, Duhul Sfânt este o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul.

Duhul Sfânt este divin, dar este El egal cu Tatăl şi Fiul?

Modaliştii susţin că Duhul Sfânt este Însuşi Dumnezeu! Ei aduc anumite argumente pe care dorim să le analizăm în continuare:

Analiza argumentelor că Duhul Sfânt este Dumnezeu:

Argumentele precum că Duhul Sfânt este Însuşi Dumnezeu, le putem împărţii în mai multe părţi:

a) Texte din care se deduce că Duhul este Dumnezeu.

b) Texte din care se deduce că Duhul este Iehova

c) Texte unde Duhul este prezentat, ca făcând lucrări, ce le poate face doar Dumnezeu.

d) Concluzie.

Să luăm pe rând argumentele:

a) Texte din care se deduce că Duhul Sfânt este Dumnezeu:

- 🕮 Fapte 5:1-4: **„Dar un om, numit Anania, a vândut o moşioară, cu nevastă-sa Safira, şi a oprit o parte din preţ, cu ştirea nevestei lui; apoi a adus partea cealaltă şi a pus-o la picioarele apostolilor. Petru i-a zis: „Anania, pentru ce ţi-a umplut Satana inima ca să minţi pe Duhul Sfânt şi să ascunzi o parte din preţul moşioarei? Dacă n-o vindeai, nu rămânea ea a ta? Şi, după ce ai vândut-o, nu puteai să faci ce vrei cu preţul ei? Cum s-a putut naşte un astfel de gând în inima ta? N-ai minţit pe oameni, ci pe Dumnezeu."**

În acest pasaj se spune că Anania l-a minţit pe Duhul Sfânt, iar mai târziu se spune că l-a minţit pe Dumnezeu, astfel se trage concluzia că Duhul Sfânt este Dumnezeu.

Atunci când Anania l-a minţit pe Duhul Sfânt, se spune că el nu a minţit pe oameni; ci, pe Dumnezeu; prin urmare dacă minţirea Duhului Sfânt este minţirea lui Dumnezeu se deduce faptul că Duhul Sfânt trebuie să fie Dumnezeu (Fapte 5:1-9).

Dar acest text se poate interpreta la fel de bine şi altfel, să dam un exemplu pentru a înţelege mai bine: *un om minte un înger al lui Dumnezeu care i s-a arătat, se poate spune despre acel om, că a minţit pe acel înger, dar se mai poate spune că l-a minţit pe Dumnezeu care a trimis înger, şi care se exprimă prin acel înger ca Theofanie, însă nu am trage concluzia că îngerul minţit este Însuşi Dumnezeu nu-i aşa?*

Tot la fel Anania a crezut că poate să înşele pe Dumnezeu, dar înşelând Duhul Sfânt, l-a înşelat implicit pe Dumnezeu. În v.9, se spune: **„Atunci Petru i-a zis: „Cum de v-aţi înţeles între voi să ispitiţi pe Duhul DOMNULUI?"** Atât Anania, cât şi Safira soţia lui Anania, au ispitit pe **„Duhul DOMNULUI"** (BCR). Iată cine este Duhul Sfânt! Nu este Însuşi DOMNUL, ci este **„Duhul DOMNULUI"**, adică un Duh ieşit din Dumnezeu care este proprietatea Lui, fără a fi însuşi DOMNUL!

- 📖 1Corinteni 3:16-17: **„Nu ştiţi că voi sunteţi Templul lui Dumnezeu şi că Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi? Dacă nimiceşte cineva Templul lui Dumnezeu, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este Sfânt: şi aşa sunteţi voi”**.
- 📖 1Corinteni 6:19-20: **„Nu ştiţi că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuieşte în voi şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu? Şi că voi nu sunteţi ai voştri? Căci aţi fost cumpăraţi cu un preţ. Proslăviţi, deci, pe Dumnezeu în trupul şi în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”**.

Modaliştii spun că în 1Corinteni 3:16, se spune că noi suntem temple ale lui Dumnezeu, iar în 6:19, că suntem temple ale Duhului Sfânt, astfel se trage concluzia că Duhul Sfânt este Dumnezeu, dar textul nu vrea să spună aceast lucru.

Observaţi textul şi contextul la ambele texte: 1Corinteni 3:16-17: **„Nu ştiţi că voi sunteţi <u>Templul lui Dumnezeu</u> şi că <u>Duhul lui Dumnezeu locuieşte în voi</u>? Dacă nimiceşte cineva <u>Templul lui Dumnezeu</u>, pe acela îl va nimici Dumnezeu; căci Templul lui Dumnezeu este Sfânt: şi aşa sunteţi voi.”**

În templul lui Dumnezeu din Ierusalim se cobora gloria lui Dumnezeu sub formă de nor (1Regi 8:10-11; Numeri 20:6)? Dacă spunem că Dumnezeu a locuit personal în templu, facem Cuvântul adevărului mincinos, care afirmă că Dumnezeu nu locuieşte în temple, Dumnezeu fiind de necuprins (Fapte 7:48-49). Să fie gloria lui Dumnezeu = Dumnezeu?

Revenind la textul din 1Corinteni, să nu uităm că şi trupul este templul **lui Dumnezeu**, dar şi Duhul care îl locuieşte, este tot al **lui Dumnezeu**, cu alte cuvinte proprietatea lui Dumnezeu este atât templul cât şi Duhului Sfânt care este trimis să-l reprezinte pe Dumnezeu, să-i manifeste prezenţa în corpul uman al creştinului.

Iar pasajul din 1Corinteni 6:19 precizează că: **„Nu ştiţi <u>că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt</u>, care locuieşte în voi <u>şi pe care L-aţi primit de la Dumnezeu</u>? Şi că voi nu sunteţi ai voştri?”** Astfel Duhul Sfânt nu este Dumnezeu; ci, El vine de la Dumnezeu, şi-l reprezintă pe Dumnezeu în noi. Duhul Sfânt vine **de la** Dumnezeu, deci nu este Dumnezeu, Duhul care vine, este Duhul lui Dumnezeu.

Observaţi cum locuieşte Dumnezeu în templu, locuieşte în mod **direct** sau **prin intermediul** a cuiva?

- 📖 Efeseni 2:22: **„Şi prin El şi voi sunteţi zidiţi împreună, ca să fiţi <u>un lăcaş al lui Dumnezeu, prin Duhul</u>.”** Adunarea este un locaş al lui Dumnezeu, dar Acesta locuieşte prin Duhul.
- 📖 1Ioan 3:24: **„Cine păzeşte poruncile Lui, rămâne în El şi El în el. Şi cunoaştem că <u>El rămâne în noi prin Duhul pe care ni L-a dat.</u>”** Dumnezeu locuieşte în noi prin Duhul, dar Dumnezeu nu este Duhul Sfânt; ci, Duhul Sfânt este Duhul lui Dumnezeu, în unele pasaje traducerea corectă ar fi 'un Duh de la Dumnezeu'!

În concluzie la aceste pasaje, templul este a lui Dumnezeu deoarece: El la trimis pe Duhul Sfânt în trupul creştinului ca să-L manifeste pe El, şi deoarece nu putem despărţi Theofania, de Dumnezeu, decât ca spirite numerice (Dumnezeu este un Spirit, care locuieşte în cer, Theofania este un alte Spirit care locuieşte în om), însă nu ca calitate, însuşiri, aceiaşi personalitate o are şi Dumnezeu şi Theofania pentru oameni. Doar raportată la Dumnezeu Însuşi, calităţile Theofaniei sunt mai slabe în intensitate ca Dumnezeu, după cum razele soarelui nu au lumina şi căldura la aceiaşi intensitate ca în astrul solar.
Există de asemenea diferite intensităţi în Theofanii, altfel Îl arată pe Tatăl: Fiul, altfel: Duhul Sfânt, altfel: îngerii. Este acelaşi Dumnezeu dar manifestat prin toţi copiii Lui, şi care lucrează prin toţi (1Corinteni 12:6; Efeseni 4:6), fără ca aceste persoane să fie egale cu Dumnezeu, şi egale între ele.

- 🕮 Ioan 1:12: **„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; născuţi nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu”** (vezi şi: 1Ioan 3:9; 4:7; 5:1,4,18).
- 🕮 Ioan 3:5-6: **„Isus i-a răspuns: „Adevărat, adevărat îţi spun, că, dacă nu se naşte cineva din apă şi din Duh, nu poate să intre în Împărăţia lui Dumnezeu. Ce este născut din carne, este carne şi ce este născut din Duh, este duh”** (1Petru 1:3,23).

Modaliştii spun că a fi născut din Dumnezeu, însemnă a fi născut din Duhul Sfânt. Astfel Duhul Sfânt este Dumnezeu, fiind egal în atribute, cu Tatăl şi Fiul. Dacă Duhul Sfânt este Însuşi Dumnezeul Cel Adevărat, atunci Domnul Isus Cristos nu este unicul Fiu (Ioan 1:14,18; 3:16-18) al lui Dumnezeu (gr. ***monogenes*** = unic născut, singur născut), ci şi noi suntem fii în acelaşi sens ca Cristos, pentru că ne-a născut Dumnezeu Însuşi adică Duhul Sfânt!
Însă dacă Duhul Sfânt nu este Dumnezeu Însuşi; ci, o divinitatea inferioară Tatălui şi Fiului, dar prin care se manifestă şi lucrează Dumnezeu atunci suntem fii de Dumnezeu, în mod indirect prin Fiul şi prin Duhul Sfânt, şi nu direct ca şi Domnul Isus Cristos, **întâiul născut** din Tatăl, venit în existenţă fără intermediari.
Putem înţelege cele două afirmaţii: **‚născuţi din Dumnezeu’**, **‚născuţi din Duhul’**, în sensul că atunci când lucrează Duhul Sfânt ca Theofanie, toată slava este dată lui Dumnezeu, ca şi cum Duhul nu El ar fi, nu El ar lucra, nu El ar naşte; ci, Însuşi Dumnezeu, El fiind ca o prelungire a Fiinţei lui Dumnezeu.
De fapt, Duhul Sfânt este numit în procesul naşterii: „sămânţă”, sămânţa lui Dumnezeu şi nu Însuşi Dumnezeu, in urmatoarele versete se spune:

- 🕮 1Petru 1:23: **„fiindcă aţi fost născuţi din nou nu dintr-o sămânţă, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi care rămâne în veac”**.
- 🕮 1Ioan 3:9: **„Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuieşte, pentru că sămânţa Lui rămâne în el; şi nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu”**.

Unii interpretează expresia: **„sămânţa”**, ca referindu-se la Cuvântul lui Dumnezeu nu la Duhul Sfânt. Însă naşterea din sămânţă divină, se face PRIN Cuvântul lui Dumnezeu. Astfel Cuvântul lui Dumnezeu este agentul sau canalul prin care este transmisă sămânţa de la Dumnezeu la om.
În limba greacă este **„dia”** = **prin**, astfel este clar că nu Cuvântul este sămânţa.
Din nou acest principiu reliefează cum a fost creat Duhul Sfânt. Din Dumnezeu iasă sămânţa (Duhul Sfânt) prin Cuvântul (Fiul) lui Dumnezeu.
Iată naşterea din Dumnezeu, însemnă naşterea dintr-o sămânţă dintr-un Duh care a ieşit din Dumnezeu şi care duce calităţile, însuşirile lui Dumnezeu în om.
Duhul Sfânt duce calităţile şi personalitatea lui Dumnezeu în om într-o anumită măsură, cât rezistă omul, care este atât duh cât şi carne.
Duhul Sfânt raportat la Dumnezeu este inferior şi nu este Dumnezeu în sens absolut, sau în deplinătatea cuvântului, însă Duhul Sfânt raportat la oameni, în lucrarea naşterii din nou, şi în alte lucrări, este Dumnezeu, El poate să ducă mai mult din Dumnezeu decât poate să reziste omul!

b) Analiza argumentelor că Duhul Sfânt este Iehova:

Unii susţin că Duhul Sfânt este Însuşi Dumnezeu, şi chiar are Numele de Iehova.
Ei susţin că El este Iehova Dumnezeu, pe care l-au ispitit israeliţii, l-au provocat în pustie; şi astfel vorbeşte Duhul Sfânt despre lucrurile făcute faţă de sine în Isaia 63:10: **„Dar ei au fost neascultători şi <u>au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt</u>; iar <u>El li s-a făcut vrăjmaş</u> şi a luptat împotriva lor.”** Astfel se susţine Duhul s-a întristat şi El li s-a făcut vrăşmaş şi a luptat contra lor, iar prin comparaţie cu alte texte, este vorba de Iehova, care a luptat contra lor şi care a fost ispitit (Psalm 95:6-10).
Să analizăm textul din Isaia în context:

🕮 Isaia 63:10-16: **„Dar ei au fost neascultători şi <u>au întristat pe Duhul Lui cel Sfânt</u>; iar <u>El li s-a făcut vrăjmaş</u> şi a luptat împotriva lor. Atunci poporul Său şi-a adus aminte de zilele străvechi ale lui Moise şi a zis: „Unde este Acela care i-a scos din mare, cu păstorul turmei Sale? Unde este <u>Acela care punea în mijlocul lor Duhul Lui cel Sfânt</u>; care povăţuia dreapta lui Moise, cu braţul Său cel slăvit; care despica apele înaintea lor, ca să-Şi facă un Nume veşnic; care îi călăuzea prin valuri, ca un cal pe loc neted, fără ca ei să se poticnească?” „Ca fiara, care se pogoară în vale, <u>aşa i-a dus Duhul Domnului la odihnă</u>. <u>Aşa ai povăţuit Tu pe poporul Tău, ca să-Ţi faci un Nume plin de slavă!”</u> „Priveşte din cer şi vezi, din locuinţa Ta cea Sfântă şi slăvită: unde este râvna şi puterea Ta? Fiorul inimii Tale şi îndurările Tale nu se mai arată faţă de mine! Totuşi Tu eşti Tatăl nostru! Căci Avraam nu ne cunoaşte şi Israel nu ştie cine suntem; dar Tu, Doamne, eşti Tatăl nostru, Tu, din veşnicie, Te numeşti „Mântuitorul nostru.”**

Acesta pasaj exprimă o situaţie similară cu cea analizată mai sus, Duhul Sfânt este Duhul Domnului, Duhul lui Iehova, şi Îl exprimă pe El, este manifestarea Lui în lume care lucrează spre gloria Lui.
Biblia face o distincţie dintre Iehova care este duh, şi Duhul Lui, care este un Duh care a ieşit din El pentru a face voia Lui (Isaia 48:16). Acest Duh este o persoană distinctă de Iehova, cât şi o manfestare a lui Iehova. Duhul Sfânt, se poate manifesta ca Iehova, însă textul explică clar că Iehova îşi dirijează Duhul, prin cuvintele: **„Unde este Acela** (Iehova) **care punea în mijlocul lor Duhul Lui cel Sfânt; care povăţuia dreapta lui Moise, cu braţul Său cel slăvit; care despica apele înaintea lor, ca să-Şi facă un Nume veşnic”**. Cine punea în mijlocul poporului Israel Duhul Sfânt? Însuşi Iehova!
Astfel Dumnezeu lucrează prin Duhul Sfânt, iar când acesta Îl reprezintă pe Dumnezeu, El nu Îşi evidenţiează propria persoană, ci pe cea a lui Dumnezeu.
De aceea, este numit: braţul lui Iehova, mâna lui Dumnezeu, degetul lui Dumnezeu, puterea lui Dumnezeu. Deoarece prin prisma Theofaniei, Duhul Sfânt este ca un braţ, ca o prelungire, extensie a Fiinţei lui Dumnezeu, ca o parte din Dumnezeu.
Numai privit din unghiul propriei sale personalităţi, El este o persoană distinctă de Dumnezeu.

- 🕮 Psalm 95:6: **„veniţi să ne închinăm şi să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului** [SS 1874: **„lui Iehova”**], **Făcătorului nostru! Căci El este Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul păşunii Lui, turma pe care o povăţuieşte mâna Lui O! de aţi asculta azi glasul Lui! „Nu vă împietriţi inima, ca la Meriba, ca în ziua de la Masa, în pustie”**.

În Evrei 3:7 se spune: **„De aceea, cum zice Duhul Sfânt: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile, ca în ziua răzvrătirii, ca în ziua ispitirii în pustie, unde părinţii voştri M-au ispitit şi M-au pus la încercare şi au văzut lucrările Mele patruzeci de ani!”** În ce priveşte paralele Iehova = Duhul Sfânt, căci în Psalm 95:6-8, Dumnezeu vorbeşte, iar în Evrei 3:7-9, Pavel spune că Duhul Sfânt a vorbit.
Este clar că aceste texte se complectează, după cum am mai arătat, Iehova vorbeşte prin Duhul, Psalmistul spune că Iehova a vorbit, Pavel spune că Duhul a vorbit, corelând ambele texte ajungem la concluzia că Iehova prin Duhul Său a vorbit!

- 🕮 Isaia 6:8-10: **„Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit şi cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” El a zis atunci: „Du-te şi spune poporului acestuia: „Într-una veţi auzi şi nu veţi înţelege; într-una veţi vedea şi nu veţi pricepe!” Împietreşte inima acestui popor, fă-l tare de urechi şi astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înţeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine şi să nu fie tămăduit.”**

- Fapte 28:25-26: **„Fiindcă ei au plecat acasă în neînţelegere unii cu alţii, Pavel n-a adăugat decât aceste vorbe: „Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinţii voştri, când a zis: „Du-te la poporul acesta şi zi-i: „Veţi auzi cu urechile voastre şi nu veţi înţelege; cu ochii voştri veţi privi şi nu veţi vedea. Căci inima acestui norod s-a împietrit; ei aud greu cu urechile, şi-au închis ochii, ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înţeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu şi să-i vindec."**

Un caz analog, este pasajul din Isaia, unde Iehova vorbeşte, însă Pavel, spune că Duhul Sfânt a vorbit. Care este adevărul?
Cu siguranţă Iehova a vorbit prin Duhul Sfânt (comp. cu Fapte 4:24-25), astfel chiar dacă Iehova a vorbit, dar Isaia a auzit glasul lui Iehova prin Duhul Sfânt. La rândul lor, evreii din timpul lui Isaia, au auzit spusele lui Iehova prin Isaia, după cum este scris: **„Bine a spus Duhul Sfânt prin prorocul Isaia către părinţii voştri"**.
În Biblie Dumnezeu vorbeşte omenirii, prin Fiul, prin Duhul Sfânt, prin îngeri.
În Apocalipsa 1:1, se precizează: **„Descoperirea lui Isus Hristos pe care l-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând. Şi le-a făcut-o cunoscut, trimeţând prin îngerul Său la robul Său Ioan"**.
Astfel putem spune că Dumnezeu vorbeşte prin cartea Apocalipsa, sau Fiul Său vorbeşte, sau Îngerul vorbeşte, sau Ioan vorbeşte, fiecare din această afirmaţie este adevărată.
În Scripturi, Dumnezeu este prezentat că-şi face lucrarea prin intermediul Duhului Sfânt, unele texte pot să se focalizeze asupra lui Iehova ca lucrând sau vorbind, altele îl descriu pe Duhul Sfânt ca lucrând sau vorbind, ele se completează, dar nu trebuie să tragem concluzia că Duhul Sfânt este Iehova.
Pentru că avem texte care clarifică această situaţie şi ne dau sensul corect.

- Zaharia 7:12: **„Şi-au făcut inima ca diamantul de tare, ca să n-asculte Legea, nici cuvintele pe care li le spunea Domnul oştirilor, PRIN Duhul Său, prin prorocii de mai înainte. Din pricina aceasta Domnul oştirilor s-a aprins de o mare mânie."**
- Fapte 1:2: **„de la început până în ziua în care s-a înălţat la cer** (Isus)**, după ce, PRIN Duhul Sfânt, dăduse poruncile Sale apostolilor, pe care-i alesese."**
- Fapte 4:24-25: **„Stăpâne... Tu ai zis PRIN Duhul Sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărâtă neamurile şi pentru ce cugetă noroadele lucruri deşerte?"**
- 1Corinteni 2:10: **„Nouă însă Dumnezeu ni le-a descoperit PRIN Duhul Său. Căci Duhul cercetează totul, chiar şi lucrurile adânci ale lui Dumnezeu."**
- Efeseni 3:5: **„care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum** (de

Dumnezeu – v.7) **sfinţilor apostoli şi proroci ai lui Hristos, <u>PRIN Duhul</u>.”**

Acum se ridică o întrebare: Atunci când Iehova a vorbit Israelului, cum este descris în Psalm 95:7; Isaia 6:8-9, etc. a vorbit fără a se folosi de Duhul Sfânt? Cu siguranţă nu! Iar dacă a folosit Duhul Său, aşa cum am văzut şi în textele de mai sus, nu este greşit să spunem că Duhul Sfânt a vorbit, El fiind persoana prin care a vorbit Dumnezeu. Iar dacă spunem Iehova a vorbit, este corect, tot corect este: Duhul Sfânt a vorbit, însă nu tragem concluzia că Duhul Sfânt este Iehova.

Scripturile care vorbesc de **„Duhul Domnului”** (Judecători 3:10; 6:34; Isaia 61:1), fac o distincţie între DOMNUL (Iehova) şi Duhul Acestuia. Astfel în Isaia 48:16 (BCR), se spune: **„Şi acum, Stăpânul DOMNUL** (**„Iehova”** SS 1874) **m-a trimis, şi Duhul Său”**. Iată, că Duhul Sfânt este distinct de Iehova, pe profetul Isaia, l-a trimis Iehova dar şi Duhul lui Iehova!

Concluzie: Dacă suntem sinceri, trebuie să recunoaştem că nu există nici un argument solid pentru a accepta că Duhul Sfânt este un Dumnezeu deplin. Sau că Duhul Sfânt este Însuşi Iehova; ci, Duhul Sfânt este un Duh care este proprietatea lui Dumnezeu, este al Lui, şi care Îl reprezintă/exprimă/arată/manifestă pe Dumnezeu în unele situaţii, în alte situaţii Duhul Sfânt Îl reprezintă/exprimă/arată pe Isus Cristos; iar în alte situaţii se arată pe Sine.

Dumnezeu este unic şi este o singură persoană care se foloseşte de alte duhuri-persoane: Fiul, Duhul Sfânt, îngerii. Aceste persoane sunt divine, deoarece au ieşit direct sau indirect din Dumnezeu, dar nu sunt divine în sensul în care Tatăl este divin!

c) Texte unde Duhul este prezentat, ca făcând lucrări, ce le poate face doar Dumnezeu.

Unii mai afirmă că El este co-creator. Nici într-un text nu-l numeşte pe Duhul Sfânt ca Creator sau Co-creator, nici nu se spune că ‚Duhul a creat’, ci accentul Scripturii cade pe ideea, că Dumnezeu a creat prin intermediul Duhului Sfânt, astfel Duhul (Suflarea) Sfânt nu este Creatorul; ci, instrumentul sau mijlocul prin care a fost făcută creaţia (Psalm 33:6; Geneza 1:2; Iov 26:13).

Unii fac apel la faptul că Duhul Sfânt, face minuni (Fapte 8:39). dă putere supranaturală prin care se fac vindecări şi exorcizări (Fapte 10:38); Duhul Sfânt înviază morţii (Romani 8:11), Duhul Sfânt a inspirat Scriptura (2Timotei 3:16-17; 2Petru 1:21), etc.

Uitându-ne cu atenţie în texte, vedem că: morţii sunt înviaţi nu de Duhul (Romani 1:4; 8:11); ci **prin** Duhul, miracolele le-a făcut Dumnezeu **prin** Duhul Sfânt (Matei 12:28; Luca 5:17); Scripturile au fost inspirate de Dumnezeu **prin** Duhul Sfânt (comp. 2Timotei 3:16 cu 2Petru 1:21); etc.

Putem spune că Duhul Sfânt a: creat universul, înviat morţi, a făcut miracole, a inspirat Scripturile, însă El nu a făcut acestea din proprie iniţiativă, ci la

porunca lui Dumnezeu Tatăl, dată prin Fiul. Însă Biblia nu spune aşa ceva, din două motive:
1) Duhul Sfânt nu a făcut nimic prin proprie iniţiativă, înţelepciune şi putere, totul a primit de la Tatăl prin Fiul;
2) Duhul Sfânt prin care s-a inspirat Scripturile nu a lăsat să se înţeleagă în multe pasaje din Scriptură că ar fi mai mult decât o Theofanie, sau anumite capacităţi ale lui Dumnezeu: puterea Lui, tăria Lui, braţul Lui, mâna Lui, degetul Lui, etc. De ce? Deoarece Duhul Sfânt chiar dacă era persoană distinctă de Iehova, lucra în acest fel, ca: puterea Lui, tăria Lui, braţul Lui, mâna Lui, degetul Lui, etc. ca toată slava să fie a lui Dumnezeu Tatăl, şi nu instrumentelor Lui: Cuvântul (Logosul) şi Duhul.
O fiinţă care este născută/făcută, primeşte porunci, este trimisă ca să facă anumite lucruri, nu este Dumnezeul Cel Adevărat. Dumnezeu nu este născut, El este din totdeauna, El nu este trimis de nimeni, El nu primeşte porunci de la nimeni.
d) Concluzie:
Deci răspunsul la întrebarea: Este Duhul Sfânt egal cu Tatăl şi cu Fiul? Este **Nu.** El nu poate fi egal cu aceştia nici ca **substanţă**, **atribute**, nici ca **poziţie**.
El nu este egal ca substanţă, Dumnezeu (Tatăl) este substanţă întreagă (Ioan 4:24; 1Corinteni 15:28). Fiul este o parte din substanţa Tatălui, fiind născut din El – Ioan 1:14; 1Ioan 5:18, iar Tatăl este mai mare ca Fiul (Ioan 14:28). Duhul Sfânt este o parte din substanţa Fiului, fiind născut din Tatăl (1Corinteni 2:12) prin Fiul (Ioan 1:3; Closeni 1:16-17), şi Duhul este mai mic ca Cristos şi ca Tatăl, care este mai mare ca toţi (Ioan 10:29).
Novaţian, a scris în 235 d.C. În teologia lui Novaţian, acesta considera o forma de subordonare a Tatălui faţă de Fiul. Cristos este supus Tatălui, iar Duhul Sfânt este supus lui Cristos. Scriind despre Persoana Duhului, Novaţian notează: *„Paracletul a primit mesajul Sau de la Hristos. Deci, daca El l-a primit de la Hristos, atunci Hristos este mai mare decât Paracletul, altfel Paracletul nu ar primi de la Hristos dacă nu ar fi mai mic decât El. Aceasta inferioritate a Paracletului demonstrează imediat căci Hristos, de la care El primeşte mesajul Sau, este Dumnezeu. Aici deci, avem o mare marturie despre divinitatea lui Hristos şi descoperim ca Paracletul este mai puţin decât El (Iisus)."* [*cf. Trinitate 18*].
Prin urmare, doctrina modalistă este dovedită a fi un fals, şi o invenţie omenească nu o doctrină biblică.
Faptul că Duhul Sfânt nu face nimic de la Sine, nu vorbeşte, nu intervine fără poruncă, ne revelează ceea ce a primit de la Isus, indică clar inferioritatea Lui şi supunerea Lui.

Într-o lucrare încadrată între aşa numiţii: *„Părinţi apostolici"*, scriitorii creştini din a doua jumătate a secolului I, şi din prima jumătate a secolului al II, care au fost ucenici ai Sfinţilor Apostoli sau au cunoscut pe apostoli. Unele din aceste lucrări au apărut în manuscrise ale N.T. fiind

considerate de unii creştini inspirate. Una din aceste scrieri este şi **Păsatorul din Hermas** care descrie astfel supunerea Duhului Sfânt: *„Spiritul Sfânt nu vorbeşte când doreşte omul să vorbească Spiritul, ci vorbeşte numai când doreşte Dumnezeu ca să vorbească...”.*
Poziţia Lui este de Mijlocitor între oameni şi Cristos. Pentru Irineu, Sfântul Duh este: *„mijlocul comuniunii noastre cu Hristos... arvuna nemuririi, taria credintei noastre, scara pe care ne urcam (spre) Dumnezeu”.*
Iar Cristos este mijlocitor, între oameni şi Dumnezeu (Romani 8:26-27; Efeseni 2:18; 1Timotei 2:5). Prin Duhul Sfânt ajungem la Isus, pe care Duhul Îl premăreşte (Ioan 16:14; 1Corinteni 12:3), iar Fiul pe Tatăl (Ioan 8:49; 17:4), aceasta fiind linia de intermediari între om şi Dumnezeu: Duhul Sfânt – Fiul - Dumnezeu.

Poziţia lui este de Paraclet (Mângâietor), dar nu Paraclet egal cu Fiul (1Ioan 2:1), ci Acest Paraclet va lua: **„din ce este al Meu** (Isus)**”**, nu **tot** ce este al Lui Isus (Ioan 16:13-15).
Un Dumnezeu care are **toate** atributele, dacă nu le-ar avea nu ar mai fi Dumnezeu. Dumnezeul Cel Adevărat, nu poate primi de la nimeni porunci, El nu este un agent sau un lucrătror intermediar al creerii; ci, Însuşi Creatorul. El nu este trimis de nimeni, El Însuşi trimite. Ce indică toate acestea? Că Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt Dumnezeu în adevăratul sens al cuvântului aşa cum reiese din descrierile Bibliei.
În Biblie nu găsim ca: Fiul sau Duhul Sfânt să nască pe Tatăl, nu găsim că Tatăl este din Ei, nu găsim că prin Tatăl lucrează Fiul sau Duhul Sfânt, că Tatăl primeşte porunci de la Fiul sau Duhul Sfânt, sau că El este trimis de Ei. Ce indică aceasta? SUPERIORITATE! Iar dacă Tatăl şi Fiul sunt superiori Duhului, acesta nu este o manifestare a lui Dumnezeu; ci, este distinct de Tatăl şi de Fiul şi inferiori lor. Cum poate diferite manifestări ale aceluiaşi Dumnezeu care este şi Tată şi Fiu şi Duh Sfânt să fie inferioare şi supuse uneia alteia, dacă este o singură persoană şi un singur Dumnezeu?!? Dar să vedem în continuare:

7. SUNT TATĂL, FIUL ŞI DUHUL SFÂNT EGALI?

Dumnezeu conform Bibliei este fără început şi sfârşit, El trăieşte prin Sine, este Atot-cunoscător (omniştient), Atot-prezent (omniprezent), Atot-puternic (omnipotent), El este transcendent, adică superior şi separat de creaţia Sa, dar şi imanent, adică prezent în creaţia Sa, susţinând viaţa creaţiei.
Să ne întrebăm acum: are Fiul şi Duhul Sfânt aceste atribute (însuşiri, calităţi): aseietatea, eternitatea, omniscienţa, omniprezenţa, omnipotenţa, transcendenţa? Sau doar Tatăl le are?
Dacă Fiul şi Duhul Sfânt nu au aceste atribute, atunci Ei nu pot fi 'Dumnezeu', şi atunci modalismul este descalificat ca învăţătură biblică!

Să explicăm pe scurt acest expresii şi să analizăm dacă într-adevăr Fiul şi Duhul Sfânt, au aceste însuşiri specifice doar lui Dumnezeu, iar dacă cel puţin unul sau mai multe din aceste atribute nu le au, atunci însemnă că Fiul şi Duhul Sfânt nu sunt divini ca şi Tatăl, şi atunci Ei sunt persoane distincte faţă de Dumnezeu şi inferioare lui Dumnezeu!

ETERNITATEA: Acest atribut arată că persoana care îl are, există din eternitate în eternitate, fără început şi fără sfârşit.
Biblia spune despre Dumnezeu că nu are început, fiind din veşnicie, după cum se precizează: **„Dumnezeu este din veşnicie în veşnicie"** (Psalm 90:2; 93:2; 106:48).
Iar despre Domnul Isus, ea afirmă 1) Că Domnul Isus este născut din Tatăl şi creat. 2) Că naşterea lui **nu** a avut loc în veşnicie; ci, în început, în începutul primei zile de creaţie.
Ioan 1:14: **„Şi Cuvântul S-a făcut trup şi a locuit printre noi, plin de har şi de adevăr. Şi noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava <u>Singurului născut din Tatăl</u>"**. Iată Cuvântul (Logosul) nu este din veşnicie; ci, El este născut din Tatăl! Iar dacă este născut din Tatăl, atunci El nu a existat din eternitate.
1Ioan 5:18: **„Ştim că oricine este născut din Dumnezeu nu păcătuieşte, ci <u>Cel născut din Dumnezeu</u> îl păzeşte, şi cel rău nu se atinge de el"**. Domnul Isus îi păzeşte pe copiii lui Dumnezeu, El este descris ca fiind: **„Cel născut din Dumnezeu"**.
Cum s-a născut Fiul din Tatăl? Dumnezeu a avut în mintea Lui planul cu privire la Logos (Cuvântul) la Fiul Lui, acel plan la exprimat verbal, astfel când Dumnezeu a vorbit, din gura Lui a ieşit atât suflare cât şi cuvântul rostit (comp. cu Psalm 33:6; Isaia 45:23; 55:11), aşa cum când noi vorbim, din gura noastră iasă aer (suflare) şi sunete (cuvinte), tot aşa din gura lui Dumnezeu a ieşit suflare şi cuvântul rostit. Iar cuvântul rostit ce exprima planul Lui a făcut din suflarea ieşită pe gura lui Dumnezeu care era din Dumnezeu, pe Fiul. Astfel Fiul este atât născut, câci ca substanţă (suflare/spirit) provine din Dumnezeu, dar şi creat pentru că cuvântul rostit la prelucrat după planul lui Dumnezeu! Astfel, Domnul Isus este descris în Biblie, ca fiind creat, ca făcând parte din creaţie, astfel în Coloseni 1:15, se spune despre El că este: **„Cel întâi născut din toată zidirea"** (Coloseni 1:15). Când a fost creat Fiul lui Dumnezeu însă? Biblia ne răspunde: Proverbe 8:22-25 BO[12]: **„<u>Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor Lui</u>; înainte de lucrările Lui cele mai de demult. <u>Eu am fost din veac întemeiată de la început</u>, înainte de a se fi făcut pământul. Nu era adâncul atunci când <u>am fost născută</u>, nici chiar izvoare încărcate cu apă. Înainte de a fi fost întemeiaţi munţii şi înaintea văilor eu am luat fiinţă."**
Înţelepciunea din Proverbe cap. 8, este o referire la Isus în existenţa preumană

[12] BO este sigla pentru Biblia Ortodoxă, am utilizat această versiune la acest pasaj deoarece redă cel mai bine textul în conformitate cu textul ebraic şi cu Septuaginta.

(1Corinteni 1:24), iată că despre Înţelepciune (Isus) se spune că Dumnezeu a zidit-o, când? Textul afirmă: **„m-a zidit la începutul lucrărilor Lui... întemeiată de la început... am fost născută”**. Prin urmare, Isus nu este din totdeauna; ci, El are un început deoarece este întemeiat **„de la început”**, El a fost **„zidit”** (BO) sau **„făcut”** (BC).
Iată că Isus nu este fără început, iar cu siguranţă Pavel şi Ioan când a vorbit de început, a continuat conceptul din V.T. despre început, când au spus despre Isus că: **„El este începutul”** (Coloseni 1:18) sau: **„Cel ce este de la început”** (1Ioan 2:13-14), **„începutul creaţiei lui Dumnezeu”** (Apocalipsa 3:14 BCR), sau **„începutul zidirii lui Dumnezeu”** (BC). Şi tocmai pentru că Isus a fost creat / zidit de la început, a putut să fie la început cu Dumnezeu (Ioan 1:1-3; 1Ioan 1:1-3).
Este evident că Isus a fost creat la început, în prima zi de creere din cele şase zile de creere, şi nu înainte de prima zi în veşnicie. De unde ştim acest lucru? Deoarece despre prima zi de creere se spune în Geneza 1:1 (BC): **„La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul”.** Comparaţi această afirmaţie cu **„Domnul m-a zidit la începutul lucrărilor Lui; înainte de lucrările Lui cele mai de demult. Eu am fost din veac întemeiată de la început...”** (BO); **„El este începutul”** (Coloseni 1:18); sau: **„Cel ce este de la început”** (1Ioan 2:13-14); **„începutul creaţiei lui Dumnezeu”** (Apocalipsa 3:14 BCR); vezi şi 1Ioan 1:1-3.
Iată că Isus este făcut la început, iar începutul conform cu Geneza 1:1-5, este în prima zi de creere, nu înainte de prima zi în veşnicie. În plus, Scriptura afirmă clar în Exod 20:11: **„Căci în şase zile a făcut Domnul cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele, iar în ziua a şaptea s-a odihnit; de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă şi a sfinţit-o.”** (comp. şi Neemia 9:6 cu Geneza 1:31; 2:1). Iată că tot ce există în cer, pe pământ şi în mare, cu alte cuvinte în tot universul au fost făcute în şase zile. Cu siguranţă că Isus, Fiul lui Dumnezeu şi Duhul Sfânt fiind în cer, făcând parte din fiinţele cereşti, intră şi El în descriere: **„cerurile, pământul şi marea şi tot ce este în ele”.** Iată că şi Isus, a fost făcut nu înainte de cele şase zile de creere; ci în prima zi din cele şase zile de creere, fiind născut de la început, şi de aceea a primit numirea de: **„Începutul”** (Coloseni 1:18; Apocalipsa 3:14).
În plus, în Proverbe 30:4, Isus este descris înainte de naşterea Lui din Maria, ca fiind ‚Fiu al Creatorului’; dar de ce este numit Isus: ‚Fiu’, înainte de naşterea Lui din Maria, dacă El nu are început? Poate avea un tată aceeaşi vârstă cu un fiu? Poate avea Dumnezeul ne-născut, sau **„Cel Bătrân de zile”**, cum Îl mai numeşte Biblia în Daniel 7:9, aceeaşi vârstă cu singurul Fiu născut al lui Dumnezeu (Ioan 3:18)?
În plus, despre Isus se arată că El este: **„monogenes”** (în greacă), adică unicul-născut al Tatălui, singurul Lui Fiu (Ioan 1:14,18; 3:16,18). Expresia **„monogenes”**, nu se poate aplica la naşterea lui din Maria, deoarece Isus nu a fost unicul fiu al Mariei; ci, întâiul ei născut, ulterior născând şi alţi copii

(Matei 1:25; 13:55-56; Luca 2:7); iar această expresie **„monogenes”**, are înţeles de: unu-născut, singur-născut, unic-născut, cu sensul de singurul fiu al unei mame, sau al unui părinte (Luca 7:12). Toate acestea indică că a existat o perioadă în care El nu a existat. Însă la început, în prima zi de creere, din cele şase zile de creere, a avut loc un început: Isus s-a născut din Tatăl, şi a devenit: începutul creaţiei lui Dumnezeu şi Fiul unic născut al lui Dumnezeu (Ioan 1:14; Apocalipsa 3:14; 1Ioan 5:18).
Prin urmare, Isus are un cauzator, o origine (obârşie) şi deci un început, un punct de plecare, când s-a născut, sau a ieşit din Tatăl, şi astfel El nu este co-etern, nici egal în ce priveşte vârsta cu Tatăl, nici ne-cauzat, nici ne-născut ca Tatăl, Tatăl nu are origine, nu este cauzat, derivat, născut, provenit din altcineva. Având în vedere această diferenţă Isus prin Sine, nu este Dumnezeu deplin şi absolut ca Dumnezeul care este izvorul sau sursa primară a tuturor creaturilor (Romani 11:36; 1Corinteni 8:6; Fapte 17:25).
Prin urmare, pe baza afirmaţiilor clare ale Bibliei, putem spune despre Isus, fără să ne fie teamă că greşim, că referitor la Domnul Isus se aplică atât termenul *făcut, creat, zidit* (Proverbe 8:22; Coloseni 1:15; Apocalipsa 3:14), precum şi cel de *născut* (Ioan 1:14; 1Ioan 5:18; Proverbe 8:25). El este născut provenind din Tatăl, astfel Isus nu este creat din nimic, nici din ceva din exteriorul Tatălui; ci, îşi are începutul existenţei prin naşterea Sa din Tatăl (Ioan 1:14), ieşind din El la început, în prima zi de creiere, de fapt, de aceea Isus este numit **„începutul”**.
Biblia ne învaţă despre Duhul Sfânt că provine **din** (greacă: **„ek”**) Dumnezeu (1Corinteni 2:12; 1Ioan 4:2), El nu există din totdeauna; ci, El este creat prin Fiul, prin care s-au creat toate implicit şi Duhul Sfânt (Ioan 1:1-3; Coloseni 1:15-17). Această indică faptul că Duhul Sfânt a fost născut din Tatăl şi că El are un început, El nu este veşnic. Când a venit în existenţă Duhul Sfânt? Tot în acel început al primei zile de creere, după venirea în existenţă a Fiului, deoarece Duhul Sfânt este numit: Duhul Fiului (Galateni 4:6), iar Duhul Fiului, nu putea exista înainte de Fiul! După cum 'Duhul Înţelepciunii' (Proverbe 1:20-23), nu putea exista înainte de Înţelepciunea (Proverbe 8:22-25). Iar în Geneza 1:2, vedem că încă din prima zi a creaţiei Duhul Sfânt a lucrat ca agent al lui Dumnezeu.
Astfel, Fiul provine direct din Tatăl, Duhul Sfânt provine din Tatăl indirect şi din Fiul direct. Doar Dumnezeu Tatăl există dintotdeauna, Fiul şi Duhul Sfânt au un început, prin urmare ei nu au atributul eternităţii, Ei nu sunt fără de început. Prin urmare doctrina modalistă şi branhamistă învaţă o minciună când vorbeşte de Fiul şi Duhului Sfânt ca fiind eterni şi ca fiind Însuşi Dumnezeu ca şi Tatăl!

ASEIETATEA: Reprezintă caracterul unei entităţi de a avea în ea însăşi, cauza (izvorul) şi principiul propriei ei existenţe. Dacă se dovedeşte că Isus şi Duhul Sfânt, depind de Tatăl în ce priveşte existenţa, cade doctrina trinităţii.

Trinitarienii şi modaliştii afirmă că Isus şi Duhul Sfânt, trăiesc sau există prin Sine, însă Biblia învaţă altceva, că doar Tatăl există prin Sine, şi este descris ca fiind singurul care are atributul nemuririi prin Sine.
Biblia spune în 1Timotei 6:16, despre Tatăl, că este: **„singurul care are nemurirea"**, în sensul că este singurul care are nemurirea prin Sine. Biblia însă, afirmă despre Fiul, se afirmă: **„După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine şi Eu trăiesc prin Tatăl, tot aşa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi şi el prin Mine"** (Ioan 6:57). Iată, Tatăl este viu, există prin Sine, iar Fiul trăieşte prin Tatăl, Fiul este dependent de Tatăl în ce priveşte existenţa! Această stare de dependenţă, Fiul o are şi după învierea Sa, deoarece Scriptura afirmă clar în 2Corinteni 13:4: **„În adevăr El a fost răstignit prin slăbiciune; dar trăieşte prin puterea lui Dumnezeu".** Iată că Fiul nu trăieşte prin Sine; ci, **„prin puterea lui Dumnezeu".** Deci, deoarece Isus nu are aseietatea, El nu este Dumnezeu în sens absolut, şi nici egal cu Tatăl.

În ce priveşte Duhul Sfânt, nu există nici o aluzie în Scripturi că Duhul Sfânt ar avea viaţa în Sine, peste tot în Scripturi Duhul Sfânt este prezentat ca dependent de Tatăl şi Fiul atât ca existenţă (Efeseni 4:6; Coloseni 1:17; Apocalipsa 4:11), cât şi ca lucrare (Ioan 16:13-15; 1Corinteni 12:4-6).
Biblia învaţă că Fiul trăieşte prin Tatăl, iar toate celelalte creaturi se menţin în existenţă prin Fiul (Coloseni 1:17; Evrei 1:3). Deci Duhul Sfânt nu are aseietatea; ci, El trăieşte prin Fiul!
Nici Fiul, nici Duhul Sfânt, nu au aseietatea, ce însemnă aceasta, că Ei nu sunt Dumnezeu, astfel teoria modalistă şi branhamistă că teoria este o falsitate, este o minciună de la cel rău!

OMNISCIENŢA: Doar Dumnezeu cunoaşte totul, îngerii nu cunosc totul. Dacă se dovedeşte că Domnul Isus şi Duhul Sfânt nu cunoasc totul, în acest caz cade doctrina modalistă.
Biblia arată că Isus nu cunoaşte ceea ce cunoaşte Tatăl, în Marcu 13:32, se spune clar: **„Cât despre ziua aceea, sau ceasul acela, nu ştie nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl."**
Din acest text rezultă că Fiul este o persoană distinctă de tatăl şi că El nu cunoaşte toate, deci El nu este omniştient ca Tatăl.
Fiul vorbeşte de o altă persoană, de Tatăl că are stăpânire peste timpuri şi perioade (Fapte 1:7), ceea ce denotă: 1) Tatăl şi Fiul sunt două persoane; 2) Tatăl este superior Fiului în cunoştinţă.
De fapt, izvorul şi posesorul înţelepciunii este descris în Romani 16:27, ca fiind **„a lui Dumnezeu, care singur este înţelept, să fie slava, prin Isus Hristos, în vecii vecilor! Amin."** Vedem aici că Pavel, inspirat fiind de Duhul Sfânt, spune despre Dumnezeu (prezentat aici distinct de persoana lui Isus) că **„singur este înţelept"**; deci doar El singur este înţelept, în sensul suprem şi absolut, doar El are înţelepciunea în sens unic.

În mod similar, Ioan spune în Apocalipsa 1:1, că revelaţia aceasta, Cristos a primit-o de la Dumnezeu. Ce nevoie avea Isus, dacă era Dumnezeu Atotcunoscător, să primească revelaţie sau descoperire de la Dumnezeu? Dacă Isus cunoaşte totul, nu are nevoie să mai primească informaţii de la nimeni? Însă dacă Isus primeşte informaţii de la Dumnezeu însemnă că nu cunoaşte totul!

Cât priveşte Spiritul Sfânt, El nu este omniştient în 1Corinteni 2:11, se arată că **„Duhul cercetează totul"**, de ce cercetează Duhul dacă deja El cunoaşte toate lucrurile? Iar în Ioan 16:13-15, se arată că Duhul Sfânt va lua din ceea ce este al Fiului, El va învăţa pe ucenici nu de la Sine; ci, din ce va auzi de la Fiul.

Ce nevoie are Dumnezeu care este Atot-cunoscător să primească informaţii de la altcineva, să înveţe ce aude? Dumnezeu are totul prin Sine, El tocmai că învaţă de la Sine şi nu ce aude de la altul. Teoria branhamistă este o blasfemie la adresa Duhului Sfânt, când afirmă că El este omniştient, dar El are nevoie să primească informaţii, să audă de la altcineva!

OMNIPREZENŢA: Dumnezeu este prezent peste tot (Ieremia 23:23-24), în ce sens? Nu în sensul că Dumnezeu cu corpul Său spiritual este prezent peste tot, El fiind identificat cu trupul spiritual ca stând între heruvimi (2Regi 19:15; Psalm 80:1), ca stând pe tron în cer (Psalm 11:4; Isaia 14:13). Dar atunci cum este Dumnezeu omniprezent?

Omniprezenţa lui Dumnezeu este legată de susţinerea vieţii! Suflarea proprie (sămânţa) a lui Dumnezeu, prin care a fost creat Fiul, există în toţi pentru ca ei să aibă viaţă (Efeseni 4:6). Dumnezeu L-a născut pe Fiul din suflarea/sămânţa Lui prin rostirea lui Dumnezeu, El este prezent în Fiul prin sămânţa Lui care susţine viaţa Fiului, Fiul trăind prin Tatăl (Ioan 6:57). Apoi prin Fiul L-a născut pe Duhul Sfânt, din sămânţa/suflarea Fiului în care era şi sămânţa Tatălui. Iar apoi prin Fiul şi Duhul Sfânt restul creaţiei (Psalm 33:6). Astfel restul creaţiei au sămânţa Duhului Sfânt, dar implicit au şi sămânţa Fiului şi implicit şi sămânţa Tatălui care este în Duhul Sfânt şi în sămânţa Lui.

Doar Tatăl este omniprezent, căci sămânţa Lui este în toţi pentru a susţine viaţa tuturor, sămânţa Fiului are o excepţie: Tatăl, iar sămânţa Duhului Sfânt două excepţii: Tatăl şi Fiul!

Apoi, Scripturile arată că Domnul Isus în timpul vieţii Sale pământeşti nu era omniprezent, El era când în Galileea, când în Iudeea, când în altă localitate (Marcu 3:7; Ioan 4:3; 7:3; 11:7), fiind într-un trup finit, fiind carne (Ioan 1:14; Filipeni 2:6-8; 1Ioan 4:1-3), dacă era omniprezent nici măcar nu putea fi răstignit, căci nu poţi răstigni o persoana omniprezentă!

Duhul Sfânt este în toţi ca sămânţă, susţinând viaţa, însă cu două excepţii: Tatăl şi Fiul! Duhul Sfânt nu este în Dumnezeu Tatăl, deoarece Dumnezeu trăieşte prin Sine şi nu are nevoie de nimeni ca să existe (Fapte 17:24-28), iar

Fiul trăieşte prin Tatăl (Ioan 6:57), iar Duhul Sfânt trăieşte prin Fiul (Coloseni 1:17; Evrei 1:3).
În Psalm 139:1-12, Psalmistul descrie că Duhul Sfânt este prezent şi cu David, şi în locuinţa morţilor şi în ceruri şi la marginea mărilor, însă datorită faptului că există aceste două excepţii: Tatăl şi Fiul [înainte de întrupare şi după înălţarea la cer], în care Duhul Sfânt nu este în Ei ca sământă de viaţă, pentru că Ei nu au nevoie de El ca să existe, nu putem spune că El este omniprezent!
În Fapte 17:25, se spune: **„El** [Dumnezeu] **nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi când ar avea trebuinţă de ceva, <u>El, care dă tuturor viaţa, suflarea</u> şi toate lucrurile”**. Iată Dumnezeu este singurul care dă TUTUROR (inclusiv Fiul şi Duhul Sfânt) viaţă, şi El este Cel care a dat autoritate Fiului să dea viaţă (Ioan 6:27,33; 17:2), şi care o răspândeşte prin Fiul şi Duhul Sfânt peste tot (Ioan 1:3-4; Iov 10:12; 26:13; 27:3; 32:8; 33:4; 34:10; 37:10), deci nici Fiul, nici Duhul Sfânt nu lucrează în creaţie: 'viaţa', prin iniţiativă şi putere proprie, ci, Ei lucrează la porunca lui Dumnezeu.
Astfel, lipsa aseietăţii (existenţei prin Sine) a Fiului şi a Duhului Sfânt, face ca ei să nu aibă nici omniprezenţa!
Astfel este clar că doctrina lui Branham care susţine că Dumnezeu este: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt este o minciună care vine de la Diavolul! Fiul şi Duhul Sfânt nu pot fi Dumnezeu pentru că nu au nici eternitatea, nici aseietatea, nici omniştienţa, nici omniprezenţa!

OMNIPOTENŢA: Doar Dumnezeu este Atotputernic, adică, are toată puterea, în Sine şi prin Sine, şi o foloseşte cum vrea. Dacă se va dovedi că Isus şi Duhul Sfânt, nu sunt Atotputernici, atunci doctrina modalistă se va dovedi a fi ne-biblică.
Tot ce are Fiul are de la Tatăl nu prin Sine (Ioan 3:35; 17:1-2), tot ce are Duhul Sfânt are de la Fiul nu prin Sine (Ioan 16:13-15).
Apoi, această autoritate pe care a primit-o Isus asupra creaţiei şi a creaturilor din cer şi de pe pământ (Matei 28:18), nu implică însă şi o autoritate asupra Tatălui, pentru că Biblia declară în 1Corinteni 15:24-28, următoarele: **„În urmă, va veni sfârşitul, când El va da Împărăţia în mâinile lui Dumnezeu Tatăl, după ce va fi nimicit orice domnie, orice stăpânire şi orice putere. Căci trebuie ca El să împărăţească până va pune pe toţi vrăjmaşii sub picioarele Sale. Vrăjmaşul cel din urmă, care va fi nimicit, va fi moartea. Dumnezeu, într-adevăr „a pus totul sub picioarele Lui”. Dar când zice că totul I-a fost supus, se înţelege că în afară de Cel ce I-a supus totul. Şi când toate lucrurile Îi vor fi supuse, atunci chiar şi Fiul Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toţi.”**
Deci vedem din Matei 28:18, cum Domnul Isus primeşte toată autoritatea, însă Scriptura precizează: **„Dar când zice că totul I-a fost supus, se înţelege că în afară de Cel ce I-a supus totul. ”** Apoi, din 1Corinteni 15:24-28, rezultă că

Domnului Isus, Tatăl îi supune **„toate sub picioarele Lui”**, iar în final chiar Domnul Isus: „ **Se va supune Celui ce I-a supus toate lucrurile”** şi **„El va da Împărăţia în mâinile lui Dumnezeu Tatăl”**. Deci nu putem vorbi de o egalitate în ceea ce priveşte puterea sau autoritatea.
De fapt, Însuşi Domnul Isus a spus că va sta **„la dreapta puterii”** (Matei 26:64), ceea ce însemnă că El îl consideră pe Tatăl – izvorul (sursa) **„puterii”**, sau persoana care are ‚puterea' în sensul absolut.

Duhul Sfânt este inferior Fiului şi suspus Acestuia (Ioan 16:13-15); puterea Lui este deci mai mică decât a Tatălui şi a Fiului, iar Duhul Sfânt îşi foloseşte puterea, şi execută diferite lucrări după voia lui Dumnezeu, fiind trimis fie de Tatăl (comp. Luca 24:49, cu Fapte 1:4,8; Ioan 14:26) fie de Fiul (Ioan 15:26), El nu acţionează independent; ci, după voia lui Dumnezeu (Romani 8:26-27; Evrei 2:4).

Deci nici Fiul, nici Duhul Sfânt nu sunt Atotputernici, astfel doctrina modalistă este descalificată ca fiind un fals!

TRANSCENDENŢA: Biblia ne învaţă că Dumnezeu este distinct de creaţia Sa. El nu face parte din ea, pentru că El a făcut-o şi El stăpâneşte peste ea. Termenul deseori întrebuinţat pentru a spune că Dumnezeu este separat şi mai mare decât creaţia este: transcendent. Dacă se va dovedi că Isus şi Duhul Sfânt, fac parte din creaţie, atunci doctrina unui Dumnezeu care se arată când ca Tată, când ca Fiu, când ca Duh Sfânt, nu este adevărată.
La atributul eternităţii, am dovedit că Fiul şi Duhul Sfânt, fac parte din creaţie. Astfel Isus şi Duhul Sfânt, nu sunt Dumnezeu; ci, EI sunt din creaţia lui Dumnezeu, mai exact primele Sale creaţii!
În timp ce Dumnezeu este transcendent, este independent, separat şi mai mare decât creaţia (Isaia 57:15; Efeseni 4:6; 1Timotei 6:16), Fiul şi Duhul Sfânt fiind parte din creaţie nu sunt transcendenţi, Ei nu pot fi independenţi şi separaţi de creaţie, odată ce fac parte din creaţie (Coloseni 1:15-18). Astfel, Fiul, numit *‚Înţelepciunea'* în V.T. este născut şi făcut, conf. cu Proverbe 8:22-25, atunci *‚Duhul Înţelepciunii'* (Proverbe 1:20-23), nu poate fi decât o creaţie a lui Dumnezeu, prin Înţelepciunea (Proverbe 8:30).
Astfel nici Fiul, nici Duhul Sfânt nu sunt transcendenţi ca şi Dumnezeu Tatăl, căci Ei fac parte din creaţie! Astfel teoria modalistă este o scorneală filozofică nebiblică şi păguboasă pentru suflet!

IMANENŢA: Dumnezeu este superior faţă de creaţie, dar El este şi prezent în creaţie, implicat în creaţie, deoarece creaţia depinde în permanenţă de El pentru a exista şi funcţiona (Psalm 104:29-30; Daniel 5:23; Maleahi 2:15; Fapte 17:25; Apocalipsa 4:11). Termenul teologic pentru a vorbi de implicarea lui Dumnezeu în creaţie, este cuvântul „imanent”, însemnând ‘rămânând în creaţie’.

Dumnezeu este imanent, adică prezent în creaţie (Efeseni 4:6; 1Corinteni 12:6). De fapt Dumnezeu este prezent peste tot prin sămânţa Lui (suflarea Lui proprie) care susţine viaţa.
Domnul Isus este imanent, adică prezent în creaţie pentru a susţine viaţa creaţiei (Coloseni 1:17; Evrei 1:3), precum şi El este prezent şi în credincioşi (Coloseni 3:11).
Însă Duhul Sfânt nu este pe deplin imanent, El este prezent în creaţie (Geneza 1:30; 7:15; Fapte 17:25), însă cu o excepţie: Fiul care face parte din creaţie (Coloseni 1:15; Apocalipsa 3:14), căci Fiul, nu este susţinut în viaţă de Duhul Sfânt; ci, de Tatăl (Ioan 6:57); iar Fiul Îl susţine pe Duhul Sfânt în viaţă (Coloseni 1:17; Evrei 1:3). Deci Duhul Sfânt nici atributul imanenţei nu-L are !
Dintr-o analiză a acestor atribute, am văzut că Fiul din toate aceste 7 atribute, are doar unul: imanenţa, iar Duhul Sfânt, nu are nici unul! Prin urmare, Isus şi Duhul Sfânt, nu sunt Dumnezeu, nu sunt egali cu Tatăl, nici nu au o natură identică cu Tatăl, şi prin urmare doctrina modalistă este dovedită a fi un fals, o învăţătură mincinoasă, nu o doctrină biblică.
Dar să mergem la următorul punct:

8. ESTE NUMELE FIULUI IDENTIC CU CEL AL TATĂLUI ŞI AL DUHULUI SFÂNT?

În zilele noastre, există unii, care susţin, că numele: Isus este numele lui Dumnezeu din Noul Testament, în timp ce în Vechiul Testament a fost: Iehova! Aşa să fie oare? Şi-a schimbat Dumnezeu Numele?
Astfel, în cartea: „Creştinismul Tradiţional - Adevăr sau falsificare?” de Ewald Frank se spune la:
Capitolul 13 NUMELE DOMNULUI: *„În tot Vechiul Testament au existat oameni care au cunoscut Numele Domnului şi L-au chemat şi L-au lăudat pe Dumnezeu în acest Nume. Trecerea la Noul Testament este descrisă la fel de clar: „... şi-i vei pune numele Isus.” (Matei 1:21). EL a fost născut ca Salvator care este Hristosul, Mesia, Domnul (Luca 2:11). Dar El a primit Numele, aşa cum era obiceiul, în ziua a opta, când trebuia tăiat împrejur (Luca 2:21).*
Şi în Noul Testament nu este vorba doar despre modul sau despre felul în care Dumnezeu Se descoperă, şi anume ca Tată în cer, în Fiul pe pămînt şi în Biserică prin Duhul Sfînt, ci este vorba despre Numele în care se află salvare şi mîntuire, Nume în care ne adresăm lui Dumnezeu…Este de neconceput cum de au făcut învăţaţii din Iahveh Iehova şi din Iahshua Ieshua, modificînd şi alte noţiuni asemănătoare. <u>Literele ebraice pentru Numele Domnului, IHVH, trebuie să fie aceleaşi atît în Vechiul, cît şi în Noul Testament.</u> Acestea nu permit o formulare inventată arbitrar. Iah este forma prescurtată pentru Iahveh – Domnul, aşa cum El este forma prescurtată pentru Elohim – Dumnezeu. Cuvîntul Hallelu-Iah înseamnă: lăudaţi-L pe Iahveh. Iesha-Iah

înseamnă: Iahveh este mîntuirea, Iah-shua înseamnă: Iahveh-Salvatorul, ş.a.m.d. Domnul S-a descoperit ca Dumnezeul lui Israel. Cuvîntul Isra-El înseamnă: luptătorul lui Dumnezeu; Isma-El înseamnă: Dumnezeu ascultă; Emanu-El înseamnă: Dumnezeu este cu noi etc. Acolo unde Dumnezeu Se descoperă cu adevărat, acolo El Se prezintă pe Sine însuşi şi Îşi face de cunoscut Numele Lui. Numai în acest Nume ne putem închina Lui.

Dacă am studiat cu atenţie explicaţia din această carte, înţelegem următoarele: Numele de Iahve în Vechiul Testament, este acelaşi în Noul Testament, sub forma Iah-shua, astfel în carte se trage concluzia că: *„Literele ebraice pentru Numele Domnului, IHVH, trebuie să fie aceleaşi atât în Vechiul, cît şi în Noul Testament."* Adică, că de fapt, numele lui Dumnezeu din V.T. este identic cu numele Fiului lui Dumnezeu, Isus Cristos; tocmai ca să se susţină doctrina modalistă potrivit căreia: *„Dumnezeu Se descoperă, şi anume ca Tată în cer, în Fiul pe pământ şi în Biserică prin Duhul Sfânt"* Dar oare este Numele lui Dumnezeu identic cu cel al Fiului lui Dumnezeu? Spune în vreun loc din Biblie că Numele lui Dumnezeu este: Isus?

Nu spune nicăieri aşa ceva, însă modaliştii cred aceasta, nu pentru că Biblia afirmă undeva aceasta; ci, pentru că ei cred că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt o singură persoană; şi prin urmare: **Numele** Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt este acelaşi şi anume: Isus.

Însă Biblia arată că Tatăl şi Fiul nu sunt aceeaşi persoană, după cum am văzut în capitolele anterioare.

Iar numele Tatălui şi al Fiului nu este acelaşi, după cum putem citi în Apocalipsa 14:1: **„Apoi m-am uitat, şi iată că Mielul stătea pe muntele Sionului; şi împreună cu El stăteau o sută patruzeci şi patru de mii, care aveau scris pe frunte <u>Numele Său</u>** (al Fiului) **şi <u>Numele Tatălui Său</u>."** Deci numele Fiului nu este identic cu numele Tatălui; textul vorbind de două nume: Cel al Fiului şi Cel al Tatălui. (vezi şi Apocalipsa 3:12). Aceeaşi stare exista şi în Vechiul Testament:

Proverbe 30:4: **„Cine s-a suit la ceruri şi cine s-a pogorât din ele? Cine a adunat vântul în pumnii lui? Cine a strâns apele în haina lui? Cine a hotărât toate marginile pământului?…"**

În ultima parte textul spune: **„<u>Cum se numeşte el</u> şi <u>cum cheamă pe fiul său</u>? Ştii tu lucrul acesta?"** Deci cel ce a scris Proverbele sub inspiraţie divină, şi anume Agur, fiul lui Iache (Proverbe 30:1), cunoştea despre Numele Creatorului şi despre Numele Fiului Acestuia. Astfel Agur făcea referire încă cu sute de ani înainte, de naşterea lui Cristos prin fecioara Maria, la numele Creatorului, şi la numele Fiului Acestuia.

În concluzie, Biblia nu vorbeşte doar de UN Nume, atât al Tatălui cât şi al Fiului şi al Duhului Sfânt; ci, de un nume al Tatălui, şi altul al Fiului.

Pentru că Numele Tatălui este **YHWH** (Iehova – Isaia 63:16; Geneza 2:4 n.s. BCR), înlocuit în Traducerile Bibliei cu **„DOMNUL"**; iar numele Fiului este **„Isus"** (Luca 1:31 – în greacă: Iesous).

Vedem în zilele noastre, grupări de tot felul de la modalişti/branhamişti, la aşa zişii mesianici, care susţin orbeşte teoria că Numele Fiului lui Dumnezeu ar fi: Iahsua sau Iah-sua !!!
Aşa zişii mesianici se bazează pe ebraică, dar Scripturile Creştine (Noul Testament) a fost scris în greacă, doar Evanghelia după Matei a fost scrisă în ebraică.
Apoi, în limba ebraică se scrie doar consoanele nu şi vocalele!
Dar avem o limbă în care apare complet Numele Fiului lui Dumnezeu (consoane şi vocale), adică limba greacă! Astfel, în ce priveşte Numele Fiului: **Ιησούσ** (Iesous), traducere corectă în română a expresiei din greacă este: Iesus, deoarece diftongul „ou”, în greacă se citeşte „u”. Astfel citirea corectă a Numelui Salvatorului este: Iesus ca în latină (Vulgata), care are ca corespondent, expresia: ebraică: Iehoşua, însemnând: *Iehova este salvare*.
Astfel erudiţii spun că Numele în greacă este: Iesoús și *“corespunde numelui ebraic Ieşua (în forma completă, Iehoşua), care înseamnă „Iehova este salvare“.*
Chiar la nota de subsol din Noua Traducere românească la Numeri 13:16, referindu-se la Osea fiul lui Nun, care a primit numele Iosua, nume care mai târziu o să-L primească şi Fiul lui Dumnezeu (Matei 1:21) se explică: *”Osea (ebr.: Hoşea) înseamnă El mântuie, iar Iosua (ebr.: Iehoşua)”.*
Teoria cu: Iahsua nu se potriveşte cu greaca care are prima vocala e, nu a, ci I**e**sous !!! La fel Numele Iehoşua, are ca primă vocală e, nu a, toate această teorie cu Iahsua nu are nici un support!
Modaliştii susţin varianta: Iah-sua, dar în nici un dicţionar Biblic nu am găsit forma aceasta, şi această formă ‚Iah-sua’ nu se potriveşte cu transliterarea în greacă, unde numele este: „Iesous”.
Domnul Isus vorbind de numele Tatălui, nu ca de numele Său, după cum putem vedea din următoarele texte:

- 🕮 Matei 6:9; Luca 11:2: **„Tatăl nostru care eşti în ceruri! <u>Sfinţească-se Numele Tău”</u>**

Domnul Isus aici, nu spune sfinţească-se Numele Meu; ci, Numele Tău, indicând astfel că Dumnezeu are propriul Său nume unic.

- 🕮 Ioan 12:28: **„Tată, proslăveşte <u>Numele Tău</u>!” Şi din cer, s-a auzit un glas, care zicea: „L-am proslăvit, şi-L voi mai proslăvi!”**

Tot la fel, şi în acest text, e vorba nu de UNICUL nume de care vorbesc modaliştii, ci de **„Numele Tău”**.

- 🕮 Evrei 2:12: **„Voi vesti <u>Numele Tău</u> fraţilor Mei; Îţi voi cânta lauda în mijlocul adunării.”**

Care este un citat din Psalm 22:22, din nou aici, Domnul Isus vorbeşte de un nume al Tău, şi nu despre un nume al nostru, sau al Meu (vezi şi Ioan 17:6,26).

- 🕮 Apocalipsa 3:12: **„Pe cel ce va birui, îl voi face un stâlp în Templul Dumnezeului Meu şi nu va mai ieşi afară din el. Voi scrie pe el <u>Numele Dumnezeului Meu</u> şi numele cetăţii Dumnezeului Meu,**

noul Ierusalim, care are să se pogoare din cer de la Dumnezeul Meu şi <u>Numele Meu</u> cel nou."

În acest text, se face din nou o diferenţă între Numele Dumnezeului lui Isus, şi numele lui Isus cel nou. Astfel, chiar dacă în viitor, Domnul Isus, va primi un Nume nou, chiar şi aceasta arată că persoana Fiului nu e aceeaşi cu a Tatălui, şi că Numele lor nu sunt identice.

- 🕮 Ioan 5:43: **„Eu am venit <u>în Numele Tatălui Meu</u> şi nu Mă primiţi; dacă va veni un altul, în numele lui însuşi, pe acela îl veţi primi."**
- 🕮 Ioan 10:25: **„V-am spus" le-a răspuns Isus „şi nu credeţi. Lucrările pe care le fac Eu, <u>în Numele Tatălui Meu</u>, ele mărturisesc despre Mine."**

Isus spune că nu a venit în Numele Său; ci, în numele Tatălui Său.

Dacă căutăm într-o concordanţă a Noului Testament, vom vedea că Isus vorbeşte de numele Său ca fiind **„Numele Meu"** (Matei 18:5,20; 19:29; 24:5,9; etc.); iar de Numele Tatălui ca fiind **„Numele Tău"** (Matei 6:9; Luca 11.2; Ioan 12.28; 17:6,11,12,26). Chiar din aceste formulări putem vedea două persoane şi două Nume distincte, după cum reiese şi din următoarele texte:

- 🕮 Ioan 15:16: **„Nu voi M-aţi ales pe Mine; ci Eu v-am ales pe voi; şi v-am rânduit să mergeţi şi să aduceţi roadă şi roada voastră să rămână, pentru ca orice veţi cere de la Tatăl, în <u>Numele Meu</u>, să vă dea."**
- 🕮 Ioan 16:23: **„În ziua aceea, nu Mă veţi mai întreba de nimic. Adevărat, adevărat, vă spun că, orice veţi cere de la Tatăl, în <u>Numele Meu</u>, vă va da."**
- 🕮 Ioan 17:11: **„Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume şi Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzeşte, în <u>Numele Tău</u>, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem şi noi."**
- 🕮 Ioan 17:12: **„Când eram cu ei în lume, îi păzeam Eu în <u>Numele Tău.</u> Eu am păzit pe aceia pe care Mi i-ai dat; şi nici unul din ei n-a pierit, în afară de fiul pierzării, ca să se împlinească Scriptura."**

Numai cineva agramat, poate vedea din expresia: **„Numele Meu"** şi din expresia **„Numele Tău"**, ca fiind un singur Nume! Sau ca fiind o singură persoană şi nu două persoane!

Alte argumente ale modaliştilor sunt:

„Predicatul „EU SÎNT", care se referă în Vechiul Testament la Dumnezeu, a fost evidenţiat de către Domnul nostru în mod deosebit în Noul Testament. „EU SÎNT Pîinea vieţii." (Ioan 6:48). „EU SÎNT Lumina lumii." (Ioan 8:12). Două versete din capitolul 8 sînt de o importanţă deosebită. Aşa vorbeşte Domnul nostru: „De aceea v-am spus că veţi muri în păcatele voastre; căci, dacă nu credeţi că EU SÎNT, veţi muri în păcatele voastre." (Ioan 8:24). „‚N-ai nici cincizeci de ani' i-au zis iudeii ‚şi ai văzut pe Avraam!' Isus le-a zis: ‚Adevărat, adevărat, vă spun că, mai înainte ca să se nască Avraam ‚SÎNT

EU'" (Ioan 8:57,58). „EU SÎNT Păstorul cel bun." (Ioan 10:4). „EU SÎNT învierea şi viaţa ..." (Ioan 11:25). „EU SÎNT adevărata viţă." (Ioan 51:1). Domnul nostru este totul în toate. De aceea El a putut reuni în „EU SÎNT" totul, ceea ce El era, este şi va fi. Dacă comparăm în mod deosebit textele din proorocul Isaia în care este vorba, în mod clar, despre Domnul, Iahveh, care Se prezintă ca fiind Cel dintîi şi Cel de pe urmă, formând apoi puntea spre Noul Testament, atunci aşa vorbeşte Mîntuitorul înviat, care va veni din nou: „Nu te teme! EU SÎNT Cel dintâi şi Cel de pe urmă." (Apocalipsa 1:17). „‚EU SÎNT Alfa şi Omega, Începutul şi Sfârşitul' zice Domnul Dumnezeu, Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine, Cel Atotputernic." (Apocalipsa 1:8). Înaintea Lui nu a fost nici unul, şi după El nu va mai fi nici unul. Există doar un singur Atotputernic.
Fiul zice: „EU am venit în Numele Tatălui Meu." (Ioan 5:43). EL S-a rugat: „Tată, proslăveşte Numele Tău!" (Ioan 12:28). Referindu-se la ai Săi, El a zis: „Am făcut de cunoscut Numele Tău oamenilor, pe care Mi i-ai dat din lume." (Ioan 17:6). După cum se vede, Domnul Se prezintă cu Numele, aşa cum este normal şi pe pământ, numai celor care au o întâlnire personală cu El, adică a celor ce au avut într-adevăr o experienţă personală cu El. Aceasta o vedem în mod deosebit din relatarea despre întoarcerea şi pocăinţa lui Pavel: „El a întrebat: ‚Cine eşti Tu Doamne?' EL a răspuns: ‚EU SÎNT ISUS, pe care-L prigoneşti!" (Fapte 9:5).
Mai departe El S-a rugat: „Sfinte Tată, păzeşte-i în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat" (Ioan 17:11). Numele Tatălui este şi Numele Fiului. Încă o dată El ne arată: „EU le-am făcut de cunoscut Numele Tău, şi li-L voi mai face" (vers. 26). Aceasta o face El până astăzi. EL descoperă Numele Isus. Acolo unde nu este cunoscut."
Citat din cartea: **„Creştinismul Tradiţional - Adevăr sau falsificare?"** de Ewald Frank
Ne dăm seama cât de subţiri sunt aceste argumente şi câte corelări de texte, efectuate în mod arbitrar.
De unde ştiu ei, că persoana care se prezintă sub numire de: **„Eu sunt"**, din Vechiul Testament (Exod 3:14) este aceeaşi cu cea din Noul Testament? A face o teologie doar pe expresia în sine, este o escapadă, şi un risc teologic, deoarece expresia **„Eu sunt"**, în Biblie nu apare doar în dreptul lui Dumnezeu, căutaţi într-o concordanţă şi veţi vedea. Veţi vedea câţi de mulţi oameni au spus: **„Eu sunt"**, să facă toţi aceştia parte din Fiinţa lui Dumnezeu?
Astfel, nu putem susţine pe baza unei expresii, o legătură dintre două texte cu subiecte total diferite, cum este Exod 3:13-15 care vorbeşte de identitatea lui Dumnezeu şi Ioan 5:56-58, care vorbeşte de vârsta lui Isus.
Iar afirmaţia că Domnul Isus vestind Numele Tatălui, a vestit de fapt, numele Isus, este total ne-fondată Biblic. Şi tot la fel, faptul că Isus a venit **„în numele Tatălui"**, nu însemnă, cum se explică în această carte, că *„Domnul Se prezintă cu Numele"* său de Isus; ci, că a venit în autoritatea Tatălui. Faptul că numele

Tatălui este diferit de al Fiului, nu scade importanţa numelui Fiului, prin care suntem mântuiţi (salvaţi).
Însă repet şi accentuez, acest Nume prin care ne apropiem de Tatăl, şi prin care avem acces la Dumnezeu, nu este numele lui Dumnezeu de: Iehova; ci, este numele Fiului lui Dumnezeu: Isus (Ioan 15:16; 16:23). Noi îl invocăm pe Dumnezeu în Noul Legământ ca Tată (1Petru 1:17), dar o facem prin intermediul Fiului, sau în Numele Lui (Efeseni 5:20; Coloseni 3:17; Evrei 13:15).

Alţii spun că numele lui Dumnezeu s-a schimbat (modificat), ceea ce Biblia nu spune, sau că Numele Lui a fost numai pentru un timp, ceea ce contrazice Biblia, care spune că numele este **din** veşnicie (Isaia 63:16) şi **pentru** veşnicie (Exod 3:15). Dumnezeu i-a precizat lui Moise: **„Aşa vei zice fiilor lui Israel: <u>Iehova</u> Dumnezeul părinţilor voştri, Dumnezeul lui Abraam, Dumnezeul lui Isac, Dumnezeul lui Iacob m-a trimis la voi; acesta este <u>numele Meu în etern</u>, şi aceasta este amintirea mea <u>pentru toate generaţiile</u>."** (Exod 3:15) Este clar deci că numele Iehova este etern, neschimbător şi pentru toate generaţiile este un nume care poate fi invocat.
Psalmistul spune ca **„orice făptură să binecuvânteze Numele Lui cel Sfânt în veci de veci!"** (Psalm 145:21; vezi şi Psalm 135:13; 72:17,18). În ebraică, atunci când cuvântul **„olam"** se repetă (în veci de veci), el are sensul de etern.
Numele va fi folosit şi în mileniu în Regatul lui Dumnezeu (Ţefania 3:9; Maleahi 1:11), ceea ce arată că numele de Iehova nu a fost desfiinţat; ci, mai degrabă Noul legământ a subliniat numirea de Tată, dar din nou acest Nume va fi numele de legământ pentru cei ce vor locui pământul în mileniu.
Dar ce putem spune despre Numele Duhului Sfânt?
În V.T. denumirea cea mai des întâlnită prin care era descris era: 'Duhul lui Dumnezeu' (Geneza 1:2) sau 'Duhul lui Iehova' (Judecători 3:10; Isaia 11:2).
În N.T. Domnul Isus dezvăluie că Numele Duhului Sfânt este: Parakletos (Mângâietorul, Ajutorul, Susţinătorul, Avocatul, etc.), în Ioan 14:26; 15:26; 16:7; 16:13. Şi este clar că Duhul Sfânt fiind o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul are şi El un Nume distinct de la facerea Sa.
În Biblie numele au foarte mare importanţă, şi fiecare nume are o semnificaţie aparte, multe din aceste nume conţin cuvântul „Dumnezeu" sau „Iehova". Dumnezeu acordă importanţă numelor, El dă nume îngerilor (Luca 1:26), stelelor (Isaia 40:26). El a pus în om dorinţa de a pune nume, chiar la însărcinat pe primul bărbat să pună nume la animale (Geneza 2:19). Mai departe Adam i-a dat nume soţiei sale numind-o Eva (Geneza 3:20).
Faptul că Dumnezeu consideră numele importante reiese şi din faptul că El a dat uneori instrucţiuni precise cu privire la numele ce urmau să-l poarte unii oameni (vezi Luca 1:13; 60-63). Dumnezeu chiar a schimbat numele unor persoane ca aceştia să aibă o identificare mai potrivită cu persoana lor şi cu planul lui Dumnezeu (Geneza 17:5,15). Chiar Domnul Isus a pus un alt nume

lui Simeon numindu-l **„Petru”**, adică „Piatră” (Matei 16:17-18; Marcu 3:16), iar fiilor lui Zebedei i-a pus numele **„fiii tunetului”** (Marcu 3:17).
Astfel în Biblie numele nu este ca şi în zilele noastre doar o simplă denumire, care poate avea sau nu o anumită însemnătate. În Biblie numele au semnificaţii, şi ele sau dat în funcţie de personalitatea şi trăsăturile celui ce-l poartă, nu degeaba înţeleptul rege Solomon spune în Ecleziast 6:10 **„Ce este omul, se cunoaşte după numele care i s-a dat...”**. Astfel de pildă numele Esau (lit. păros) s-a dat pentru că a ieşit roşu de tot: ca o manta de păr; şi de aceea i-au pus numele Esau, iar Iacob (lit. Cel ce ţine de călcâi) pentru că îl ţinea cu mâna de călcâi pe Esau; şi de aceea i-au pus numele Iacob (Geneza 25:25-26).

Astfel cât de potrivit este Numele de **„Parakletos”**, care are înţelesul de: Mângâietor, Susţinător, Apărător, Ajutor, acest nume se potriveşte cu rolul, funcţia şi personalitatea Duhului Sfânt!
În concluzie: Numele Tatălui, nu este identic cu numele Fiului, nici cu Cel al Duhului Sfânt, Numele Tatălui este Iehova; Numele Fiului: Isus; şi altul Cel al Duhului Sfânt: Parakletos!
Ca să înţelegem mai bine lucrurile am făcut un grafic:

Epocile:	**În V.T.:**	**În N.T.:**	**În mileniu:**
Numele Tatălui:	Iehova	Iehova	Iehova
Numele Fiului:	Înţelepciunea	Isus	Nume nou ?
Numele Duhului:	Parakletos	Parakletos	Parakletos

9. ESTE VALID BOTEZUL ÎN NUMELE LUI ISUS, AL MODALIŞTILOR?

Modaliştii, indiferent de grupare, indiferent că este vorba de grupările ce urmează învăţătura lui W.M. Branham, a lui Ewald Frank, sau Only Jesus, Biserica Unită Penticostală şi Biserica Unită Apostolică, sau alţii, toţi botează *în Numele lui Isus Cristos*.
Conform cu Fapte 2:38; 8:16; 10:48; 19:5; Romani 6:3; 1Corinteni 1:12-13; Galateni 3:27, apostolii au botezat în toate cazurile *în Numele Domnului Isus*, niciodată ei nu au botezat în Numele Sfintei Treimi! Însă este botezul modalist în Numele lui Isus un botez valabil, autentic care îl plasează pe om în Cristosul Cel viu?
Nu botezul lor nu este autentic! **De ce botezul modaliştilor, cu toate că este făcut *în Numele lui Isus*, nu este un botez real şi valabil?**
Iată câteva motive importante:

1) **Botezul lor este un botez într-un Isus fals, care este şi Tată şi Fiu şi Duh Sfânt!**
2) **Ei nu sunt consecvenţi cu explicaţia asupra lui Matei 28:19!**
3) **Botezul lor nu poate fi făcut în Numele lui Isus, către Dumnezeu, pentru că ei nu cred că Dumnezeu este distinct de Isus!**
4) **Numele de legământ al noului legământ nu este „Isus”, ci „Tată”, căci Dumnezeu Tatăl face legământul cu creştinii, nu Fiul Său Isus Cristos. Domnul Isus fiind Mijlocitorul noului legământ!**
5) **Botezul în Numele lui Isus al modaliştilor nu diferă în esenţă de botezul trinitarienilor, în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, pentru că modaliştii înţeleg prin a boteza în Numele lui Isus, a boteza în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!**
6) **În botezul modalist se primeşte un alt Duh, nu Duhul Sfânt, Duhul Adevărului, care este distinct de Tatăl şi Fiul!**

Să luăm pe rând aceste puncte şi să le analizăm:

1) Botezul lor este un botez într-un Isus fals, care este şi Tată şi Fiu şi Duh Sfânt!

După cum am văzut în această carte, Tatăl, Fiul şi Spiritul Sfânt sunt trei persoane distincte (vezi şi: Matei 3:16-17; Ioan 16:13-15; Romani 15:30; 1Corinteni 12:4-6; 2Corinteni 13:14; Efeseni 4:4-6).

Botezul modalist în Numele lui Isus, este un botez care foloseşte o formulă biblică şi apostolică, dar Isus al lor nu este Isus al Bibliei, care este distinct de Tatăl şi de Duhul Sfânt!

Biblia vorbeşte de **„un alt Isus”** (2Corinteni 11:4), un Isus diferit de cel predicat de apostoli. Astfel toţi cei botezaţi cu botezul în Numele lui Isus, dar care au crezut că Acel Isus este: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt, s-au botezat într-un alt Isus, au crezut o altă Evanghelie, şi au primit un alt duh, nu Duhul Sfânt (2Corinteni 11:4; Galateni 1:6-8)!

2) Ei nu sunt consecvenţi cu explicaţia asupra lui Matei 28:19!

Observaţi cum explică ei formula de botez: *„Cine citeşte cu atenţie, constată că aici este vorba de **Numele** în care să se facă botezul şi nu despre trei titluri: Tatăl este un titlu, Fiul este un titlu şi Duhul Sfânt este un titlu. <u>Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt trei forme de descoperire sau numiri ale Aceleiaşi Persoane.</u> Deci este vorba despre unicul Nume, pentru că Isus a spus: ???Botezaţi-i în <u>Numele</u> (singular)”, şi nu în Numele (plural), repetând de trei ori cele trei titluri, aşa cum se face astăzi peste tot. Cuvântul <u>Nume</u> apare la singular şi nu la plural. De aceea aceste trei titluri trebuie să aibă un Nume. Acest Nume a fost descoperit tuturor ucenicilor adevăraţi.”* - extras din "CONCILIUL", de Ewald Frank.

Un alt motiv, pentru care explicaţia de mai sus nu este valabilă este că fraza: **„botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt”**, este o interpolare şi nu face parte din Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu! Lucru

recunoscut şi de ei, în cartea **„Provocarea”**, de Ewald Frank, la p.63, unde se spune: *„Dr.Karlheinz scrie: >>Isus nu a cunoscut nici o trinitate. Porunca de a boteza în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt, pusă în gura Celui înviat în Matei, este declarată, de cercetarea critică, în unanimitate, ca fiind o falsificare<<…Majoritatea covârşitoare a istoricilor bisericii pun această formulare pe seama părinţilor trinitarieni ai bisericii…În >>Novum Testamentum Graece et Latine<< de Nestle este redată într-o notă din josul paginii versiunea originală din Matei 28:19, aşa cum a fost dată de unul din părinţii bisericii, Eusebiu: >>***En to onomati mou***<< = …**în numele meu.*** *Aceiaşi observaţie este scrisă şi în >>Greek New Testament<<, Second edition, 1954, London, Bible House. Porunca botezului formulată astfel: >>şi botezaţi-i înăuntru* ***în Numele Meu****<< , ar fi exclus de la început orice rătăcire, orice tâlcuire ulterioară.”*
Dacă Matei 28:19, este declarat ca fiind o falsificare, de ce Ewald Frank, Îl foloseşte ca argument? El îşi bazează doctrina potrivit căreia: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt titluri ale aceleaşi persoane, pe un fals, descris de ei ca fiind *„o falsificare”*!
Şi alte surse recunosc aceleaşi lucru:
Enciclopedia Catolică, Vol. 2, pag 236, recunoaşte că cuvintele utilizare la ceremonia de botez au fost schimbate de Biserica Catolică[13].
A History of Christian Thought; Otto Hieck; Vol. 1, pag. 53, spune: *„la început botezul era realizat (administrat) în Numele lui Isus, apoi gradual în Numele Tatălui, Fiului, şi Duhului Sfânt.”*[14]
Dicţionarul Biblic explicativ (1962), vol.I, pag. 351: *„Dovezile... Sugerează că botezul în creştinismul timpuriu a fost administrat, nu în întreitul nume, ci în Numele lui Isus Hristos sau în Numele Domnului Isus”*.
Encyclopedia Britannica, 11th ed. (1920), II 365: *„Formula trinitariană şi scufundarea de trei ori n-a fost o practică uniformă de la început... Botezul în Numele lui Isus este formula din Noul Testament. În secolul trei, botezul în Numele lui Hristos era încă la fel de răspândit încât papa Stefan l-a declarat valid, opunându-se lui Ciprian din Cartagina”*.
Otto Heick, un istoric creştin de renume (1947), pag. 58: *„formula trinitariană de botez...a luat locul vechii formul de botez “în Numele lui Isus”.*
Williston Walker, un istoric al bisericii creştine (1947), pag. 58: *„Formula de botez trinitarian ... a luat locul vechiului botez în Numele lui Hristos”*
Canney's Encyclopedia of Religions (1970), pag. 53: *„Persoanele au fost botezate la început în „numele lui Isus Hristos” ... Sau „în numele Domnului Isus”... După aceea, odată cu dezvoltarea doctrinei Trinităţii, ei erau botezaţi în numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt”*.
Encyclopedia Biblica (1899), I, 473: *„Este numai normal să concluzionăm că botezul a fost administrat iniţial „în Numele lui Isus Hristos”, sau „în numele*

---

[13] Vezi: http://www.apostolic-lighthouse.net/believe/baptism/index.html
[14] Vezi: http://www.landmarkchurch.com/apostolic/baptism.html

Domnului Isus". Această opinie este confirmată de faptul că formele timpurii ale mărturiei baptismale era singulară nu întreită, cum a fost crezul ulterior".
Pe deoparte modaliştii afirmă că: *,,Porunca de a boteza în numele Tatălui, al Fiului şi al Duhului Sfânt, pusă în gura Celui înviat în Matei, este declarată, de cercetarea critică, în unanimitate, ca fiind o falsificare"* (**„Provocare"**), şi că o redare corectă a lui Matei 28:19, *,,ar fi exclus de la început orice rătăcire, orice tâlcuire ulterioară"*. Da, eu cred din toată inima că păstrarea originală a lui Matei 28:19, ne-ar fi scutit mult în prezent de rătăciri, şi tâlcuiri ulterioare, chiar de această rătăcire că: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt = Isus!
Dacă trinitarienii susţin că în N.T. Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh este: Domnul! Modaliştii afirmă că Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh este Isus! Câtă rătăcire!
Modaliştii trebuie să se hotărească, ori fraza botezului trinitar din Matei 28:19, este interpolat, o falsificare, ori nu? Iar dacă este o falsificare, cum de ei îşi fundamentează doctrina pe o falsificare!
De fapt, în Matei 28:19, este vorba de o interpolare, fraza: **„botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh"**, este o adăugire făcută în sec. II d.C.
În **Enciclopedia Britanică**, Vol. 3, pag. 365, afirmă că botezul a fost schimbat din *„Numele lui Isus"*, în cuvintele *„Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt"* în secolul al-II-lea[15].
Hastings Encyclopedia of Religion, Vol. 2, pag. 377, 389, spune: Botezul creştin a fost întotdeauna realizat folosind cuvintele *„în Numele lui Isus"*...până pe vremea lui Iustian Martirul[16].
Scribners Dictionary of the Bible, Vol. 1, pag. 241: *„Formula originală a cuvintelor este în Numele lui Isus Cristos sau Domnului Isus. Botezul în Numele Tatălui, Fiului, şi Duhului Sfânta fost dezvoltat mai târziu".*
Dicţionarul Hasting's al Bibliei (1898), vol. I, pag. 241: *„numele original al cuvintelor a fost „în numele lui Isus Hristos" sau „Domnului Isus". Botezul în numele Trinităţii a fost o schimbare ulterioară".*
Motivul pe scurt pentru care apostolii nu au botezat în Numele Sfintei Treimi este că fraza: **„botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh"**, este o interpolare, şi această frază nu a fost rostită de Domnul Isus niciodată!
De fapt, Matei 28:19, în versiunea originală, nu face vreo referire la botez, varianta lui Eusebiu nu vorbeşte de vreun botez, el citează astfel acest pasaj când îl citează de 17 ori în lucrările sale:
„Ducându-vă discipolizaţi toate naţiunile în numele meu, învăţându-le să respecte toate câte v-am poruncit".
Este interesant că conform cu citatul lui Eusebiu despre marea trimitere, Isus îi îndeamnă pe apostoli să facă discipoli (ucenici) şi să-i înveţe în Numele Lui, şi

---

[15] Vezi: http://www.prime.org/harlot.html
[16] Vezi : http://www.alvorada.us/0008.htm

această poruncă finală concordă cu însărcinarea prezentată în Evanghelia după Luca, unde se spune: **„Şi să se predice în Numele Lui, pocăinţa şi iertarea păcatelor, către toate popoarele, începând din Ierusalim.”** (Luca 24:47), vezi şi Romani 1:4-5; 1Timotei 2:7.
Este interesant că textul din Matei 28:19, nu se referă la scufundarea propriu-zisă şi Numele pentru care se cufundă (botează) candidatul la botez, Nu! Ci se referă *în Numele* cui trebuie să facă discipoli (ucenici). Astfel Eusebiu nu vorbeşte de vreo formulă de botez; ci, subliniază Numele (autoritatea) folosit de lucrător în a face discipoli. Şi atunci conform citatului din Matei 28:19, redat de Eusebiu este vorba nu de Numele *în* care oamenii să se boteze; ci, de *Numele sau autoritatea în virtutea căruia acţionează lucrătorul, sau în virtutea căruia are dreptul şi datoria să formeze discipoli în locul lui Isus pentru El* (comp. cu 2Corinteni 5:20).
De fapt, este clar şi logic că lucrătorul trebuie să acţioneze în numele Fiului, căci toată autoritatea i-a fost dată Fiului de către Tatăl, tocmai pentru ca în Numele Lui să acţionăm şi să facem discipoli (ucenici), căci Isus a spus: **„…Toată autoritatea Mi-a fost dată** (Mie[17]) **în cer şi pe pământ”**. Şi atunci e normal să acţionăm în numele Lui (vezi şi Luca 24:47; Romani 1:5).
Despre botezul în Numele lui Isus, vorbesc alte texte din Scriptură nu Matei 28:19!
De fapt şi alte citări ale lui Matei 28:19, din alte lucrări confirmă că Matei 28:19, nu vorbeşte de un botez în Numele lui Isus!
Astfel manuscrisele: Shem-Tob, DuTillet, Muster, care conţin Evanghelia după Matei în ebraică, plus alte lucrări vechi care citează din Matei 28:19 ca: Textele coptice, care citează din Evanghelia după Evrei (Evanghelia după Matei a ebioniţilor), sau părintele bisericii: Episcopul Aphraates (Aphrahat), care a trăit în cca. 270-345 d.C. şi a scris în siriană mai multe lucrări, şi într-una din ele citează şi el, pasajul din Matei 28:19, într-un mod asemănător cu Eusebiu, fără a menţiona de vreun *botez în Numele* citind Matei 28:19 în lucrările lui în limba siriană!
Astfel textul din Matei 28:19-20, nu vorbeşte de vreun botez în Numele lui Isus, sau de un botez în Numele Sfintei Treimi, fraza cu botezul este o interpolare, din mai multe motive:
Fraza trinitară din Matei 28:19, are o problemă de gramatică a textului. În primul rând, dacă se va studia textul grecesc al acestui pasaj, observăm că nici cuvintele ‚botezându-i’ (pe ei, la masculin, în greacă: *autous*) şi ‚învăţându-i’ (pe ei, la masculin, în greacă: *autous*), nu se acordă în gen cu ‚naţiunile’ (în greacă: *ta ethne*, la neutru). Ca să fie un acord, în gen, în loc de *autous*, ar trebui să fie *auta*; vezi în acest sens, nota de subsol de la Noul Testament Traducerea Fidelă - 2007 (NTTF - 2007), şi traducerea CLV care spune:

---

[17] Aceasta nu înseamnă că Tatăl nu mai are autoritate; ci, înseamnă că toată autoritatea delegată de a acţiona este dată Fiului lui Dumnezeu până la vremea când toţi vrăşmaşii vor fi nimiciţi (vezi şi 1Corinteni 15:24-28).

*„Cuvântul „botezându-i” nu se acordă în gramatical cu naţiunile (în gr. Neutru), ci cu cei care au devenit ucenici (botezându-**i** – în gr. Masculin)...”*
Probabil atunci când acest pasaj a fost modificat nu s-a ţinut cont de gen, şi trecând chiar peste gramatica din limba greacă au interpolat fraza: **„botezându-i în numele Tatălui, al Fiului, şi al Duhului Sfânt”**.
Prin urmare, în traducerea din limba română, Scripturile Calea Creştină (SCC), reda Matei 28:19-20 după cum urmează:
V.19: **„Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate naţiunile;**
V.20: **învăţându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Şi iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul epocii.”**.
Este şi logic că nu putem face ucenici sau discipoli prin botez, ci prin învăţătură, şi doar după aceea, aceştia sunt botezaţi!
Cuvântul: **„şi”** de la fraza: **„Şi învăţaţi-i să păzească tot ce v-am poruncit”**, este un cuvânt introdus în plus de Cornilescu, el nu apare în textul grecesc. Astfel este clar că Domnul Isus a vrut să spună:
„Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate naţiunile; învăţându-i să respecte toate câte v-am poruncit” (SCC).
Conform Scripturii, deci devii discipol **prin învăţătură** căci este scris despre Domnul, că: **„Isus <u>face</u> şi botează mai mulţi ucenici decât Ioan”** (Ioan 4:1). Este interesant că Scriptura nu spune: *„botează şi astfel face ucenici”*? Nu prima dată Domnul Isus *făcea ucenici prin învăţătură* şi apoi îi boteza.
Tot la fel într-o carte creştină veche intitulată: **„Didache**” sau **„Învăţătura celor 12 apostoli”**, găsim scris următoarele referitor la Botez: *„Aşa să botezaţi: după o ucenicie, ...”.* Acelaşi lucru este subliniat şi de Iustin Martirul [110-165 d.C.] în cartea sa: **„Apologia Întâia”** unde declară: *,,Toţi cei ce <u>s-ar încredinţa şi ar crede</u> <u>că lucrurile acestea învăţate şi propovăduite de noi sunt adevărate şi care făgăduiesc</u> că vor putea trăi aşa, sunt învăţaţi să se roage şi să ceară de la Dumnezeu, postind, iertarea păcatelor pe care le-au săvârşit mai înainte, în timp ce noi, la rândul nostru, ne <u>rugăm şi postim laolaltă cu ei</u>. Apoi, ei sunt conduşi de noi undeva, unde este apă şi sunt renăscuţi acolo, în acelaşi fel în care noi înşine am fost renăscuţi”.*
Este clar că candidatul la botez era o persoană la o vârstă conştientă căci ea trebuia să creadă, să fie de acord cu învăţătura. Ucenicizarea se face prin învăţarea adevărurilor începătoare ale lui Cristos, a doctrinelor elementare a adevărului (Evrei 6:1-2), a poruncilor Domnului (Matei 28:20), şi apoi prin împlinirea lor în viaţă, din dragoste şi prin credinţă (Luca 6:40; Galateni 5:6). Aşa îţi vei arăta dragostea faţă de Mântuitorul Isus (Ioan 14:15,21-24; 15:10-14; 1Ioan 5:3).
Atunci înţelegem ce a vrut să spună Domnul în Matei 28:19, ca apostolii să meargă să facă discipoli (ucenici) din oamenii tuturor naţiunilor, şi să îi înveţe pe aceştia tot ceea ce El le-a poruncit lor. [ca apoi, după ce ei păzesc poruncile şi astfel au devenit ucenici, să fie botezaţi]. Astfel ei devenind ucenici prin învăţătura Domnului, trebuia ca şi ei, la rândul lor, să facă ucenici. De ce?

Pentru că una dintre poruncile Domnului pe care ei au învăţat-o este: **„Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate naţiunile”**. Cum puteau ei s-o împlinească? Învăţându-i şi ei la rândul lor pe alţii, tot ceea ce Domnului Isus a poruncit! Şi astfel fiecare nou ucenic, urma să facă alţi ucenici prin învăţătură, ascultând de porunca Domnului de a merge şi a face discipoli (ucenici).
Acesta este sensul adevărat al textului din Matei 28:19. Poruncile Lui din Evanghelii, sunt doar câteva şi au legătură cu fundamentele vieţii de creştin, nu sunt lucruri neimportante care putem să le învăţăm după botez, ci tocmai aceste porunci trebuie predate ucenicului înainte de botez! Toate aceste porunci date de Domnul, sunt fundamente pentru viaţa de creştin şi ele trebuie predate înainte de botez, conform cu o redare corectă a lui Matei 28:19-20.
În Scripturile Calea Creştină (SCC), este redat astfel: **„Ducându-vă deci, faceți discipoli din toate naţiunile; învăţându-i să respecte toate câte v-am poruncit. Şi iată! Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul epocii.”**.
O astfel de redare a textului concordă cu marea trimitere din Luca 24:47, şi cu restul Bibliei, observaţi:
Luca 24:47 **„Şi <u>să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui,</u> pocăinţa şi iertarea păcatelor, începând din Ierusalim”**.
Fapte 19:8-10: **„În urmă, Pavel a intrat în sinagogă, unde vorbea cu îndrăzneală. Timp de trei luni a vorbit cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu, şi căuta să înduplece pe cei ce-l ascultau. Dar, fiindcă unii rămâneau împietriţi şi necredincioşi, şi vorbeau de rău Calea Domnului înaintea norodului, Pavel a plecat de la ei, <u>a despărţit pe ucenici de ei, şi a învăţat în fiecare zi pe norod </u>în şcoala unuia numit Tiran. Lucrul acesta a ţinut doi ani, aşa că toţi cei ce locuiau în Asia, Iudei şi Greci, au auzit Cuvântul Domnului”**. [vezi şi Fapte 13:14-14:48].
Romani 1:5 **„prin care am primit harul şi apostolia, ca să aducem, pentru Numele Lui, <u>la ascultarea credinţei</u> pe toate Neamurile”**.
1Timotei 2:7 **„şi propovăduitorul şi apostolul lui am fost pus eu-spun adevărul în Hristos, nu mint-ca <u>să învăţ pe Neamuri credinţa şi adevărul”</u>**.
2Timotei 1:11 **„Propovăduitorul şi apostolul ei am fost pus eu şi <u>învăţător al Neamurilor</u>”**.
Cu toate că ucenicia poate să difere ca durată, de la caz la caz, omul trebuie să devină ucenic ca apoi să fie botezat. Astfel trebuie ca înainte de botez, el să fie un ucenic, adică o persoană care Îl urmează pe Domnul, ascultă de El, se leapădă de sine, iubindu-l pe Cristos mai presus de iubirea familiei, sau a altor lucruri, luând cruce, adică o viaţă de suferinţă, de renegare, şi urmndu-l pe Cristos zilnic şi continuu, lăsându-se învăţat de El (Matei 10:37-39; 16:24-26; Marcu 8:34-38; Luca 9:23-26; 14:25-35).
Este prea târziu ca după botez să înceapă să se lepede de sine, să-L iubească pe Cristos mai mult decât pe tatăl său sau mama sa, să i-a doar atunci crucea, pentru că s-ar putea ca după botez, omul să i se pară greu şi să renunţe. Ei trebuie să se întâlnească cu Cristos înainte de botez, să guste din El, să se

apropie de El, să înceapă să calce pe urmele Lui (Fapte 9:3-5; 17-20; 1Petru 2:3,4,21).
Să mergem la un alt motiv pentru care botezul modalist în Numele lui Isus nu este valabil:
3) Botezul lor nu poate fi făcut în Numele lui Isus, către Dumnezeu, pentru că ei nu cred că Dumnezeu este distinct de Isus!
În 1Petru 3:21 (GBV): **„această imagine, botezul, vă salvează şi acum, nu o lepădare a necurăţiei cărnii, ci cererea către Dumnezeu a unei conştiinţe bune, prin învierea lui Isus Hristos”**.
Din acest text observăm şi învăţăm că botezul are loc prin învierea lui Isus, dar botezul este o cerere, adresată **„către Dumnezeu”**. Însă nu putem face o cerere către Dumnezeu în Numele lui Dumnezeu! Cum nu putem face o rugăciune, o cerere către Dumnezeu în Numele lui Dumnezeu! Biblia spune clar: **„orice veţi cere de la Tatăl, în Numele Meu, să vă dea”** (Ioan 15:16; 16:23).
De aceea botezul se face doar *în Numele lui Isus* **Mijlocitorul**, către Dumnezeu Tatăl, El este Cel ce acceptă răspunsul nostru prin botez la dragostea Lui şi ne dă Duhul Sfânt în botez.
De fapt orice lucrare creştină trebuie să o facem în Numele Domnului Isus, Scriptura este clară în această privinţă şi ea precizează: **„Şi orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, <u>să faceţi totul în Numele Domnului Isus</u> şi mulţumiţi, prin El, lui Dumnezeu Tatăl”** (Coloseni 3:17).
Iată! Dacă noi vom boteza în Numele lui Isus (care este în viziunea modalistă: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt) la Dumnezeu (care este în viziunea modalistă tot: Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt), cum vom împlini Cuvântul care spune: **„să faceţi totul în Numele Domnului Isus şi mulţumiţi, <u>prin El</u>, <u>lui Dumnezeu Tatăl</u>”**?
Numai dacă considerăm că Domnul Isus este unul şi Dumnezeu este altul, putem boteza în Numele lui Isus către Dumnezeu! Şi numai atunci, **„cererea către Dumnezeu a unei conştiinţe bune, prin învierea lui Isus Hristos”**, este o cerere valabilă, biblică şi corectă!
Să trecem la următorul motiv pentru care botezul modalist este greşit şi nu este un botez salvator:
4) Numele lui Dumnezeu în noului legământ NU este „Isus”, ci „Tată”, căci Dumnezeu Tatăl face legământul cu creştinii, nu Fiul Său Isus Cristos. Domnul Isus este Mijlocitorul noului legământ!
Cine este Cel ce face legământul cel nou? Tatăl sau Fiul? Conform Bibliei Cel ce a făcut legământul cu Israel, face un nou legământ. Cel ce a făcut legământul cu Israel este Iehova, Dumnezeu Tatăl (Exod 24:1-8). Conform teologiei modaliste, Fiul nici nu exista atunci! Conform cu Ieremia 31:31-34; Evrei 8:8-13; 10:16-19, tot El este cel ce face legământul cel nou adică Iehova, care este Dumnezeu Tatăl (comp. cu Isaia 63:16; Maleahi 1:6). Dumnezeu Tatăl este cel ce face legământul cel nou, conform cu: Evrei 7:19-25, şi Acesta este distinct de Marele Preot Isus.

Cine este Mijlocitorul sau Mediatorul noului legământ?
Biblia este clară în această privinţă:
Romani 8:34: **„Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a şi înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu <u>şi mijloceşte pentru noi!</u>"**
1Timotei 2:5: **„Căci este un singur Dumnezeu şi este <u>un singur mijlocitor</u> între Dumnezeu şi oameni: <u>Omul Isus Hristos</u>"**
Acest Mijlocitor este Cel ce pledează (intermediază) pentru noi rânduit ca Mare Preot după rânduiala lui Melhisedec:
Evrei 4:14: **„Astfel, fiindcă avem <u>un Mare Preot</u> însemnat, care a străbătut cerurile pe <u>Isus, Fiul lui</u> Dumnezeu să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca şi noi, dar fără păcat"**.
Evrei 7:25 **„De aceea şi poate să mântuiască în chip desăvârşit <u>pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El</u>, pentru că trăieşte pururea ca să mijlocească pentru ei"**. Cum se poate apropia cineva de Dumnezeu prin Isus, dacă Isus este şi Dumnezeu şi Mijlocitorul la Dumnezeu?
În Evrei 9:24 se precizează: **„Căci Hristos n-a intrat într-un locaş de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaş de închinare, ci a intrat chiar în cer, <u>ca să Se înfăţişeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu</u>"**.
Cum poate Cristos să se înfăţişeze în faţa lui Dumnezeu pentru noi, dacă El este Însuşi Dumnezeu?! Să fie doar o scenă teatrală, în care manifestarea lui Dumnezeu se arată înaintea lui Dumnezeu?! O astfel de interpretare absurdă şi periculoasă ne-ar face să credem că de fapt Isus nici nu mijloceşte pentru noi, El de fapt fiind Dumnezeu ştie tot, şi astfel se anulează una dintre cele mai importante doctrine ale creştinismului, **Mijlocirea Domnului Isus!** Faptul că cineva a simţit alături de noi, a fost ispitit în toate, dar fără păcat, şi El poate simţi împreună cu noi, poate pleda cauza noastră a păcătoşilor, este anulat de doctrina modalistă. Mijlocirea este un nons sens conform doctrinei modaliste despre Fiul lui Dumnezeu.
În versiunea modalistă, toate aceste roluri, nu sunt decât un simulacru, un teatru, pasaje lungi în Scriptură despre rolul de Mijlocitor şi mare Preot al lui Isus, sunt un nonsens în varianta modalistă, sunt scrise în zadar, căci nu există un Dumnezeu şi un Mijlocitor în mod real; ci, Dumnezeu este şi Mijlocitor şi Mijlocitorul este Dumnezeu! Pentru ce se mai roagă ei la Dumnezeu în Numele lui Isus atunci? Iarăşi sunt inconsecvenţi!
Tocmai că Isus este Marele Preot, iar marele preot este un altul decât Dumnezeu. Căci cel ce mijloceşte trebuie să fie un altul decât cel ce primeşte sau ascultă mijlocirea, altfel nu ar fi nici o mijlocire!
Cei ce susţin modalismul fie sunt în ignoranţă în ce priveşte termenul: „Mijlocitor", fie vor să îţi susţină teoria trecând peste înţelesul clar al cuvintelor!

DEX '98, la cuvântul mijlocitor se spune: *„Persoană care mijloceşte, intermediar”. Iar dicţionarul NODEX: „Persoană care mijloceşte o înțelegere; mediator; intermediar”.*
Cum poate fi atunci: Isus atât: Dumnezeu, cât şi Mijlocitor la Dumnezeu?

Care este Numele de legământ folosit în Noul Legământ?
Creştinii se raportează la Dumnezeu prin apelativul **„Tată”**, aşa cum ne-a învăţat Domnul Isus să ne rugăm (Matei 6:9), prin viu grai şi prin exemplul Său, este normal ca numirea de **„Tată”**, este folosit de Dumnezeu ca Nume în cadrul Noului legământ!
Argumentele sunt următoarele:

- 🕮 Domnul Isus Cristos, exemplul nostru perfect conform Bibliei s-a rugat la Dumnezeu, folosind totdeauna apelativul **„Tată”** (Matei 6:6,9; 11:25-27; 26:39; Marcu 14:36,39; Luca 10:21; 11:2-4; 18:11-14; 22:42; 23:34; Ioan 11:41,42; 12:27-28).
- 🕮 Spiritul Sfânt îl îndeamnă pe credincios să se roage la Dumnezeu strigând **„Tată”**, nu Stăpâne, sau Iehova, sau El-Şadai sau alt nume, observaţi ce se spune în Romani 8:15: **„Şi voi n-aţi primit un duh de robie, ca să mai aveţi frică; ci aţi primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava! adică: Tată!”** Şi la Galateni 4:6 din nou se susţine aceiaşi idee**: „Şi pentru că Sunteţi fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava” adică: „Tată!”** De ce, Spiritul Sfânt nu ne îndeamnă să strigăm: El-Şadai sau Iehova, sau Adonai, etc.? Deoarece credinciosul a intrat într-o relaţie mai intimă decât aceea dintre un Stăpân şi un slujitor, cea mai minunată relaţie pe care alte religii ca de pildă mahomedanii nu o cunosc, relaţia de Tată - Fiu, cel mai minunat lucru, avem dreptul, ba chiar suntem îndemnaţi de Spiritul lui Dumnezeu să ne rugăm la Dumnezeu cu apelativul: **„Tată”**, ce favoare extraordinară!
- 🕮 Mărturia apostolilor: ei folosesc denumirea de Tată când vorbesc despre Dumnezeu (vezi: 1Corinteni 8:6; Efeseni 4:6).
- 🕮 În epistole, în special în cuvintele introductive Dumnezeu este denumit **„Dumnezeu Tatăl nostru”** (Romani 1:7; 1Corinteni 1:3; 2Corinteni 1:2; etc.).

În concluzie, Dumnezeu face un legământ cu Avraam în virtutea numirii de **El Şadai** (Dumnezeul Atotputernic – Geneza 17:1-2); de aceea în Exod 6:3, se spune că cei de dinainte de Moise nu au cunoscut acest Nume de YHWH, în sensul că ei nu au relaţionat cu Dumnezeu în legământ Avraamic pe baza Numelui personal de YHWH, nu că nu i-au înţeles semnificaţia, căci ei înţelegeau limba lor proprie. Însă Dumnezeu face un legământ cu Israel prin Moise, în virtutea unicului Său Nume personal de **Iehova** (Exod 3:15; 6:3); însă cu creştinii, Dumnezeu face un legământ în virtutea numirii de **Tată**

(Romani 8:15; 1Petru 1:17; Matei 6:9), prin intermediul Mijlocitorului: Isus Cristos (1Timotei 2:5).

Modaliştii nu pot fi în noul legământ deoarece ei nu au un legământ cu Tatăl **prin** Domnul Isus, ei au un legământ cu Isus (Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt) care este un Isus fals, legământul lor este nebiblic!!!

Să mergem la un alt aspect pentru care botezul modalist este invalid:

5) Botezul în Numele lui Isus al modaliştilor nu diferă în esenţă de botezul trinitarienilor, în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, pentru că modaliştii înţeleg prin a boteza în Numele lui Isus, a boteza în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh!

În cartea "CONCILIUL", de Ewald Frank, se spune: *,,Cine citeşte cu atenţie, constată că aici este vorba de* ***Numele*** *în care să se facă botezul şi nu despre trei titluri: Tatăl este un titlu, Fiul este un titlu şi Duhul Sfânt este un titlu. Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt trei forme de descoperire sau numiri ale Aceleiaşi Persoane".*

Faptul că modaliştii botează în Numele lui Isus, nu însemnă că ei botează cu adevărat *în Numele lui Isus,* Fiul lui Dumnezeu!

O dată ce în viziunea lor Tatăl are Numele: Isus, Fiul are Numele: Isus, Duhul Sfânt are Numele: Isus, botezul lor în Numele lui Isus, este de fapt **un botez trinitarian mascat!** Este tot un botez în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh, chiar dacă ei îi spun un botez în Numele lui Isus!

Astfel ei fie spun când botează: *,,în Numele lui Isus"*, fie spun: *,,în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh"*, este tot una conform doctrinei lor! Astfel, în viziunea lor, botezul în Numele lui Isus este echivalentul cu botezul în Numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh. Astfel, ei pot boteza în Numele Sfintei Treimi liniştit, şi pot fi fraţi cu biserica catolică care boteză în Numele Treimii!

Doctrina modalistă, o Fiinţă în trei ipostaze, este foarte asemănătoare cu o Fiinţă în trei persoane, ţinând cont că doctrina trinităţii susţine, conform cu **Dicţionarul Biblic ilustrat**: *,,În majoritatea formulărilor doctrinei se spune că Dumnezeu este Unul singur în esenţa fiinţei Sale, dar că în fiinţa Sa există trei Persoane, însă fără a forma individualităţi separate şi distincte. Există trei moduri sau forme în care există esenţa divină. Totuşi, ,,Persoană" este o expresie imperfectă a adevărului, în măsura în care termenul indică pentru noi o individualitate raţională şi morală separată. Dar în fiinţa lui Dumnezeu nu există trei indivizi, ci trei distincţii personale în cadrul unei singure esenţe divine. Totuşi, în cazul omului, personalitatea subînţelege indepedenţa voinţei, acţiunii şi sentimentelor care duc la o conduită specifică pentru acea persoană. Nu putem gândi în asemenea termeni cu privire la Trinitate. Fiecare persoană este conştientă de sine şi auto-direcţionată şi, cu toate acestea, nu acţionează niciodată independent sau în opoziţie. Când spunem că Dumnezeu este o Unitate înseamnă că, deşi Dumnezeu este în Sine un centru întreit de viaţă, viaţa Lui nu este împărţită în trei. El este Unul în esenţa, personalitatea*

și voința Sa. Când spunem că Dumnezeu este o Trinitate în Unitate, înțelegem că există o unitate în diversitate și că diversitatea se manifestă în Persoane, în caracteristici și în operațiuni." [sublinierile îmi aparțin].
Observați trinitatea susține că cele trei persoane nu sunt independente; ci, ele sunt una în personalitatea lor, ca și cum ar fi o persoană, acest dicționar afirmă în mod clar că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt nu formează individualități separate și distincte, că ei sunt doar trei moduri sau forme în care există esența divină, ca și în modalism trei moduri de exprimare a lui Dumnezeu. Ce fir subțire desparte modalismul de trinitarism! Modalismul fiind de fapt tot doctrina trinității dar într-o formă mascată! Între aceste două doctrine este o diferență de formă, nu de fond, de suprafață, nu de esență!
Și doctrina trinității și doctrina modalistă susține că Dumnezeu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Și doctrina trinității și doctrina modalistă, susține că Fiul și Duhul Sfânt sunt deo-Ființă cu Tatăl, același cuvânt în greacă: *'homoi-ousios'* adică *'de aceiași, esență sau substanță',* a fost susținut de Sabelliusca în sec. III d.C. și de cei ce au susținut trinitatea la conciliu de la Niceea în sec. IV d.C.!
Și trinitarismul și modalismul susține că botezul în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh este un botez în Numele lui Isus!
Astfel și trinitarismul și modalismul susține o ființă care se manifestă în trei forme sau modalități, botezul lor este la fel și la unii și alții, și unii și alții susțin că botezul în Numele lui Isus făcut de apostoli este echivalentul botezului în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh!
Să nu uiți iubite cititor, conform cu **Enciclopedia Catolică,** Vol. 2, pag 236, recunoaște că cuvintele utilizare la ceremonia de botez au fost schimbate de Biserica Catolică.
În Biblia Herder, editată în 1965, în introducerea la cărțile N.T., anexa pag. 37, formula de botez trinitariană (lungă) s-a dezvoltat în biserica primară din formula simplă: „În Numele lui Isus". Prin aceasta Biserica catolică recunoaște că a modificat formula simplă a apostolilor și odată cu aceasta a falsificat canonul biblic.
Și totuși modaliștii se folosesc de acest fals, de această interpolare din Matei 28:19, ca să-și susțină doctrina, că Isus este: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Dar prin asta, ei arată că nu diferă în esență de trinitarieni!
De altfel, părerea următoare a cardinalului iezuit Augustin Bea, ar trebuie să ne facă atenți: *„După părerea lui Bea, papa este «tatăl tuturor credincioșilor», și pentru credincioșii evanghelici, care au botezul valabil, este necesară numai o reîntoarcere plină de dragoste în sânul bisericii mamă."* (O. Markmann, Irrtümer der katholischen Kirche, pag. 22). Ceea ce înțelegem noi sub noțiunea *„botezat valabil" ,* nu mai necesită nici o explicație suplimentară. Formula de botez din Matei 28:19, este valabilă și pentru catolici și pentru modaliști!
Conform Bibliei însă, botezul în Numele lui Isus, nu înseamnă un botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh! NU! Căci botezul *în Numelui lui*

Isus însemnă o scufundare într-o persoană (Isus), care a murit şi a înviat, şi acest act este o cerere către altă persoană, către Dumnezeu Tatăl – 1Petru 3:21.
În cazul botezului sau scufundării *în Numele lui Isus*, sensurile sunt:
1) Botezul *în Numele,* poate însemna botezul sau scufundarea *în persoana* respectivă, în timp ce în unele texte se vorbeşte de un botez **„în Numele lui Isus”** (Fapte 2:38), într-alte texte se spune de botezul **„în Hristos”** (Romani 6:3; Galateni 3:27 BO). Astfel expresia: ‚în Numele lui Isus’, se referă la ‚în persoana lui Isus’, expresia ‚nume’ în Biblie, are uneori Numele, sensul de persoană (Apocalipsa 3:4; 11:13).
2) Botezul *în Numele,* poate însemna scufundarea care *ilustrează modul de viaţă* al persoanei în Numele căruia te-ai botezat, *o identificare, o asemănare şi o unire cu viaţa* în Numele căruia te-ai botezat; astfel botezul este numit **„în Numele Domnului Isus”** (Fapte 10:48), iar în altă parte este numit: **„întru moartea Lui”** (Romani 6:3 BO), este o scufundare prin care **„ne-am îngropat cu El în moarte”**, şi **„cu El aţi şi înviat”** prin botez (Romani 6:3-4; Coloseni 2:12). Dar nici Tatăl, nici Duhul Sfânt, nu au murit, nu au fost îngropaţi şi nici nu au înviat!
3) Botezul *în Numele,* poate însemna botezul sau scufundarea *pe baza autorităţii persoanei sau a puterii Numelui* (În Fapte 2:38, în unele manuscrise, apare cuvântul: **„epi”** care însemnă **„pe”**, şi poate avea sensul de scufundare *pe baza autorităţii Numelui*, sau în autoritatea şi puterea Numelui; comp. cu Fapte 4:7).
Domnul Isus a primit toată autoritatea în cer şi pe pământ (Matei 28:18), de aceea în Numele Lui stă o mare autoritate. De la cine a primit însă Isus Cristos această autoritate, dacă El este şi Tatăl, şi Fiul şi Duhul Sfânt?
Conform cu Coloseni 3:17: **„Şi orice faceţi, cu cuvântul sau cu fapta, să faceţi totul în Numele Domnului Isus şi mulţumiţi, prin El, lui Dumnezeu Tatăl”**. Cum vor putea să facă modaliştii totul în Numele lui Isus spre slava lui Dumnezeu Tatăl (Filipeni 2:10-11), dacă Tatăl şi Fiul sunt aceeaşi persoană?!
[Un studiu amănunţit despre fomula de botez, găseşti în broşura: **„În Numele cui trebuie să fim botezaţi”**, şi în cartea: **„lucrări sfinte” Volumul II**].
Să mergem la un alt motiv pentru care botezul modalist este un botez fals, periculos, nebiblic şi care nu salvează (mântuie):
6) În botezul modalist se primeşte un al Duh, nu Duhul Sfânt, Duhul Adevărului, care este distinct de Tatăl şi Fiul!
Biblia vorbeşte de posibilitatea primirii, unui **„alt duh”** (2Corinteni 11:4), care nu este Duhul Sfânt, nu este Duhul Adevărului! Noi ştim din Biblie că în botezul în apă, se primeşte Duhul Sfânt ca lucrare de renaştere, înfiere, ungere, arvună, regenerare, sfinţire, curăţire (Fapte 2:38; 22:16; Romani 8:14-16; Galateni 3:26-27; Coloseni 2:11-12; Tit 3:5; Evrei 10:22; 1Petru 1:2-3; 3:21).
Pentru modalişti, Duhul Sfânt este o altă manifestare a lui Dumnezeu, o altă formă prin care persoana lui Dumnezeu se exprimă, fără a fi distinct de Tatăl şi Fiul.

Am dovedit în capitolul: **Duhul Sfânt o manifestare a lui Dumnezeu sau o persoană divină?** Că Duhul Sfânt este o altă persoană distinctă de Tatăl şi Fiul. Prin urmare Duhul Sfânt descris de modalişti, nu este Duhul Sfânt Cel autentic şi biblic; ci, unul fals. Ei din păcate au primit *un alt Isus* în botez, şi *un alt duh*, de aceea ei au nevoie de pocăinţă, de a auzi Evanghelia adevărată (Galateni 1:6-8), şi de a renunţa la această învăţătură străină de Biblie.
Iubite cititor şi tu ca şi Pavel poţi primi Evanghelia adevărată prin revelaţie (Galateni 1:11-12), nu trebuie ca altcineva să primească revelaţie pentru tine! Caută-L pe Dumnezeu din toată inima ta, caută-L până când El se va lăsa găsit de tine. Nu te mulţumi ca alţii să te înveţe, fi tu personal învăţat de Dumnezeu, şi atunci nimeni nu te va mai amăgi cu învăţături înşelătoare, căci stând la sfat cu Dumnezeu, vei fi condus în tot adevărul, înrădăcinat în Cristos şi vei avea cu adevărat cap pe Cristos, atunci când El, Învăţătorul te va învăţa. Când ai stat la sfat cu Domnul Isus ultima oară? Când ai auzit vocea Păstorului ultima oară? Nu ştii că oile Lui aud glasul Lui, nu glasul păstorilor falşi, ale străinilor, a celor ce vor să tragă pe ucenici după ei, şi nu după Cristos, care este capul oricărei domnii!
Biblia afirmă clar:

- Proverbe 28:5: **„dar cei ce caută pe Domnul înţeleg totul”.**
- Ioan 6:45: **„În proroci este scris: „Toţi vor fi învăţaţi de Dumnezeu.” Aşa că oricine a ascultat pe Tatăl şi a primit învăţătura Lui, vine la Mine”.**
- Evrei 8:10: **„Dar iată legământul, pe care-l voi face cu casa lui Israel, după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în mintea lor şi le voi scrie în inimile lor; Eu voi fi Dumnezeul lor şi ei vor fi poporul Meu. Şi nu vor mai învăţa fiecare pe vecinul sau pe fratele său, zicând: „Cunoaşte pe Domnul!” Căci toţi Mă vor cunoaşte, de la cel mai mic până la cel mai mare dintre ei”.**
- Luca 10:22 **„Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; şi nimeni nu ştie cine este Fiul, în afară de Tatăl, nici cine este Tatăl, în afară de Fiul şi acela căruia vrea Fiul să i-L descopere.”**

Ai primit tu învăţătura despre Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt printr-o descoperire personală, sau te-ai bazat pe descoperirea altor oameni, care se predică pe ei şi nu pe Cristos?

- 2Corinteni 4:5 **„Căci noi nu ne propovăduim pe noi înşine, ci pe Domnul Hristos Isus”.** Apostolii, mesagerii lui Dumnezeu nu se propovăduia pe ei înşişi, nu vorbeau despre ei, ci ei Îl predicau pe Cristos (vezi şi: Coloseni 1:28-29)!

Profeţi falşi atrag atenţia asupra lor, asupra vieţi lor, asupra descoperii lor, asupra lucrărilor lor, ei nu au murit faţă de ei. Profeţii şi învăţători falşi nu pot spune ca şi Pavel:

📖 1Corinteni 15:10): **„Am fost răstignit împreună cu Hristos şi trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine”** (Galateni 2:20). Sau: **„Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Şi harul Lui faţă de mine n-a fost zadarnic; <u>ba încă am lucrat mai mult decât toţi: totuşi nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine</u>”**

Profeţii şi învăţători falşi, fac ucenici pentru ei, nu pentru Domnul Isus Cristos (Fapte 20:29-30; Matei 23:15; 2Petru 2:1-2).

10. CONSECINŢELE DĂUNĂTOARE ALE MODALISMULUI!

Consecinţele învăţăturii modaliste sunt eterne, viaţa veşnică depinde de a-L cunoaşte pe Dumnezeu şi pe Fiul Său (Ioan 17:3). Iubite cititor, nu te baza pe oameni, pe învăţăturile lor; ci, caută tu personal să auzi vocea Domnului Isus, să fi învăţat de Dumnezeu, nu îţi risca viaţa eternă bazându-te pe o învăţătură bine ticluită, dar nebiblică!

Modalismul încearcă să evidenţieze că Dumnezeu este unul, şi îşi câştigă simpatia, ca urmare a dorinţei de a sublinia clar faptul că există numai un singur Dumnezeu. Ei îşi sprijină afirmaţia nu numai pe textele care vorbesc despre un singur Dumnezeu; ci, şi pe texte, cum ar fi, cel din Ioan 10:30 (Eu si Tatăl una suntem), şi Ioan 14:9 (Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl). Acest ultim pasaj transmite ideea că Isus revelează caracterul lui Dumnezeu Tatăl; iar primul pasaj (Ioan 10:30), vrea să ne spună că Isus şi Tatăl sunt în unitate în ce priveşte păstrarea oilor în viaţa veşnică conform contextului (Ioan 10:28-30).

Însă dacă acceptăm modalismul, multe probleme rămân ne-rezolvate, cum ar fi: cum poate Dumnezeu, să aibă un Dumnezeu, la care să se închine şi să se roage?

Deci dacă Isus este Tatăl, şi deci, Dumnezeul adevărat, cum poate să se roage atunci Isus la Dumnezeu? Căci El a făcut lucrul acesta, când a fost pe pământ (Matei 27:46), precum şi după plecarea Lui la cer şi turnarea Duhului Sfânt (Ioan 14:16; 16:26). De asemenea, Biblia descrie că Isus are un Dumnezeu şi după înviere (Ioan 20:17) şi înălţarea la cer (Efeseni 1:17; Apocalipsa 1:6; 3:12).

Slăbiciunea fatală a modalismului constă în faptul, că el trebuie să nege relaţiile personale dintre Tatăl şi Fiul şi Duhul Sfânt. De pildă, Biblia arată că Fiul şi Duhul Sfânt se supun Tatălui, iar în relaţia Tată - Fiu pe care o are Cristos cu Tatăl Său, se arată o iubire sau afecţiune între ei (Ioan 14:31; 17:23). Modaliştii la toate acestea, sunt obligaţi să afirme, că acestea sunt o iluzie pură şi nu realitate.

În felul acesta, adepţii săi, se văd obligaţi să nege existenţa celor trei Persoane distincte, prezente în timpul botezului lui Isus; când Tatăl vorbeşte din cer, iar Fiul este în apă, iar Duhul Sfânt se coboară peste Isus Cristos (Matei 3:16-17).

Trebuie de asemenea, să se afirme căci conform modalismului, toate acele momente în care Isus Se roagă Tatălui, sunt o iluzie sau o şaradă. Ideea că Fiul şi Duhul Sfânt mijlocesc pentru noi (Roamni 8:26-27: 1Timotei 2:5), nu mai are nici un sens.

La fel, modalismul pierde complet esenţa doctrinei ispăşirii; adică ideea că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca o jertfă de substituire, şi că Fiul a suportat mânia lui Dumnezeu în locul nostru, iar Tatăl, care a văzut suferinţele lui Cristos S-a declarat mulţumit (Isaia 53).

Problema modalismului, este că orice om care cunoaşte Scripturile, şi are o părtăşie cu Tatăl şi cu Fiul (1Ioan 1:3), prin Duhului Sfânt (Iuda 1:20), nu poate crede în scenariul şi doctrina modalistă, precum că: Dumnezeu la un moment dat a luat arătarea de Tată, şi a devenit Tatăl; ulterior a luat arătarea de Fiu; şi s-a coborât pe pământ ca Fiu, şi a murit pentru noi; ca apoi să i-a arătarea de Duhul Sfânt, şi să locuiască în credincios şi în Biserică.

Dar numai mărturia creştinului este afectată; ci, însuşi relaţia cu Dumnezeu, căci consecinţele devastatoare ale modalismului, sunt că ei învaţă despre un Dumnezeu fals (Un Dumnezeu în trei moduri de manifestare), despre un Cristos fals (nu un Isus Cristos persoană, ci doar o manifestare a lui Dumnezeu), şi un duh fals (nu un Sfânt Duh care este o persoană distinctă de Tatăl şi Fiul, ci doar o manifestare a lui Dumnezeu), astfel o Evanghelie falsă (vezi: 2Corinteni 11:4)!

Biblia avertizează în Galateni 1:8-9: **„Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască <u>o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!</u> Cum am mai spus, o spun şi acum: dacă vă propovăduieşte cineva o Evanghelie, deosebită de aceea pe care aţi primit-o, să fie anatema!”**

Evanghelia lui Pavel în ce priveşte dumnezeirea era clară:

- 🕮 1Corinteni 8:6: **„totuşi pentru noi nu este decât <u>un singur Dumnezeu: Tatăl</u>, de la care vin toate lucrurile şi pentru care trăim şi noi şi <u>un singur Domn: Isus Hristos</u>, prin care sunt toate lucrurile şi prin El şi noi.”**

Dar şi mărturia Domnului Isus exprimă acelaşi adevăr:

- 🕮 Ioan 17:3: **„Şi viaţa veşnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, <u>singurul Dumnezeu adevărat</u> şi pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.”**

Dar oare Evanghelia pe care o predici tu şi o crezi, este ea tot aşa ca şi a Domnului? Ca şi a apostolilor?

Astfel putem conchide ca şi Iustian Martirul care afirmă în Apologia I cap. LXIII prin 150 d.C.: *„Căci cei ce afirmă că Fiul este Tatăl, dovedesc faptul că nici nu Îl cunosc pe Tatăl, nici faptul că Tatăl universului are un Fiu…”*

Doctrina modalistă loveşte în adevărul că Isus este Fiul lui Dumnezeu, dar Biblia afirmă clar în Ioan 3:16-18: **„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe <u>singurul Lui Fiu</u>, pentru ca oricine crede în El, să nu**

piară, ci să aibă viaţa veşnică. Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a şi fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu.”
1Ioan 4:9-14: **„Dragostea lui Dumnezeu faţă de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. Şi dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi şi a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispăşire pentru păcatele noastre...Şi noi am văzut şi mărturisim că Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie mântuitorul lumii.”** Observaţi că Ioan spune că Dumnezeu a trimis pe singurul Său Fiu. El nu a devenit un Fiu prin întrupare prin naşterea din Maria; ci, a venit ca Fiu. El era Fiu înainte de întrupare. Apoi toţi cei care nu cred **„în Numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu”** (NTTF – 2008), au fost deja judecaţi! Modalismul neagă că Fiul a fost născut din Tatăl în început, ei deja au condamnarea lui Dumnezeu, pentru că nu cred **„în Numele singurului Fiu născut al lui Dumnezeu”**!
Dar ce mai avertizează Scriptura:
1Ioan 2:22-23: **„Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul. Oricine tăgăduieşte pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturiseşte pe Fiul, are şi pe Tatăl.”**
Poate o sa spuneţi: *„O nu, eu nu tăgăduiesc pe Tatăl şi pe Fiul. Aceste cuvinte nu sunt pentru mine!”* Iubite cititor, dacă crezi în doctrina modalistă care susţine că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt sunt o singură persoană, că cele trei denumiri: Tată, Fiu şi Duh Sfânt sunt ca trei arătări ale aceleiaşi persoane, tu negi pe Fiul lui Dumnezeu care s-a născut din Dumnezeu! Tocmai că aceste cuvinte sunt chiar pentru tine, pentru că această doctrină afirmă că Isus nu este Fiul literal al lui Dumnezeu şi în felul acesta ea tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul. Gândiţi-vă la aceasta!
Poate vei spune, nu este atât de grav dacă eu înţeleg altfel pe Dumnezeu,
Ba este, căci Scriptura spune în 1Ioan 2:21-24: **„V-am scris nu că n-aţi cunoaşte adevărul, ci pentru că îl cunoaşteţi şi ştiţi că nici o minciună nu vine din adevăr. Cine este mincinosul, dacă nu cel ce tăgăduieşte că Isus este Hristosul? Acela este Anticristul, care tăgăduieşte pe Tatăl şi pe Fiul. Oricine tăgăduieşte pe Fiul, n-are pe Tatăl. Oricine mărturiseşte pe Fiul, are şi pe Tatăl. Ce aţi auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce aţi auzit de la început şi voi veţi rămânea în Fiul şi în Tatăl.”** Iată că orice minciună nu este din adevăr, şi dacă ne-am abătut de la învăţătura de la început, nu mai rămânem în Tatăl şi în Fiul, şi am crezut în zadar (1Corinteni 15:1-2).
Poate că până acuma nu ai ştiut (Fapte 17:30), însă acuma El aşteaptă să umbli în adevărul Lui, nu mai îţi poţi permite să te laşi amăgit de învăţăturile oamenilor (Coloseni 2:8), căci Scriptura spune în 2Ioan 1:9: **„Oricine o ia**

înainte şi nu rămâne în învăţătura lui Hristos, n-are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învăţătura aceasta, are pe Tatăl şi pe Fiul.” Cum Îl poţi avea tu iubite cititor pe Tatăl şi Fiul, dacă tu nu crezi că Ei sunt persoane distincte!
În final, este cazul să precizăm că orice învăţătură greşită are în spate: spirite necurate şi înşelătoare (1Timotei 4:1).

Calea Creştină
2017 – Arad
caleacrestina.ro@gmail.com
www.CaleaCrestina.ro